

امريکايي ڇوڻي

او

استعماري پنهنجي

Ketabton.com

ليکڻه او ڇپڻه :

محمد هارون خيل شعشي

امريکايي چوڻۍ

او

استعماري نخشې

د

محمد هارون خپل شعشي

ليکنه او خپرنه

لندن، ۲۰۱۱ع کال

The Imperialistic Aims of US Military Bases In Afghanistan

By: M. H. Khpal

London, 2011

د چاپ ټول حقوق خوندي دي.

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: امريکايي چوڼۍ او استعماري نخشې

ليکنه او خپرېنه: محمد هارون خپل

کمپوز: په خپله ليکوال

د پښتۍ طرحه او انلاين چاري: [مختار احمد احسان](#) - لراوېر کتابتون

www.Larawbar.com

اين کتاب په لسان دري در سايت لراوېر دات کام قابل دريافت است.

اهداء

دا کتابگوټی هغو زېږورو، خپلواکواو سرلوړو هیوادوالو ته اهداء کوم، چي د هر ډول
پردواشغالګرو په وړاندي د ګران افغانستان د خپلواکۍ، پت او ناموس دفاع کيي.

محمد هارون خپل شعشي

لندن، ۲۰۱۱ع کال

فهرست

په افغانستان کي د امريکايي چوڼيو د جوړېدو او تداوم اساسي سببونه
امريکايي چوڼۍ او د افغانستان د تجزيې کرغېړنه نخشه
په افغانستان کي د امريکا د دايمي چوڼيو مخالفين او پلويان
د امريکايي چوڼيو ننني پلويان: د امريکايي يرغل پروني مخکښان او ستاينونکي
امريکايي چوڼۍ او د سولي بې ځايه هيله
امريکايي چوڼۍ او په افغانستان کي د تنظيمي جگړو د تکرار اندېښنه
د امريکايي چوڼيو نن او سبا
امريکايي چوڼۍ او د سيمي د اتومي ځواکو زياتېدونکي خطر
زموږ په ملي تاريخ کي د خاوري او ناموس ساتني وياړلي دودونه
امريکايي چوڼۍ او په هيواد کي د سياسي - اقتصادي ثبات مسأله
د امريکايي چوڼيو د اقتصادي گټو افسانه
امريکايي چوڼۍ او نمايشي لويه جرگه
په افغانستان کي د جرگو تاريخي دود ته يوه کتنه
قانوني لويه جرگه، که عنعنه يي لويه جرگه، که يوه هم نه؟
له امريکايي چوڼيو او نورو استعماري فتنو څخه د ژغورني لار
انگرېزي «بېس» ته په پښتو او دري کي څه و وايو؟
ماخذونه او سرچينې

امريکايي چوڼۍ او استعماري نخشې

امريکايي پوځ د ۲۰۰۱ عيسوي کال د اکتوبر پر اوومه، زموږ پروياړلي هيواد (افغانستان) وسله وال يرغل وکړ. د دې يرغل پلمه ظاهره د القاعدې او طالب واکمنۍ نسکورول وه، خو وينو او دراکو افغانانو له همغې لومړۍ ورځې څخه د دې ظالمانه بريد تر شا د داسې تورو او کرغېړنو لوبو نخشې ليدلې، چې خدای مکره يوه ورځ به زموږ د پلرو او نیکو دا تاريخي مېنه له لویو خطرو سره مخامخ کړي. دا پوښتنه چې آیا امريکايي استعمارگران او د هغو نور سياسي - پوځي متحدین به په افغانستان او شاوخوا سيمه کې د خپلو ناروا هدفو په عملي کولو بريالي کېږي که یا، د مګرې څه روښانه جواب نه لري؛ ځکه تر اوسه لا ډېرې لويې صحنې ته نه دي راغلي؛ مګر په دې ځلانده حقيقت د هر چا سد رسېږي، چې زموږ په سرلوري او خپلواک هيواد کې د امريکا د دايمي چوڼيو يا لښکرکوټو جوړول، د دغه راز استعماري نخشو د تحقق په لار کې، تر ټولو لومړی او اساسي گام دی.

خو مياشتي مخکې مې په افغاني او بهرنيو مطبوعاتو کې، د امريکايي چوڼيو د خواشينوونکي خبر له اړوندو سره جوخت، په هغه لنډه مقاله کې خپله ژوره اندېښنه څرګنده کړه، چې د «[پايگاه های نظامی امریکا: عامل تشنج و بی ثباتی](#)» تر سرليک لاندې د «لر او بر»، «افغانستان آزاد - آزاد افغانستان» او ځينو نورو معتبرو افغاني ويبپاڼو له لارې خپره سوه.

اوسنۍ پښتو ليکنه، له نسبتاً پراخو جزيياتو او مدارکو سره په څو برخو کې وړاندې کېږي. په پيل کې د امريکايي چوڼيو د جوړېدو پر اساسي علتو او عواملو ږغېږو؛ بيا د امريکايي لښکرکوټو تر منحوس سيوري لاندې د هغو نتيجو او عواقبو پر ځينو پراخو خبري کوو، چې زموږ تاريخي ټاټوبی به يوه ورځ د ډيورنډ د لعنتي کرنې په شان د تجزيې او حتا نابودۍ له خطر سره مخامخ کړي؛ په يوه بله برخه کې د امريکايي عسکرو د دايمي حضور د مخالفينو او پلويانو بېلابېلې ډلې درېږنو؛ او د امريکايي عسکري اډو د پلويانو پر مختلفو دلايلو او اندېښنو جلا جلا بحثونه کوو؛ ورپسې زموږ په لرغونې هيواد کې د جرگو تاريخي دود او دستور ته په لنډې اشارې سره، پر دې مهمه او اساسي مسأله غور کوو، چې ايا د حامد کرزي د تپل سوي حکومت په لاس جوړه سوي «لويه جرگه» په افغانستان کې د امريکايي عسکرو دايمي اډو ته «رسميت» او «مشروعيت» ورکولای سي که څنگه؟ دې پوښتنې ته تر جواب ويلو وروسته، د پردو لښکرو د همېشني حضور پر ځای، د يوه معقول سوله ييز بدیل په توګه د حل ملي او افغاني لار بيانوو؛ او په پای کې د ايتيمولوژۍ او ليکسيکالوژۍ په روڼا کې د ځينو لښکري يا عسکري ټکو (اډه، پوځي اډه، پایگاه، لشکرگاه/لښکرگاه، لښکرکوټ، چوڼۍ/چوڼۍ، چهاوڼۍ/چهاوڼۍ) په اړه لنډه شرحه کاروو. هېره دي نه يې (وي)، چې د هري لانجمني او جنجالي مسألې د روښانولو يا زبادولو د پاره مو پر خپلو دلايلو سربېره، پراخ ماخذونه اوسندونه هم وړاندې کړي دي، چې کولای سي د موضوعاتو په لارښاتو څېړنه او سپړنه کې له حقيقت موندونکو لوستونکو سره هره اړخيزه مرسته وکړي.

په افغانستان کې د امريکايي چوڼيو د جوړېدو او تداوم اساسي سببونه

په افغانستان کې د امريکايي چوڼيو د جوړېدو او تداوم د اساسي علت د شننې او سپړنې د پاره بايد تر هر څه مخکې، د جيمي کارټر د جمهوري رياست په زمانه کې د سپينې ماڼۍ د امنيتي سلاکار او د پښتاکان او سي. آي. اي. د لوی لارښود - پروفيسر ډاکټر ز. برېټنسنکي هغه نظر ته مراجعه وکړو، چې په خپل نامتو اثر (د سطرنج لو تخته) کې يې بيان کړی دی. دی د خپل کتاب په دېرشم او يو دېرشم مخ کې کاري، چې د نړۍ په اوسنيو شرايطو کې د يوريشا د سيمي کنټرول د امريکا د متحدو ايالاتو له خورا مهمو ستراتيژيکو لومړيتوبو څخه گڼل کېږي. ډاکټر برېټنسنکي ټينگار کوي، چې په سيمه کې د پخواني شوروي اتحاد د نفوذ تر ختمېدو وروسته، اوس د امريکا د متحدو ايالاتو د پاره تر ټولو لوی او مهم کار دا دی، چې په يوريشا کې د لوی مخالف ځواک د راټوکېدو مخه ونيسي. چين، روسيه او ايران په دې ارزښتناکه سيمه کې درې احتمالي مخالف ځواکونه بلل کېږي. د برېټنسنکي د څېړنې له مخې په دې سيمه کې د نړۍ په سلو کې پينځه اويا وگړي ژوند کوي؛ او د گرده نړۍ د انرژۍ او نورو طبيعي شتمنيو درې پر څلور برخې هم د دې سيمي تر خاورو لاندې پرتې دي.

د پروفيسر برېټنسنکي له ستراتيژيکي سپړنې څخه په څرگنده دا نتيجه اخيستله کېږي، چې د يوريشا د پراخې او شتمني سيمي د ټولو امکاناتو او ظرفيتو په لاس کې نيول، د امريکايي لښکرو د رواني لس کلني جگړې او عسکري اډو له اصلي او اساسي مقصدو څخه شمېرل کېږي.

که څوک د استعمار تاريخ ته يوه ځغلنده کتنه وکړي، له ورايه گوري، چې د هر يرغلگر جنگ او هر استعماري تيروي تر شا اصلاً اقتصادي گټې پرتې دي. په حقيقت کې همدا اقتصادي گټې دي، چې د لاس ته راوړلو يا ساتنې د پاره يې تل د سيالو اړخو تر منځ رنګارنګ شخړې او جنگونه کېږي. زموږ خلک بې ځايه نه وايي: جنگ پر غله دی. دا خبره له ورايه روښانه ده، چې د گټې خبره نه يې، هيڅ هيواد لښکر کېښی، جگړې او بربادۍ ته لاس نه اچي. ښکاره خبره ده، چې افغانستان د يوريشا د ټولي سيمي د انرژۍ او نورو طبيعي زېرمو د لېږدولو په چارو کې د خورا مهم ارتباطي رول په لرلو سره امريکايي ستراتيژيستانو ته ډېر لوی ارزښت لري؛ خود پروفيسر برېټنسنکي د غولونکي استدلال پر خلاف، په افغانستان کې يوازي اقتصادي گټو د امريکا د سياسي او لښکري ستراتيژيستانو سترگې نه دي وړي. دلته د پوځي حضور او دايمي چوڼيو تر پردې شاته پر پراخو اقتصادي گټو سربېره، ډېر نور خطرناک سياسي او عسکري پلانونه هم پراته دي، چې د سي. آي. اي. او پښتاکان مکار استاد يې په ډاگه يادونه نه کوي).

د يوريشاد جغرافيايي - سياسي، جغرافيايي - اقتصادي او جغرافيايي - ستراتيژيکي سيمې د واکمنۍ تر لاسه کول د انرژۍ د پراخو زېرمو، بې سارو طبيعي شتمنيو او لويو انساني ظرفيتو تر څنگ، متحدو ايالاتو او د هغو نورو سياسي - عسکري متحدينو ته د دغو نخشو او هدفو د تحقق واک ورکوي:

- د بېلابېلو ستونزو او کړکېچونو په رامنځ ته کولو سره د نړۍ د راتلونکي سترځواک (چين) د اريانوونکو اقتصادي او نظامي پرمختګو مخنيوی؛ ځکه پوهېږو، چې د ۲۰۱۰ع کال په وروستيو درو مياشتو کې د متحدو ايالاتو اقتصادي وده په سلو کې گرسره درې اعشاريه يو (۱، ۳) ټاکل شوې وه؛ په داسې حال کې چې د چين اقتصاد له اوږدو کلو راهيسې، په منځني ډول، په سلو کې لس (۱۰) وده لرل. د امريکا سياسي، عسکري او اقتصادي طراحان دا وضعه تر ډېره نسي زغملای.

- په سيمه کې د روسي فدراسيون د بيا واکمنۍ او نفوذ لار تړل.

- د سيمي ملي، اسلامي او ازداۍ بڅبونکو غورځنگو ته د نابودې تر پولې د کړاوونو او پېچومو جوړول.

- پر سياسي لاسوهنو او اقتصادي بنديزو سربېره، داټومي وسلو په ترلاسه کولو کې د ايران اخوندي رژيم ته بېلابېل ځنډونه پيدا کول.

- د پاکستان بې ثباته سياسي او امنيتي حالاتو ته په پام سره له يوې خوا د خپلو وفادارو ملگرو او متحدينو په لاس کې د هغه هيواد د اټومي وسلو خوندي ساتل؛ او له بلې خوا د دغه هيواد په سياسي، عسکري او اقتصادي نظام کې د چين د زياتېدونکي نفوذ مخنيوی.

- د پخواني شوروي اتحاد د مرکزي آسيا په نوو خپلواکو هيوادو کې د ډيموکراسۍ، بشري حقوقو، آزادو مطبوعاتو او تخنيکي - اقتصادي پرمختګو تر پردې لاندې سياسي اقتدار ته د خپلو مزدورو سياسي گوندواو سازمانو رسول.

- د افغانستان د شمالي سيمو د بشپړ يا نيمه خپلواک کولو له لارې، په سيمه کې د استعماري لومو خپرول.

- په سيمه کې د خپلې فرهنگي او مذهبي اغېزې پراخول او پياوړي کول...

دا ټول سياسي، اقتصادي او ستراتيژيک هدفونه په گډه، زموږ په پراخه او غني سيمه کې د متحدو ايالاتو د هر اړخيز برلاسي په مقصد لوی او حياتي ارزښت لري. له همدې کبله دا خبره ناڅاپي نه ده، چې د سيمي هر هيواد د دغه راز خطرو په ليدو سره د امريکايي پوځو له موقتي او دايمي حضور سره کلک مخالفت لري. په سيمه کې د امريکايانو دې استعمارگر ضربتي ځواک ته د هر ممکن زيان رسولو په خاطر له تېرو لسو کالو راهيسې زموږ په وړان او ویرژلي هيواد کې د افغان وژني بې رحمانه جگړه روانه ده. د پردو دولتو دا ناروا او ظالمانه جگړه يا پروکسي وار (proxy war) به بېله شکه تر هغه مهاله ادامه لري، چې ايتلافي پوځونه په خپل موقتي يا دايمي حضور سره د سيمي د هيوادو سياسي، اقتصادي او ستراتيژيکو گټو ته گواښ پېښي.

ځيني امريکا مشر به افغان ليکوال او شنونکي، چي بي گومانه له امريکايي استعمارگرانو سره په يوه کاشين کي ډوډۍ خوري، د دې خبري له حقانيت څخه سترگي نه پټي، چي امريکايي پوځونه په افغانستان او مرکزي آسيا کي اصلاً د انرژۍ او نورو طبيعي زېرمو د لوتولو د پاره زموږ په هيواد کي د خپلو استعماري چوڼيو زيندي کوونکي جال خپري؛ مگر سره له هغه هم په بې شرمۍ سره استدلال کي، چي د نورو اولسو د ملي شتمنيو چور او چپاو افغانانو ته هيڅ تاوان نه لري. د دوی د ادعا له مخي کېدای سي، په دغه راز لوتمار کي پر افغانانو هم څه وڅيږي. د دې خبري مانا دا ده، چي افغانان بايد د جوال په نيولو سره د امريکايانو د غلا او غارت په کار کي، له هغو سره مرسته وکړي.

شرموونکې خولا دا ده، چي دا راز خاينانه بيانونه، د هغو کسانو تر خولې هم راوړي، چي پرون بې د روسانو په نوکړۍ کي د امريکايي امپرياليزم د مرگ او نابودۍ شعارونه ورکول. ايا دا د انسانيت، شرافت او افغانيت خبره ده، چي څوک د نورو ملتو د ملي شتمنيو په چور او غارت کي کومک او همکاري، خپله ملي گټه وېولي؟ که د استعمارگرانو په دغه راز چور او چپاو کي برخي اخيستنې ته د خپلو ملي گټو نوم ورکوو، بيا نو د پنجابي جنرالانو او ايراني اخوندانو سياستونه ولي په خپلو کورنيو چارو کي، د هغو د ناروا او ظالمانه لاسوهنو په توگه يادوو؟

!

لکه څنگه چي د پاکستاني او ايراني حکمرانانو مداخلو ته د کرکي او نفرت په سترگه گورو، همداسي بايد د نورو ملتو په کورنيو چارو کي لاسوهنو ته هم د ناروا او انساني ضد عمل په سترگه وگورو. په دې خبره کي هيڅ ستونزه او پېچلتيا نسته. هغه څه چي ځان ته نه خوښوو، بايد نورو ته يې هم خوښ نه کو. که امريکايان د خپل وحشيانه ښکار يوه برخه موږ ته هم د محصول، تاجايي يا اقتصادي کومک په نامه را کي، دا خو څه حلاله او مشروع گټه نه ده.

. ۵۵

مالومېږي چي دا بېچاره ليکوال، څېړونکي او شنونکي د افغانستان د ملي گټو په پېژندنه کي جدي مشکلات لري. هغه گټي هيڅکله ملي گټي او مصلحتونه نسي گڼل کېدای، چي د نړۍ د نورو ملتو د ملي ثروتو د لوتولو له لاري تر لاسه کيږي. د خپلو په اصطلاح ملي گټو د پاره د نورو ملتو مخکني بشپړتيا، سياسي استقلال، ملي واکمني او ملي شتمنيو ته زيان اړول، په څرگنده فاشيستي او استعماري سياست دي. دا بشري ضد سياست نه يوازي له افغاني او اسلامي دودو سره هيڅ ډول سمون نه لري؛ بلکي طرحه کول يې لا د روښانفکرۍ او انسان دوستۍ د اصولو له مخي، لويه بې ننگي او نامردي بلل کيږي. زه نه پوهېږم ځيني کسان څنگه له يوې خوا د روښانفکرۍ، ملي وينيتوب او بشري سوکالۍ باتي ولي؛ خو له بلې خوا د نورو اولسو د ملي زېرمو په چور او تاراج کي، له امريکايي غاصبانو سره جوال نيول، ځانو ته شرم او پېغور نه گڼي؟

هو! په دې کي هيڅ شک او شبهه نسته، چي موږ ته د گاونډيو او نورو سيمه ييزو قدرتو تراندېښنو خپلي ملي گټي او ملي مصلحتونه ډېر ارزښت لري. له همدې سببه (سببه) بايد زموږ ملي سياستونه تل د دې هيواد له ملي گټو او ملي مصلحتونو سره نه شلېدونکي اړېکۍ ولري. په بله وينا، موږ به د خپلو ملي گټو د ډاډمنې ساتنې د پاره له هري انساني او مشروع لاري کار اخلو. که څه هم ناپېيلتوب يا په سياسي - عسکري تړونو کي برخه نه اخيستنه د يوه ګلي او عمومي اصل په توګه د افغانستان د مخکنۍ بشپړتيا، سياسي خپلواکۍ او ملي واکمنۍ د ساتنې تر ټولو ښه او ډاډمنه لار ده؛ خو سره له هغه هم په ځينو اضطراري او استثنايي حالاتو کي کېدای سي د هيواد د ملي گټو د ښه تضمين د پاره د ځينو سياسي او پوځي سازمانو غړيتوب هم له پامه و نه غورځول سي. په پېيلتوب (انسلاک) او ناپېيلتوب (عدم انسلاک) دواړو حالاتو کي بايد د افغانستان لوړې ملي گټي او ټولو افغانانو خوښي، لومړنۍ ځای ولري. تاريخ شاهد دی، چي حکومتونه زياتره د خپلو گروهې، گوندي او سياسي گټو د دوام او تضمين په خاطر په سياسي - پوځي تړونو کي د خپلو ملتود ښکېلو لو هڅي کيې. له دې جهته بايد په دغه راز سترو او ارزښتناکو ملي مسألو کي د خلکو له نظر پوښتني يا د هغو د واقعاً ريښتینو استازو له هوکړې پرته، هيڅ پرېکړه ونسي.

يو پلا بيا بايد په ټينګار سره و وايو، چي زموږ ملي گټي او مصلحتونه هيڅکله د گاونډيانو په گواښلو او لمسولو کي نه تأمينېږي. که غواړو، چي څوک زموږ په کورنيو چارو کي لاسوهنونه ونه کړي، تر هر څه مخکي بايد د هغو په کورنيو چارو کي له لاسوهني او لمسوني لاس واخلو. البته، افغان دولتو يا افغان ملت هيڅکله په خپله خوښه يا خپله اراده د چا په کورنيو چارو کي لاسوهنه نه ده کړې؛ خو د پردو لښکرو په دايمي حضور کي هيڅوک د داسي لاسوهنو، گواښو او لمسونو مخه نسي نيولای. موږ افغانان بايد دا واقعيت د سر پر سترگو و منو، چي نه د سره پوځ په واکمنۍ، نه د امريکايانو په مشرۍ د نړۍ د ستر ايتلافي ځواک په فرعوني واکدارۍ او نه د دې دوو يرغلګرو پوځو د واکمنۍ تر منځ کلونو کي د دې خاوري واک او اختيار د افغانانو په لاس کي و. له تېرو دو دېرشو کالو راهيسي ډيره زموږ، خو واک يې د نورو په لاس کي دی.

بېرته را ګرځو د امريکايي چوڼيو د جوړېدو او تداوم اساسي سببونه. زموږ وېښ او بيدار هيوادوال خبر دي، چي د امريکا متحده ايالات او سياسي - نظامي متحدين يې په تېرو څه کم لسو کالو کي د خپلو اوږد مهاله سياسي، اقتصادي او ستراتيژيکو هدفو د تحقق د پاره له يونيم لک رسمي او لسګونو زره غير رسمي پوځ (په ملکي کالو کي استخباراتي، امنيتي او اکمالاتي کارکوونکو) څخه کار اخلي. د ۲۰۰۱ع کال د اکتوبر پر اوومه د امريکايي يرغل له پيل څخه د دې مقالې تر ليکلو پوري د ايتلافي دولتو دوه زره څلور سوه نه څلوېښت (۲،۴۴۹) پوځيان وژل سوي دي، چي له هغو څخه يو زرو پينځه سوه يو اويا (۱،۵۷۱) کسه امريکايان دي. د ټپي سوو پوځيانو شمېر

تر دې هم څو واره زيات دئ. بېله شکه، دا د رواني ظالمانه جگړې گرده انساني تلفات نه دي. ټولو ته مالومه ده، چې د جگړې د انساني تلفاتو گچه د هرې ورځې په تېرېدو سره مخ پر دېرېدو روانه ده. د بېلابېلو ايتلافي قواوو د وژل سوو کسانو د شمېر او نورو ځانگړتياوو د پاره د لينک وگورئ:

<http://icasualties.org/oef/>

په خواشينۍ سره زموږ زرگونو بې گونا وژل سوو، معيوبو او معلولو افغانانو څو نه دقيق شمېر چاته مالوم دئ؛ او نه هم څوک د يوې خاشې په اندازه، چورت په خرابيې...

د دغه ناروا تېري پر زياتېدونکو انساني تلفاتو سربېره، ټولو ايتلافي هيوادو، په تېره بيا امريکا او انگلستان ته، خورا درانه او ملا ماتونکي مالي زيانونه هم رسېدلي دي. د يوه رپوټ له مخې، يوازي متحدو ايالاتو ته تر اوسه څه کم څلور سوه ميليارډه (۴۰۰،۰۰۰،۰۰۰،۰۰۰) ډالره تاوان رسېدلې دئ. د امريکا د جنګي لگښتو د دقيقو شمېرو د پاره دا ويبپاڼې وگورئ:

<http://costofwar.com/en/>

<http://www.fas.org/sgp/crs/natsec/RL33110.pdf>

په بلومبرگ خبرو کې د پياوړې خبريال - ډېويډ ج. لينچ د شمېرو له مخې، امريکا په تېرو څه کم لسو کالو کې له القاعدې او بن لادن سره په څو اړخيزو جگړو کې ټوله دوه تريليونه يا دوه زره ميليارډ (۲،۰۰۰،۰۰۰،۰۰۰) ډالره لگولي دي، چې دا پيسې د هغه هيواد د نه اعشاريه اته شپېته (۹،۲۸) تريليونه د ولټي پور، په سلو کې شلمه برخه ده. د نور مالومات د پاره د بلومبرگ ډاټ کام په لاندې لينک کې د ډ. ج. لينچ د علمي مقالې بشپړ تفصيل ولولئ:

<http://www.bloomberg.com/news/2011-05-12/bin-laden-s-death-won-t-end-toll-on-taxpayers.html>

پخوا د امريکايي پوځ د يوې مياشتې خرڅ درې اعشاريه شپږ (۳،۲) ميليارډ ډالره او د يوه امريکايي عسکر کلنۍ لگښت يو ميلیون ډالره گڼل کېده؛ خو په يو. ايس. ټو ډې (US TODAY) کې د ريچرډ وولف درېوټ له مخې، په ۲۰۱۱ع کال کې د امريکا عسکري خرڅونه يو سل و اوولس (۱۷) ميليارډ ډالره اټکل سوي دي، چې د مياشتې نيژدې لس (۱۰) ميليارډ ډالره ښيي. نور تفصيل د دوی په ويبپاڼه کې کتلاى سئ:

<http://thehill.com/blogs/blog-briefing-room/news/63121-crs-calculates-cost-of-us-troop-presen>

<http://www.digitaljournal.com/article/282238>

http://www.usatoday.com/news/military/2010-05-12-afghan_N.htm

په عراق او افغانستان کي هره ورځ زياتېدونکو پوځي خرڅونو دايتلافي هيوادو، په تېره بيا امريکا او انگلستان اقتصاد له داسي لوی او بې ساري بحران سره مخامخ کړی دی، چي اوس د خپلو بودجو د کسر (کمښت) پوره کولو دپاره، لکونه دولتي مأمورين او کارکوونکي په بې رحمۍ سره له دولتي کارو شري؛ د بنوونځيو، روغتونو، کتابتونو او نورو عام المنفعه مؤسسو دروازې تړي؛ د پوهنتونو د محصلانو فيسونه لوړي (په انگلستان کي يې له پراخو او خونړيو احتجاجو سره سره، د بېوزلو محصلينو کلني فيسونه تر نهو زرو پونډو يانې تقريباً درې چنده پوري لوړ کړه)؛ د خلکو انساني او مدني حقوق محدود دي؛ او په لسگونو داسي ناوړه او استبدادي سياستونه پرمخ بيايي، چي تر ټولو لوی او اساسي علت يې همدا تيري کوونکي جنگونه دي. دا لوی اقتصادي بحران په ډاگه ښيي، چي لوېديځه نړۍ، په تېره بيا د امريکا متحده ايالات د ډېواليتوب خوا ته رهي دي.

د دې ستر اقتصادي کړکيچ ناوړه اغېزې نه يوازې د جنگ خپلو هيوادو د بېوزلو اولسو، بلکي د پانگه والو هيوادو په گډون د نړۍ د نورو ملتو او خلگو په ژوندانه کي هم په اسانۍ سره ليدلای شو. په بله وينا، د نړۍ گرده بېوزلي اولسونه په دې دردونکي او ويرجن مقدريکي يو د بل ملگري دي.

لکه څنگه چي گورو، د نړۍ جگړه ماري او لوټماري کړۍ د يرغلگرو جگړو او نورو انساني ضد سياستو په پيل کولو سره، د اولسو په اقتصادي زېرمو او ظرفيتو ليونۍ لويې کيې؛ خو د هغو ملا ماتوونکي او رېوونکي پېټي د ډول ډول ماليو او محصولو په بڼه، د بېلابېلو هيوادو د مظلومو او بېوزلو خلگو پر اوږو باروي.

خير، د افغانستان او عراق د تيري کوونکو جگړو انساني تلفاتو او د نړۍ ژور اقتصادي بحران، چي لوی سوب او عامل يې بيا هم د همدغو جنگو اسمان ته ختونکي اقتصادي لگښتونه دي، په پانگه واله نړۍ کي ډېره ناوړه حالت منځ ته راوړی دی. له همدې امله، په ټولو ايتلافي هيوادو، په تېره بيا متحدو ايالاتو او انگلستان کي د جنگ غوښتونکو سياستو او د هغو د ناوړو نتيجو پر خلاف د عامو خلگو مخالفتونه، ورځ په ورځ پراخېږي.

د استعماري جگړو پر انساني تلفاتو او لوی اقتصادي بحران سربېره، په ټولو ايتلافي دولتو، په تېره بيا امريکا او انگلستان کي د هري ورځي په تېرېدو له جنگ او وژنو سره د عامو خلگو مخالفتونه مخ پر ډېرېدو دي. په امريکا او انگلستان کي واکمنه طبقه د عامو خلگو دې زياتېدونکو مخالفتو ته لاس تر زني نسي کښېنستلای. د امريکا د جمهوري رياست راتلونکي انتخابات تر سترگو نېهام دي. له دې کبله د اوباما اداره تر هر بل هيواد د خلگو د نظرونو دپاره په خپلي پوځي او سياسي ستراتيژۍ کي تغيير او بدلون ته اړتيا لري. د بن لادن د وژني اريانونکي ډرامه هم د همدې ستراتيژۍ يوه مهمه برخه گڼل کېدای سي. د پاکستان د ايټ آباد د عسکري

ښارگوټي په يوه لويه او مزبوته درې پوريزه ودانۍ کې د بن لادن د استوگنې ادعا، له ورايه دا ښيي، چې هغه د امريکايانو او پاکستاني جنرالانو په سلا مشوره همدې ورځو ته ساتل سوې و.

د بن لادن د وژلو خبر به موقتاً ټولي لوبديځي نړۍ، په تېره بيا امريکا په عامه افکارو کې د او باما د ادارې د جنگي، سياسي او اقتصادي ناکاميو پر مخ پرده وغوړي؛ او هغه ته به د جمهوري رياست په راتلونکو انتخاباتو کې د يوه بل بري امکانات برابر کړي؛ ځکه او باما او له ده سره ملګري پوځي - استخباراتي کړۍ به په وياړ او غرور سره ادعا وکړي، چې تر زياتو کونښنو وروسته بالاخره د امريکايانو د هغه لوی او پياوړي دوښمن په وژلو بريالي سوه، چې د بيل کلينټن او جورج ډبليو بوش حکومتونه يې په نيولو يا وژلو کې پاته راغلي وه. د بن لادن د وژني خبر به دغه راز په تېرلس کلن استعماري جنگ کې، د امريکايي پوځيانو ډول ډول قربانۍ او ملامتوونکي جنگي لګښتونه هم پر ځای وښيي. دا خبره هم بې ځايه نه ده، چې د بن لادن د وژني خبر به په افغانستان او عراق کې د امريکايي لښکرو د بايللي او کمزوري روحيې له څه نا څه ژوندۍ کولو سره هم مرسته وکړي.

تر ټولو مهم دا چې د بن لادن وژنه به په پای کې د امريکا سياسي او پوځي ستراتيژيستانو ته د دې فرصت ورکړي، چې د اوږدو پزه کښېږدي؛ او د خپلو بې سرو پايه پوځو ډېره برخه لومړۍ خپلو اصلي چوڼيو او بيا له هغه ځايه د حملې او غوټې دپاره کومې بلي خوا ته سوق کړي.

او باما او په امريکا کې د هغه پوځي، سياسي او اقتصادي متحدین د هغه هيواد د عامه افکارو د قانع کولو له لارې د جمهوري رياست په راتلونکو انتخاباتو کې د بري دپاره دغه راز بدلونو او برياوو ته ټينګ ضرورت لري؛ اما دا خبره بايد هېره نه کو، چې د بن لادن د وژني خبر به هيڅکله په افغانستان او شاوخوا سيمه کې، د تروريزم تر پلمې لاندې، د امريکا او نورو متحدينو استعماري جګړه ختمه نه کړي؛ ځکه زموږ سترګه وراو ژوراندېشه لوستونکي په دې خبره ښه پوهيږي، چې په دې استعماري جګړه کې مقصود بل څه، بن لادن صرف بهانه ده.

همدې مهمو دلايلو او عواملو ته په پام سره امريکايي ستراتيژيستان غواړي د افغانستان په حساسو ستراتيژيکو سيمو کې د ډېرشو - څلوېښتو زرو پوځيانو په ځای پر ځای کولو سره، همېشۍ چوڼۍ جوړي کړي. البته، د امريکا سياسي او پوځي مشران په اسانۍ سره کولای سي د اړتيا پر مهال دا شمېر، په چټکۍ سره، نور هم زيات کړي. په داسې حال کې، چې ګرده نړۍ د امريکا په پوځي اډو لږلې ده، د پوځي وسايلو يا عسکرو لېږد رالېږد امريکايي پوځي واکمنانو ته هيڅ ګران کار نه دی.

په افغانستان کي به د دې دايمي چوڼيو په جوړولو سره له يوې خوا د اوسني حالت په پرتله د اشغالگرو لښکرو ځاني تلفات او مالي خرڅونه لږ سي؛ او له بلې خوا به په پوره ډاډ او تياري سره زموږ پر هيواد سربېره په ټوله سيمه کي د هغو اوږد مهاله استعماري پلانو د تحقق دپاره خپلو پرله پسې تلابنو ته دوام ورکړي، چي مخکې مولنډه يادونه وکړه. زموږ په هيواد کي د امريکايي چوڼيو سته والی او دوام په واقعيت کي په يوه غشي دوه نېټانه ويشتل دي. يوې خوا ته د خپلي مزدوري ادارې بقاء او بلې خوا ته په سيمه کي د لويو استعماري نخشو پرمخ بيول؛ ځکه پر عراق او لېبيا د امريکايي لښکرو يرغل په ډاگه وښوول، چي امريکايان له القاعدې او طالبانو سره د حساب کتاب دپاره نه، بلکي د خپلو اوږد مهاله ستراتيژيکو موخو د تحقق دپاره دغو هيوادو ته تللي دي. د عراق پخوانی دیکتاتور، صدام حسين، او د لېبيا اوسنی دیکتاتور، معمر القذافي، چي دا دې له څو مياشتو راهيسي په مړاني د خپل حکومت دفاع کي، دواړه د القاعدې او نورو سخت دريځه اسلامي سازمانو سر سخت مخالفين وه؛ خو سره له هغه هم د امريکا او متحدينو له استعماري يرغله خوندي پاته نه سوه.

د همدې استدلال له مخي القاعده، طالبان، تروريستم، مخدره مواد، د ډله ييزي وژني وسلې او داسي نوري خبري، گرده هغه پلمې او افسانې دي، چي د استعماري جنگود پيل کولو او غزولو دپاره په لوېديځو هيوادو کي د ملاتړ موندلو، د استبدادي قوانينو د تصويبولو، د بشري حقوقو او آزاديو د لا محدودولو او کاملاً پوليسي فضا را منځ ته کولو په مقصد کارېږي. حقيقت دا دې، چي امريکايي امپرياليزم د خپلو اورويي او سيمه ييزو انډيوالانو په ملگرتيا د دې ټولو وحشتناکو جريانو او پديدو په را منځ ته کولو کي پخوا هم مستقيم لاس درلود؛ او تر اوسه يې هم لري. پر افغانستان پوځي يرغل، د زرگونو پوځيانو او ميليارډو ډالرو ضايع کول؛ او په پای کي د همېشنيو پوځي اډو جوړول هم ټول په سيمه کي د امريکا د لويو استعماري لوبو د بريالي کولو يوازي او اساسی شرط دې.

امريکايي چوڼۍ او د افغانستان د تجزيې کرغېړنه نخشه

زموږ وينښ او دراک هيوادوال ټول پوهېږي، چي د امريکايي لښکرو ټو تر شا خورا کرغېړني او خطرناکي نخشې د عملي کېدو په حال کي دي. ښه به دا يې، چي د دې تورو نخشو جزييات او نتيجه يي زموږ د تاريخي هيواد (گران افغانستان) د تجزيې د امريکايي نوښتگر - په هند کي د امريکا د پخواني سفير، د عراق دپاره د امريکا د متحدو ايالاتو د امنيت شورا د مرستيال او د هند، پاکستان او افغانستان په چارو کي د متحدو ايالاتو د بهرني سياست د اوسني لوی او باوري سلاکار - رابرټ ډيبن بلکويل په دوهمه شیطاني نخشه (Plan B) کي وگورو؛ مگر د بلکويل د دوهمي نخشې د جزيياتو او نتيجه يي په اړه تر بحث دمخه بده نه ده، چي د هغه د لومړۍ نخشې (Plan A) په باره کي هم، څو ټکي بيان کو.

بلکویل د سپینې ماڼۍ، پینتیاگان او سي. آی. آی. واکمنانو ته مشوره ورکړې، چې په افغانستان کې د امریکا اوله نخشه (Plan A) یانې د هوایي بمباریو، مخکنیو بریدو، شبانه تلابیو، بندي کولو، غورونو، گوانبونو، د کلو او کورو نړولو او ډول ډول نورو جزاوو له لارې د افغانستان اشغال هیڅ نتیجه نه ده ورکړې. بالعکس، د امریکايي پوځیانو زیاتېدونکو تلفاتو، د جگړې ملا ماتوونکو اقتصادي تاوانو او په امریکا او بهرنۍ نړۍ کې رازراز مخالفتو د امریکایانو روانه جگړه د ناکامۍ له جدي خطر سره مخامخ کړې ده. له دې امله، بلکویل له امریکايي مقاماتو څخه غوښتنه کړې، چې د جگړې د گټلو دپاره پر دوهمه نخشه (Plan B) غور وکړي.

د رابرت بلکویل د دوهمې نخشې مقصد دا دی، چې امریکایان باید په افغانستان کې د خپلو پوځي ناکامیو، انساني تلفاتو او اقتصادي زیانو د تلافي او په سیمه کې د خپلو اوږد مهاله گټو د تحقق دپاره د افغانستان د پخواني شمالي اتحاد د مشرانو په مرسته، د تاریخي افغانستان و تجزیې ته لار هواره کړي. تر رابرت بلکویل دمخه د بالکان د تجزیې «قهرمان» او د افغانستان او پاکستان دپاره د جمهور رییس اوباما خاص استازي - ریچرډ هولبروک هم په دې لار کې ځینې لمسونکي گامونه اخیستي وه؛ خو له نېکه مرغه چې په خپلي مړینې سره یې دا منحوس او ناولي خوبونه له ځان سره گورت یو وره. د ریچرډ هولبروک تر نابیره مړینې وروسته اوس د امریکا د متحدو ایالاتو د سنا د بهرنیو اړیکو د جرگه گۍ مشر او د افغانستان او پاکستان په چارو کې د اوباما د ادارې ډېر لوړ او ځواکمن استازی - سناتور جان کبري هم په دې لار کې پرله پسې هڅې کوي. مزار شریف ته د هغه مستقیم سفرونه او له قومندان عطاء او نورو جنګي ډلو تپلو سره د هغه پټي او ښکاره کتنې او بانډارونه، گرده د همدې استعماري نخشې د تحقق دپاره د یوه پاخه او پیاوړي تاداو داینبولولو په مقصد کيږي.

البته، د عسکري اډو سته والی، د دې شوم او لعنتي هدف د ترلاسه کولو لومړنۍ او اساسي شرط دی. دا چې امریکايي چوڼۍ او د امریکایانو بېلتون غوښتونکي مزدوران به د دې توري او ظالمانه نخشې په عملي کولو کې څنګه ونډه اخلي، هر خپلواک او هیواد پال افغان ته د ډېر دقت او تعمق وړ خبره ده. په لاندې کرښو کې د دې خاينانه پلان پر ځینو برخو روڼا اچوو.

په دې حقیقت هر افغان ښه پوهیږي، چې امریکایانو له تېرولو کالو راهیسې د افغانستان په گوټ گوټ کې لوبې او کوچنۍ چوڼۍ جوړې کړې دي. د رابرت بلکویل د دوهمې نخشې پر بنسټ ماته دا انتباه پیدا کيږي، چې د هیواد په سوهيلي او ختیځو سیمو کې ځای پر ځای سوي چوڼۍ به د مخکنۍ توطیې له مخې سوکه سوکه طالبانو او نورو وسله والو مخالفینو ته ور پرېښوول سي؛ او په دې توګه به طالبان او نوري وسله والي ډلې، د خپل عسکري زور او ځواک په تناسب، د هیواد د جنوبي او شرقي سیمو بشپړه واکمني په لاس کې واخلي. امریکايي

پوځونه به له مخکني پلان او نخشې سره سم د هيواد مرکزي او شمالي سيمو ته پر شا سي؛ او هورې به خپل پخواني جوړ کړي لښکرکوټونه لا پسي پياوړي کړي.

په پخواني شمالي اتحاد کې د بېلابېلو بېلتون غوښتونکو ځايونو ډلو مشرانو او استازو خود ۲۰۱۰ع کال په اگست کې لا د امريکا د استازو د جرگې له څلورو غړو (درو جمهوري غوښتونکو او يوه ډيموکرات) سره د برلين په مرموزه غونډه کې د داسې بېلتون غوښتونکو پلانو پر مقدماتو خبرې کړي دي. پر دغو وطن پلورونکو سربېره، د هيواد په شمال کې نوري ستمي ډلي ټپلي (افغانستانيان، خراسانيان او نور) هم له خدايه داسې باد او باران غواړي.

د بلکويل د دې شيطاني طرحې له مخې به امريکا او نورو استعماري قوتونه په پيل کې د پراخو پوځي، تخنيکي او اقتصادي کومکو په برابرولو سره، په شمال کې د تجزيه غوښتونکو ځايونو گواکي حکومت، په ضمني ډول، په رسميت وپېژني. د وخت په تېرېدو سره به دا ډيفکتو (de facto) بېلتون ورو ورو ډيژوري (de jure) بڼه واخلي؛ او په دې توگه به زموږ د خپلواکۍ مينو پلرو او نیکو تاريخي ميراث د ۱۸۹۳ع کال په خبر يو پلا بيا پر دوو يا څو برخو وويشل سي.

د شمال له مزدور حکومت څخه به تل تر تله په مرکزي آسيا، چين، کسپين سيمه، شمالي ايران او نورو شاوخوا هيوادو کې د امريکايي استعمارگرانو د پخې سياسي او عسکري اډې په توگه کار اخيستل کېږي. کرار کرار به امريکايي استعمارگران د اژدهاوو په شان پر ټوله سيمه خپل کرغېړن سيوري واچيي؛ او د هرې ورځې په تېرېدو سره به د شاوخوا سيمي ټول هيوادونه د بلاوو په يوه خطرناکه ځاله واوړي. بايد دا خبره هم هېره نه کو، چې که يو وارد دې ستر استعماري ښامار منگولي زموږ په خاوره او سيمه کې ښځي سوې، بيا يې نست کول يا پر شا تگ ته اړ ايستل يې خدايي معجزې په بله لار ممکن نه برېښي؛ ځکه نو بې ځايه نده، چې نامتو فلسفي او عرفاني شاعر - علامه اقبال لاهوري (۱۸۷۷ - ۱۹۳۸ع) د غربيانو دې استعماري رول ته د اشارې په ترڅ کې د ختيځ ځينو بېدو اولسو ته داسې خبردارۍ ورکړي:

غربيان را شيوه های ساحری است
تکیه جز بر خويشتن کردن کافری است
(لاهوري، کلیات: آنسوی افلاک ۱۸۰).

البته، د امريکا سياسي او پوځي ستراتيژيستان به د خپلو وفادارو پاکستاني متحدينو په مرسته د طالبانو او نورو وسله والو ډلو تر واک لاندې سيمو کې هم د خپل سياسي نفوذ د پراخولو د پاره له هيڅ راز کوښښو ډډه ونه

کړي. پاکستانې جنرالان به د افغانستان په پښتني سيمو کې د امريکايي اجندا د عملي کولو د پاره د خپل صادقانه چوپړ په بدل کې دا فرصت تر لاسه کړي، چې زموږ په تاريخي او سرلوري هيواد کې هم د اسلام او اسلاميت تر نامه لاندې د پاکستانې کشمير د سردار عبدالقيوم خان او سردار سکندر حيات خان په څېر مزدورانو په گومارلو سره، گران افغانستان عملاً په دوهم پاکستانې کشمير واړوي، چې ټولې پوځي، سياسي او اقتصادي چارې به يې د اسلام آباد له خوا اداره کېږي. په دې ترتيب به نه يوازې د افغانستان شمالي برخې، بلکې په جنوب او ختيځ کې ټولې پښتني سيمي هم د پاکستانې او امريکايي استعمار په خطرناکه لومه کې ښکېلي پاته سي.

زموږ گډ تاريخي کور (گران افغانستان) نن د امريکايانو د پوځي او تر کرغېړن سيوري لاندې د تجزيې له خطر سره مخامخ دی. موږ بايد دې ستري لوبې ته د ټوکو او مسخرو په سترگه و نه گورو. د دې سپېڅلي وطن خاوره، اوبه او هوا پر موږ ټولو افغانانو حق لري، چې د استعمار د دې خاينانه نخشې د شنډولو د پاره گرده په يوه وجود او يوه آواز د مبارزې په ليکو کې ودرېږو. خدای دې دا اندېښنې هيڅکله نه ريشتيا کيږي؛ خو د پرنگي استعمار ظالمانه تجربو ته په کتنې سره بايد د نښو امريکايي چوڼيو استعماري رول ته هم په بې غورۍ و نه گورو. د رابرت ډ. بلکويل د شوم پلان جزييات، په دې وياړنو کې وگورئ:

<http://www.foreignaffairs.com/articles/67026/robert-d-blackwill/plan-b-in-afghanistan>

<http://www.blogfrommiddleeast.com/?new=69848>

په برلين کې د امريکا د استازو د جرگې له غړو سره د پخواني شمالي اتحاد د ځينو بېلتون غوښتونکو ډلو ټپلو د پټي کتنې د تفصيل د پاره د افغان نوميالي ليکوال او سياسي شنونکي - ډاکټر مير عبدالرحيم عزيز علمي مقاله په دغه لينک کې، تر نظر تېره کړئ:

[http://afgazad.com/Siasi/081810-Dr-Aziz-Formal-Support-and-Infomral-Subversion\[1\].pdf](http://afgazad.com/Siasi/081810-Dr-Aziz-Formal-Support-and-Infomral-Subversion[1].pdf)

په افغانستان کې د امريکا د دايمي چوڼيو مخالفين او پلويان

د امريکايي اډو د جوړېدو ځيني پلويان په درواغو او بې انصافۍ سره ادعا کيږي، چې زياتره افغانان د امريکايي چوڼيو له جوړېدو او تداوم سره هيڅ ستونزه او مخالفت نه لري. له طالبانو او نور وسله والو مخالفينو پرته د ايوازي د دوی په اصطلاح پخواني کمونيستان (خليان او پرچميان) دي، چې په هيواد کې د امريکايانو له پوځي حضور سره مخالفت کيږي. راسې په لاندې کرښو کې د دې ښاغلو پر دې پوڅه او بې اساسه ادعا يو څه غور او تأمل وکړو.

که د يرغلگرو پوځو له واکمنۍ او حضور سره مخالفت ريشتيا هم د دوی په اصطلاح يوازي دکمونستانو خوی او خصلت وي، نو په دې حساب خو زموږ پلرونه او نيکونه دکمونستي ايډيالوژۍ د بنسټ ايښوونکو (مارکس، انگلز، لنين او ځينو نورو) ترزو کېدو پېړۍ پېړۍ مخکي لاکمونستان وه؛ ځکه د دې خاوري تاريخ له ورايه بڼي، چي زموږ پلرونو او نيکونو تل سرونه بنډلي؛ ويني يې توی کړي؛ سختۍ او کروانه يې گاللي، خوهيڅکله يې په خپله مقدسه او سرلوړې مېنه کي، پردو مهاجمانو او غاصبانو ته د پښې ايښوولو ځای نه دی ورکړی. له هخامنشي کوروش او مقدوني سکندر څخه نيولې بيا تر چنگېزي او گورگاني مغولو، پرنګيانو، روسانو او نښيو ايتلافي فرعونانو پوري يې هر يرغلگر ځواک ته د سر په کاسه کي اوبه ورکړي دي؛ او په دې توگه يې گرده نړۍ ته دا زباد کړې ده، چي افغانستان د تاراګرو فاتحانو او يرغلگرو پوځو بنسټ ځای او هديره ده.

زما په نظر، د نړۍ په اوسنيو سياستو کي د کين، بنی يا منځ اصطلاحاتو نور خپل پخوانی ارزښت له لاسه ورکړی دی. که په هيواد کي له امريکايي چوڼيو سره مخالفت د مثال په توگه ياد کو، په اسانۍ سره گورو، چي پر خپلو اکو سياسي او اجتماعي شخصيتو سربېره له بېلابېلو سياسي او مذهبي گوندو او ډلو سره تړلي ډېر مړني او باغوره افغانان هم له دغه راز استعماري تاسيساتو سره د مخالفت په ليکو کي ولاړ دي. په بهرنيو هيوادو کي هم د کين، بنی او منځ د گډون داسي مثالونه ډېر ليدل کېږي. ماته د تعجب او اريانۍ ځای نه و، چي د انگلستان مخکني صدراعظم - ټوني بلېر د کين اړخى «لېبر» يا کارگر گوند د مشر په توگه د امريکا د بنی اړخه گوند له مشر - جورج ډبليو بوش سره يو ځای د افغانستان او عراق پر ضد تيری کوونکی جنگ پيل کړ؛ او په ميليونو انسانان يې د خپلو خاينانه او وحشيانه ماجرا غوښتنو قرباني کړه. د اوسنۍ نړۍ په سياستو کي داسي مثالونه خورا ډېر دي، چي کين اړخه کسان، بنی اړخه عملونه کي يا بالعکس بنی اړخه سياستوال د خلکو د غوښتنو او فشارونو له وجي، کين اړخه پرېکړي کي.

د امريکايي چوڼيو د پلويانو دا ادعا گرسره سمه نه ده، چي خلقيان او پرچميان په افغانستان کي له پردو لښکرو او امريکايي چوڼيو سره مخالفت لري؛ ځکه د پردو سلاکارانو او عسکرو په زور د هغوی خورلس کلنه خونړۍ واکمني په خپله پر دې بې اساسه ادعا د بطلان کرښه کاږي. چا چي، پروډ غلامۍ او بندگۍ طوق په غاړه کي اچولی و، نن نسي کولای په لکه غاړه له پردو عسکرو او پردي واک سره د مخالفت باتي وولي. د دې پلورل سوو مزدورانو توري خبرې هر چا ته مالومي دي. د پارسي ژبي لسان الغيب شاعر - حافظ شيرازي (د ۷۲۷-۷۹۲ هـ ق په شاوخوا کي) په دې اړه څه ښه وايي:

به هر رنگی که خواهی جامه میپوش
من از طرز خرامت میشناسم

خو هر خلقي، پرچمي، مجاهد يا نور کسان هرومرو په دې ډله کي نه راځي. بېله شکه، په خلقيانو، پرچميانو او نورو سياسي سازمانو کي هم د داسي کسانو څرک لږ نه دی، چي په خپل پلرني ټاټوبي (گران افغانستان) کي د امريکايي استعمارگرانو و همېشننيو ځالو ته زړونه نه ښه کي. ښايي له ازله يې په وينه کي د خپلواکۍ او افغانيت تومنه گډه يې؛ يا ښايي د روسي بادارانو تر اوږدې مزدورۍ وروسته اوس د ازادۍ، استقلال او سرلوړي ژوند په خوند پوه سوي يې...

ريشتيا خو داده، چي د هيواد د مخکنۍ بشپړتيا، سياسي خپلواکۍ، ملي واکمنۍ، ملي نواميسو، ديني اعتقاداتو او کولتوري ارزښتو ساتنه زموږ د غيرتمنو او مړنيو پلرو داسي وياړلې ميراث دی، چي په کمونيستانو يا نورو سياسي ډلو ټپلو هيڅ اړه او مانده نه لري. د پردو عسکرو او امريکايي چوڼيو مخالفين په حقيقت کي هغه خپلواک، مړني او سرلوړي افغانان دي، چي نه يې پرون د سره پوځ موجوديت او بادارۍ ته غاړه ايښوده؛ او نه نن د امريکايي پوځ له حضور او دايمي اړه سره، په هيڅ بڼه او هيڅ شکل، موافقه او مصالحه کولای سي. طالبان، اسلامي حزب، حقاني ډله او نور وسله وال جنگيالي هم بايد د دې لاري يوازي تېکه داران ونه گڼو. په بله ژبه، افغاني غرور، له خپلواکۍ سره مينه، ناموس ساتنه، غيرت، پر شانه تلنه، سرلوړي، ستم او ستمگرو ته نه تسليمېدل، مېلمه پالنه او داسي نوري لوړې ښېگڼي او ارزښتونه يوازي او يوازي په طالبانو او نورو وسله والو جنگياليو پوري اړه نه لري. له امو تر ابا سينه، له چتراله تر هراته ټول خپلواک، غيرتمن او شمله ورافغانان، په تېره بيا سرلوړي او خپلواکۍ بخښوونکي پښتانه، په دې ستر ملي او وطني رسالت کي لو (لويه) او مهمه ونډه لري. د امريکايي تېري له پيل څخه تر اوسه د هيواد په گوټ گوټ کي پر يرغلگرو پوځو د افغان اوږدو او پوليسود ځينو منسوبينو وژونکي گوزارونه د دې روښانه واقعيت ځيني ژوندي مثالونه دي.

زموږ د غرب مآبه ليکوالو او شنونکو د ناسمي ادعا پر خلاف، په تېرو نيژدې لسو کالو کي د نړۍ له تر ټولو پياوړي ائتلاف (ائتلاف) سره دونه پراخ او غښتلی مقاومت په خپله ښيي، چي زړور افغانان پردي مهاجمان او د هغوی موقتي يا دايمي چوڼۍ په هيڅ ډول نسي منلای.

د ليکني په دې برخه کي بې گټي نه ده، چي د امريکايي چوڼيو د مخالفينو تر پېژندنې وروسته د هغو د سرسپارلو مينانو، پلويانو او خواخوږو په اړه هم څو لنډې خبري وکو.

په افغانستان کي د امريکايي چوڼيو په جادو سوو مينانو، پلويانو او خواخوږو کي بېلابېلي جنگي، مافيایي او سياسي ډلې شاملې دي، چي زه يې په عمومي توگه پر څو لويو ډلو وېشم:

- په لومړۍ ډله کې هغه کسان راځي، چې د ۲۰۰۱ع کال د اکتوبر پر اوومه د امريکايي جنگي الوتکو او ټانکو پر وزرو افغانستان ته ننوته. ټول افغانان د ابېگل سوي جنایتکاران، ورانکاران، غله او خاينان ډېر بڼه پېژني: کرزي خېل، فهيم خېل، دوستم خېل، رباني خېل، سیاف خېل، قانوني خېل، عبدالله خېل، خليلي خېل، محقق خېل، امرالله خېل، عطاء خېل، مجددي خېل، گيلاني خېل، رحيم وردگ خېل، شېرزی خېل او داسې نور. ټول جهان ته مالومه ده، چې د دې تورو او کرکجنو خبرو سياسي، عسکري او اقتصادي ژوند تر کومه بريده په ايتلافي عسکرو او امريکايي چوڼيو پوري تړلی دی. زه باور لرم، که د امريکايي پوځو او کورنيو جنگي ډلو ټپلو خونړی سيوری نه يې، زموږ درد بدلي او کرېدلي خلگ به په يوه ورځ کې د دې مزدورو جنایتکارانو پوستونه له پرورو ډک کړي؛ ځکه دې خاينانو د خپلو شخصي، گروهې، تنظيمي او نورو ناروا گټو د پاره زموږ د خلگو ژوند په اور او وينو ولاړه. پښتانه وايي: مخکې هغه سوځي، چې اور پر بل يې. د پردو لښکرو د توپ او ټانک تر خونړي سيوري لاندې په جگو ارگو او پرتمنو مانيو کې ناست مزدوران، زموږ د ويرجنو او غملو خلگو په حال څه خبر دي.

- د خراسانيانو، افغانستانيانو او نورو بېلتون غوښتونکو ستمي ډلو ټپلو مشرانو او فعالانو هم د امريکايي استعمارگرانو له توپ و ټانک، پيسو او نعمتو څخه گټه اخيستی ده. دا خايني ډلي ټپلي به ولي د امريکايي او ايتلافي اشغالگرو د سردو عاوي نه کيې؟ ايا امريکايي او ايتلافي لښکرو په تېرو لسو کالو کې دقيقاً هغه څه ونه کړه؛ او تر اوسه يې لا نه کيې، چې پلورل سوو ستمي ډلو ټپلو يې له اوږدو کلو راهيسي، خوبونه لېده؟ د ډيورنډ تپل سوي کرښې دواړو غاړو ته د استعمار پرزوونکو پښتنو بې رحمانه وژني؛ او د هغو د ژبې، دودو او عقايدو د سپکاوې او کم رنگ کولو د پاره بېلابېلو هڅو ته له داسې کرڼلاري پرته بل څه نوم ورکول کېدای سي؟ خپلواک او ملي فکره افغانان، په تېره بيا استعمار ځپلي پښتانه بايد په دې خبره ځانونه بڼه پوه کړي، چې امريکايي چوڼۍ به په راتلونکي کې هم د ډيورنډ د لعنتي کرښې د دې خوا او هاخوا پښتنو په عامې وژني سره د دې خاينو او بې ايمنه ستمي بېلتون غوښتونکو اوږده خوبونه پوره کيې.

- په بله ډله کې هغه کسان راځي، چې د امريکايي يرغل په دوران کې د ټيکنوکراتانو، متخصصانو او ماهرانو په نامه افغاني ټولني ته ولېږل سوه؛ خو په واقعيت کې د استعمارگرو دولتو د جاسوسي سازمانو او معتبرو دولتي ادارو باوري استازي دي. دا کسان پر پردو دولتو سربېره د هيواد له بېلابېلو مزدورو جنگي او سياسي ډلو سره هم پاڅه اړېکي لري. د دوی اساسي رسالت دادی، چې د حرفه يي جنایتکارو، تېهکارو او غلو ادارې ته قانوني او مشروع رنگ ورکړي. له دې ډول پاراشوټ سوو کسانو څخه ځيني تر اوسه د وزارت، معينيت، سفارت، ولايت، رياست، قومندانۍ او سلالۍ پر چوکيو ناست دي. ځيني يې تر غلاوو، ناوړو استفادو، شرمندگيو او بې کفائيتيو وروسته بيرته په امريکا، کاناډا، اروپا او استراليا کې د خواتنې کور ته ستانه سوه؛ او ځيني نور يې لا تر اوسه له راز راز فضيحتو او شرمندگيو سره خپلو حملو او غوټو ته دوام ورکوي. اشرف غني خېل،

ارسلا خېل، احدي خېل، جلالي خېل، رهين خېل، امين فرهنگ خېل، زلمی رسول خېل، سپنتا خېل، اتمر خېل، زاخېلوال خېل، رامین خېل او په لسگونو نور پاراشوت سوي کسان، گرده په دې ډله کې راځي.

د جنايتکارو تنظيمي مشرانو او قومندانانو په څېر دې ټولوتش په نامه ټيکنو کراتانو حيات و ممات هم په امريکايي عسکرو او جنگي ډلو ټپلو پوري تړلي دي. دا خبره لمر غوندي روښانه ده، چې که نن امريکايي عساکر کډه بارکړي، سبا به له دې مسخره نوابغو، پروفيسرانو، ډاکټرانو، ماسترانو او هرکاره وو څخه يو هم څوک په دوربين کې ونه ويني. له همدې کبله زه د دې ښاغلو او نازولو دپاره د «کرايه سوو افغانانو» اصطلاح کاروم. همدا اوس هم د ځينو ماينې او بچيان په اروپا، امريکا، کاناډا او استراليا کې په کار، سوداګرۍ، زده کړو يا نورو مزو بوخت دي. دا خبره د دې واقعيت ښکارندوی ده، چې کرايه سوي ټيکنو کراتان يوازي د حملې او غوټې په مقصد له ماينو او اولادو څخه ليري په يوازي توب کې ژوند کيږي؛ ځکه د گردو په دې حقيقت ښه سد رسيږي، چې په افغانستان کې دا گرم تنورونه تر ډېره گرم نه پاتېږي، بايد له موقع څخه گټه واخلي؛ او ژر تر ژره خپلي ټکۍ پخې کړي. هري خوا ته پيسې، جايدادونه او رنگارنگ نعمتونه په چارښاخو بادېږي. تر څو چې لوبه نه يې ختمه سوي، بايد د لمسيانو او کړوسيانو دپاره هم په کابل، دبی، اروپا، کاناډا، امريکا او استراليا کې درنې تايې او ذخيرې برابرې کړي.

- له امريکايي يرغل سره جوخت د استعماري خادمانو يوه بله ډله هم افغانستان ته را شوه سوه، چې په دې وروستيو کلو کې يې شمېر ترانده پاسه زيات سوي دي. دا ډله په واقعيت کې هغه لمپن او هویت بایللي افغانان دي، چې پخوا به يې په بېلابېلو لوېديځو هيوادو کې ستونزمن ژوند گاله؛ خو اوس د درو لکو ډالرو کلنۍ تنخوا (تنخواه) په اسره د خپل پلرني هيواد پر ضد له پردو ايتلافي لښکرو، په تېره بيا امريکايي پوځ سره د ژباړونکي، سلاکار، مخبر يا نورو په توگه، چوپړ کيږي. زموږ ټول هيوادوال ښه پوهېږي، داسې کسان چې پخوا به يې د زړه په شواخون، په کال کې د پينځو سوزو ډالرو مخ هم نسواي ليدای؛ خو نن د امريکايي يرغل له برکته زموږ په ټولنه کې پر سياسي نفوذ سربېره، درې لکه ډالره تنخوا يا معاش تر لاسه کيږي، څنگه په افغانستان کې د امريکايي عسکرو د همېشنۍ واکمنۍ او خپلو شخصي گټو له اوږدولو څخه مخ اړولای سي؟

- اقتصادي مافيا او د مخدره موادو سوداګران، هغه بله ډله ده، چې د امريکايي توپ و ټانک او اوسني مزدور رژیم تر کرغېرن سيوري لاندي لويي او پراخي گټې لري. له دې جهته په مرگ کوبښن کې، چې هيڅکله د امريکايي پوځو او دکرزي په شان فساد لږلې گوډاګي حکومت، سيوری له سره ايسته نه کړي.

- په يوه بله ډله کې هغه کسان شامل دي، چې پرون د روسانو په غلامۍ کې ولاړ وه؛ د زړه له پاسه يې د سوسياليزم او کمونيزم نارې وهلې؛ خونن د خپل مزدور طبيعت، بې ايماني او بې مسلکۍ پر اساس په ډېرو يار د يرغلگرو پوځو او د هغو د جنايتکارو مزدورانو په چوپړ کې ولاړ دي؛ د ډيموکراسۍ، بشري حقوقو، ازادو مطبوعاتو، عدالت، برابري او داسې نورو تش په نامه استعماري پروژو ستاينې کيې. دا خلگ د پټ، غرور، ايمان، خپلواکۍ او افغانيت په نامه هيڅ شى نه پېژني. هغه څه چې پېژني پيسې، جايدادونه، شهرت، جاه و جلال او راز راز ناوړه استفادې دي، نو ځکه بې ځايه نه ده، چې تل يې د خپلو ناولو او ناروا امتيازاتو د خوندي ساتلو دپاره د بېلابېلو بادارانو پر سترخان بولي کړي دي. هو! په دې نامردانو کې داسې کسان هم سته، چې پر ظاهر خان، داوود خان، تره کې او امين سربېره يې له خپل گوندي او ايډيالوژيکي ملگري - ډاکټر نجيب سره هم لوى خيانت وکړ؛ او دا هم له امکانه ليري نه ده، چې اوس هم، نه د هيواد او خلگو په خاطر، بلکې د خپل سياسي ژوند د اوږدولو او ناوړو استفادو د تضمين په هيله، له طالبانو او نورو وسله والو ډلو سره، په پټه لاس ولري. جمشېد خېل، طنين خېل، اکرم خېل، وزيرې خېل، کریمي خېل او په لسگونو نور خاين مزدوران ټول په دې ډله کې دي. شک نسته، چې د هغو کسانو حساب له دې بې وجدانو توطيه گرو څخه بالکل بېل دى، چې د افغاني غرور، ملي احساس او هيواد پالني په ساتلو سره ځان او بچيانو ته د يوې گولې حلالي ډوډۍ گټلو دپاره د کرزي له مزدور دولت سره کار کيې.

- په يوه بله ډله کې هغه کسان شامل دي، چې د سره پوځ او د هغو د مزدورانو د واکمنۍ پر مهال به يې د افغانستان داشغال چيغي وهلې؛ په هيواد کې دننه او بهر به يې د اشغالگرانو او مزدورانو د جنايتو کيسې کولې؛ خونن چې د روسي يرغلگرو او روسي مزدورانو تر واکمنۍ بتر جنايتونه ويني، چپه (چوپه) خوله ناست دي؛ نه د پخوا په شان د اشغال خبره پر خوله راوړي؛ نه د يرغلگرو لښکرو د وحشيانه جنايتو او نه هم د هغو په وړاندې د جهاد او مقاومت. له ورايه مالومېږي، چې د زياترو خولې له اوبو ډکې دي. د غوړي گولې او امتيازاتو له اسسته يې ځانونه ناگاره اچولي دي. ځيني ځيني خويې لا د کابل په اداره کې د څه تر لاسه کولو په هيله د روانو خواشينونکو پېښو ټوله پړه يوازي پر طالبانو او نورو وسله والو مخالفينو ور غورځيې. لکه څنکه چې روس پلوه ډلو، په تېره بيا پرچميانو روسي استعمار ته د انترناسيوناليزم، بين المللي دوستۍ او پيوستون نوم ورکاوه، د دې ډلې پلويان هم امريکايي استعمار ته د دوستۍ، ترقي او پرمختگ نوم ورکيې. دوى وايي: پرېږدئ، چې امريکايان د سړکو، لارو، پوهنتونو، روغتونو، فابريکو، د برېښنا بندو، کانالو او نورو پرمختيايي پروژو په جوړولو سره، دې ملک ته ترقي او پرمختگ راولي...

زما په عقیده د دې ډلې خلگ گرده د چپې خوا ورته ناست دي. که له اوسنيو پردو لښکرو سره زموږ د پرمختگ او ترقي غم وای، څه کم دو اتيا کاله مخکې به يې د امان الله خان ملي او مترقي رژيم په خپلو خاينانه توطيو نه

نړاوه. تاريخي خبري به پرېږدو. د سترگو ليدلي حال ته به راسو. کله چي د خلق او پرچم د واکمنۍ پر مهال زموږ د بېوزلي او وروسته پاته هيواد مکتبونه، کلينيکونه، فابريکې، سړکونه، پلونه او نوري دولتي ودانۍ په بمو، مينو او نورو چاودونکو موادو الوزول کېدې، ايا په نړۍ کي داسي څوک نه ؤ، چي دغو ورانکارو ډلو ټپلو ته د ترقۍ، پرمختگ او تمدن درسونه ورکړي؟! ايا هغه وخت، چي د ښوونځيو معلمان او شاگردان، د پوهنتونو استادان، ډاکټران، انجينران او نور لوستي افغانان د کفر او الحاد په پلمه وژل کېده، د بشردوستۍ او پرمختگ مدعيان د پيل په غوږ کي بیده وه؟! تاسي يې منئ که يا، زما په خيال خو د افغانستان په معاصر تاريخ کي ټولي بدمرغۍ د دې مکرجنو «بشردوستانو» په مستقيمه لارښوونه او دستور سوي؛ او لا تر اوسه هم کيږي. هيڅ هونبیار او پرسد افغان د سړک، پله، ښوونځي، پوهنتون، روغتون، فابريکې او نورو عام المنفعه پروژو مخالف نه دئ؛ خو پوښتنه دا ده، چي «متمدنو» او «بشردوستو» امريکايانو په تېرو لسو کالو کي د زرگونو افغانانو، خاصاً مظلومو پښتنو د وينو تويولو په بدل کي څو پوهنتونه، فابريکې، د برېښنا بندونه او داسي نوري پروژې جوړي کړي دي، چي تر دې وروسته به نوري هم جوړي کي؟

د درنو لوستونکو به په ياد يي، چي انگرېزي پوځو زموږ هيواد ته تر عسکرو لېږلو مخکي په وياړ سره ادعا کوله، چي نه د جنگ او وينو تويولو، بلکي د افغانستان په بيا جوړولو کي د برخي اخيستنې دپاره، هلته عسکر ليري؛ خو اوس موږ گرده د سر په سترگو گورو، چي نه يوازي يې د نوي جوړولو يا بيا جوړولو څه څرک نه ښکاري، بلکي د بې گونا او کړېدلو افغانانو په وژنه کي هم تر امريکايانو يا نورو ايتلافي پوځو وروسته پاته نه دي. په استعماري ادبياتو کي دا راز او تيوتي خورا ډېري تکرار سوي دي. انگرېزانو هم د خپلو استعماري تېريو د توجيه دپاره په اتلسمه او نولسمه پېړۍ کي ادعا کوله، چي د ترقۍ او پرمختگ له ښو نښانو سره يې د خلگو د اشنا کولو په مقصد، هندوستان او افغانستان ته پوځونه لېږلي دي. انسان پرېږده خرهم په دې پوچ استدلال نه قانع کيږي، چي انگرېزي استعمارگران په هندوستان او افغانستان کي زموږ د فرهنگي، اجتماعي او اقتصادي بدمرغۍ له غمه مړه وه!

واقعيت دا دئ، چي د امريکا په شان او شوکت کي ډوب افغانان ياد غربي نړۍ د دوه اړخيز (بشري او استعماري) رول د توپير کولو وس نه لري؛ يا د څه څخېدو په سَوَب پر هر څه سترگي پټيږي؛ که نه نو په دې روښانه او ساده حقيقت خو د مکتب کوچنيان هم پوهېږي، چي استعماري قوتونه همدا اوس زموږ په هيواد کي د يوه بام او دوو هواو سياست چليي؛ خپلو خلگو ته بشري حقوق، د قانون برلاسی، ډيموکراتيک ارزښتونه، ترقی او پرمختگ غواړي؛ خو زموږ خلگو ته د بشري حقوقو پر ځای هوايي او محکمۍ بمبارۍ، د ودانو کلو او شنو باغو هوارول، د شپې تلابنۍ، د لاسو او سترگو تړل، محبسونه، ځوروني، د ديني عقايدو او کلتوري ارزښتو سپکاوی، د جنايتکارو، غلو او زورمندانو چپه او راسته غوبلونه، د زور او وسلې واکمني، لوږه، بې کوري او بېکاري.

هيڅوک د لوېديځو هيوادو له ازادو او شفافو انتخاباتو، پراخو بشري حقوقو، قانونيت، برابري، روښانفکري، علم پالني، تمدن او پرمختگ څخه سترگي نسي پټولاي؛ څوکشي د دې هيوادو سياسي او عسکري واکمنانو دا حقوقي ارزښتونه، ازادي او انساني پرمختگونه د نړۍ پر نورو بېوزلو او اسکرېلو ولسو هم لورولاي!

د امريکا په سياستو کي د يوه بام او دوو هواوو د اثبات دپاره دلته د يوه ژوندي مثال يادونه بهي گټي نه گڼو. دگرانو لوستونکو به ښايي په ياد يي، چي د امريکا متحدو ايالاتو په ۱۹۸۸ع کال د سکاټلنډ په لاکربي کي د پانم هوايي شرکت د يو سلو درې (۱۰۳) لمبر الوتني د لوېدو پرته پر لېبيا واچوله. دا چي په دې خواشينوونکي پېښه کي ريشتيا هم د لېبيايي حکومت لاس وکړه څنگه، زموږ د څېړني موضوع نه ده، بلکي دلته يوازي د امريکايي چارواکو د دوه مخي سياست، لنډه يادونه کوو. د خپرو سوو اسنادو له مخي، امريکايي مقاماتو تر پراخو تورو (اتهاماتو) او گواښو وروسته د لېبيا له دولت څخه يو اعشاريه پينځه (۵،۵) ميليارډ ډالره، تاوان واخيست، چي له هغو څخه پينځه سوه څلور (۵۰۴) ميلیون ډالره پر دوه سوه درو څلوېښت (۲۴۳) مساپرو او شپاړس (۱۲) کسيزي عملي و وېشل سوه؛ او پاته پېسې د امريکايي مقاماتو له ادعا سره سم، د لېبيايي تروريزم د نورو قربانيانو او متضررينو د تاوان په نامه بېلي سوي. په دې اړه دا ويبپاڼي کتلاي سئ:

<http://www.independent.co.uk/news/world/americas/us-begins-lockerbie-compensation-transfer->

http://en.wikipedia.org/wiki/Pan_Am_Flight_103

په دې ډول گورو، چي د امريکا دولت له لېبيا څخه د هر مساپر او عملي په بدل کي څه د پاسه نونس لکه (۱۹۰۰۰۰) ډالره تاوان واخيست؛ خون همدا امريکا په خپلو وحشيانه بمباريو سره زموږ بهي گونا افغانان په وينو لري؛ کور او کهول بهي تباه کيي؛ مگر سره له هغه هم تر يوه عالم شواخونو وروسته د شهيدانو بېوزلو کورنيو ته تر دوو نيمو زرو (۲،۵۰۰) ډالرو يوه تنگه زياته نه ورکيي. زه نه پوهېږم دا کوم انسانيت، کومه عاطفه او کوم انصاف دي؟!

دلته بده نه ده، چي د منځني ختيځ په روانو سياسي پاڅونو کي هم د غربيانو د يوه بام او دوو هواوو سياست يو بل مثال وړاندي کړو. نړۍ والو ټولو وليده او لاگوري، چي امريکا او ځينو نورو لوېديځو دولتو په تونس، مصر، بحرين، اردن، يمن، مراکش او سعودي عربستان کي نه يوازي د خپلو مزدورو رژيمو پر خلاف په هېڅ سياسي او نظامي اقدام لاس پوري نه کړ، بلکي پاڅون کوونکو ته بهي د سوله ييزو مظاهرو، روغي جوړي او ځينو کازميټکو سياسي بدلونو د منلو سپارښتنه هم وکړه؛ خو په لېبيا کي د وړيا تېلو د ترلاسه کولو او يوه بل کرزي، فهم يا عبدالله کښېنولو دپاره، د هېڅ راز انسان وژونکو وسلو، له کار اخيستنې ډډه نه کوي.

د يوه بام او دوو هواوو دې ناولي شکل ته وگورئ: په تونس، مصر، يمن او بحرين کې د امريکا د مزدورو رژيمو له خوا د خلکو پر کاملاً سوله ييزو مظاهرو او لاريونو د ماشينگنو سرې گولۍ واورول سوې، اما سره له هغه هم په سپينه مانۍ او نورو اورپايي مرکزو کې د قدرت واکدارانو له اعتراض کوونکو څخه غوښتنه کوله، چې هيڅکله زورياتي او غيرقانوني عکس العمل ته لاس واچوي. د دې پر خلاف په لېبيا کې د رژيم وسله وال مخالفين له همغږي لومړۍ ورځې څخه پر شا وټکول سوه، چې د زور، خشونت او خونړيو بريدو له لاري د هيواد په بېلابېلو ښارو کې د قذافي واکمني درې وړې کړې. حتا په دې بې هم زړه سوړ نسو، څه کم د دې مياشتې مخکې يې د ملکي کسانو د ژغورنې په درواغجنه پلمه انسان وژونکي پوځي بريدونه هم پيل کړه، چې دا دى تر اوسه ادامه لري. ټول جهان گوري، چې امريکايان او ملگري يې د نورو مستبدو او فاسدو عربي هيوادو پر خلاف، په لېبيا کې د ولسي پاڅونو پر ځای د وسله والو ډلو او خونړيو بريدو ملاتړ کي. نن د وسله والو ډلو په مرسته خپل مزدوران سياسي واک ته رسوي، سبا بيرته همدا وسله والي ډلې په دې يا هغه نامه په وينو لري؛ په محبسو کې يې اچي؛ او د خداى تعالى او بچه پر سره کي. د فريدم فايتېر، تروريست، کمونيست، مسلمان او داسې نورو ټاپې هيڅکله د دوى له لاسه نه وزي.

بشري حقوق، ډيموکراسي او انساني پرمختگ ټول داسې مفاهيم دي، چې هيڅوک يې په نړۍ کې له گټې او سموالي انکار نسي کولای؛ خو د دې سترو ارزښتونو د تحقق او عملي تجسم دپاره انساني لارو چارو ته اړتيا ده. د کروز توغنديو، بې ۵۲، مېرزا او ايف ۱۸ الوتکو په زور د داسې بدلونو راوستلو ته بې فرعوني تکبر او سوچ پوچ لېونتوبه بل څه نوم ورکولای سو؟ راسئ وگورو، چې د بشري حقوقو، ډيموکراسۍ او پرمختگ امريکايي ستايل د افغانستان، عراق او سوماليا تر وحشتناکو تجربو ورسته، نن سبا په لېبيا کې څه گلان کړي؟! سربېره پردې مثالو، ايا د بې گونا افغانانو وژني؛ د جنايتکارانو، جاسوسانو او فاسدو زورواکو ملاتړ؛ په هيواد کې زورياتي، خپلسري، بې عدالتي، لوږه، بېکاري او نور مصيبتونه ټول د امريکايانو او نورو لوېديځو هيوادو د يوه بام او دوو هواوو سياست نه ثابتي؟

ځيني کسان ظاهراً د کرزي د حکومت له فساد او خيانتو سره ملگرۍ نه کي، خو د امريکايي لښکرو دايمي حضور د هيواد د ژغورنې دپاره تر ټولو لو (لويه) اړتيا گڼي. ايا دا خبره ممکنه او معقوله ده، چې د امريکايي پوځو يرغل او د هغو د همېشننيو اډو موجوديت پر ځای وېولو، مگر د کرزي له فساد او مزدور رژيم سره مخالفت ولرو؟! د امريکايي اشغال او عسکري اډو اغفال سوي پلويان بايد د کرزي د مافيايي حکومت گرده خيانتونه، ټگۍ برگۍ او بې کفايتۍ هم په ورين تندي ومني؛ ځکه دا دواړه لازم او ملزوم دي.

که چيري امريکايانو او نورو ايتلافي دولتو په تېرو لسو کالو کې سوله او امنيت راوستې وای؛ خلگو ته يې کار او روزگار برابر کړې وای؛ او له جنگ خپلو افغانانو سره يې د دې وران کور په جوړولو کې رېښتيني مرسته کړې وای، ښايي خلگو به هم د هغوی د عسکري او له تداوم سره چندان مخالفت نه وای کړې؛ اما اوس خو هر څه د دې پر خلاف شاهدې ورکي.

زما په قاصر نظر خود امريکايي چوڼيو د ټولو سيله کوونکو لاسونه په يوه ډول د ډولو د استعمارگرانو و جېبو ته لار لري. هره ډله يا ډلگۍ په يوه يا بله بڼه د استعمارگرانو او د هغو د مزدور نظام په واکمنۍ کې ښکاره او پټي گټي لري. ډېرمي وليده، چي پرون يې د ملي فکر او ملي ايډيالوژۍ باتي وېشتې؛ خونن د څه خښېدو په تمه د پلورل سوو مزدورانو او د هغو د استعماري بادارانو بوټونه پاکيې. لعنت دي يې پر داسي بې پته، بې غروره، بې اصولو او سرانېو انسانانو!

- د امريکايي يرغل په درشل کې د خوشبينانو او ساده کسانو يوه بله ډله هم تر سترگو کېده، چي په افغانستان کې يې د سولي، امنيت او اقتصادي پرمختگ په راوستلو کې پر امريکايي لښکرو خورا لوی حساب کاوه. دې خوارانو تصور کاوه، چي امريکا او ملگري به يې د سترگو په رپ کې له کنډواله افغانستان څخه هم هانکانگ يا سينگاپور جوړ کي؛ او هغه کې به دوی ته هم يو څه ورسېږي؛ اما خبر نه وه، چي امريکايي لښکر افغانستان ته د انساني ژوند، ترقي او پرمختگ د پاره نه، بلکي خپلو استعماري نخشو د عملي کولو د پاره راغلي دي. له نېکه مرغه دې خوش باورو هيوادوالو په تېرو لسو کالو کې د ايتلافي پوځو، په تېره بيا امريکايانو د خونړي ريکارډ په لېدو سره پخوا لا پر خپلو غوږونکو هيلود بطلان کړېښه ايستلې ده.

د امريکايي چوڼيو ننني پلويان: د امريکايي يرغل پروني مخکښان او ستاينونکي

لکه څنگه چي مخکي هم اشاره وسوه، د اشغال مزدورانو د امريکايي يرغل له همغي لومړۍ ورځې څخه زموږ ساده او خوش باوره خلگو ته د جنت وعدې ورکولې؛ خود جگړې او روڼه، ويني، اوښکي، جنازې، د خوندو او مندو تور پورني، د کورو، دوکانو، باغو، ماجتو او نورو شتمنيو وړاني، لوږه، بېکاري، فساد، زورياتي، د دولتي او شخصي جايدادو برالا چور، د ترياکو او نورو مخدره موادو په کاروبار کې بې ساري ترقي او پرمختگ ټول په واقعيت کې هغه څه دي، چي د وعده سوو سرو او زرغونو باغو پر ځای زموږ مظلومو او کړېدلو خلگو ته ورکړل سوه.

هو! د امريکايي لښکرو له برکته دې هيواد ته څه «سره او زرغونه باغونه» هم راغله؛ اما په خواشيني سره، چي زموږ عامو افغانانو ته يې څه حاصل او گټه نه رسېده؛ او بايد هم نه وای رسېدلې؛ ځکه دا «سره او زرغونه

باغونه»؛ دا ښار گوټي او کوټياني، دا عمارتونه او بانکونه، دا شرکتونه او قراردادونه، دا گولي ضد کروزينگ موټرونه او ډول ډول امتيازونه له لويه سره د کرزيانو، فهم خيلو، رباني خيلو، خليلي خيلو، محقق خيلو، سياف خيلو، قانوني خيلو، عبدالله خيلو، دوستميانو او داسي نورو پراشوت سوو «پريشتو» په نصيب کي ليکل سوي وه.

د اشغال همغه پروني مخکښان او مناديان د پښېماني او دې غملېلي ولس څخه د بخښني غوښتلو پر ځای نن د امريکايانو د دايمي چوڼيو په ستاينه نه مېرېږي. پرون يې د امريکايي ټانکو او الوتکو راتگ ته خوشالي او اتنونه کول، نن بيا ترگرده چيغي او نارې وهي، چي که په افغانستان کي امريکايي لښکرکوټونه نه يې، نو پاکستان او ايران به دا خاوره په يوه اينده ترستوني تېره کړي...

د اشغالگرو دا اغفال سوي پلويان په دې ساده او روښانه حقيقت سره خلاصي، چي سلگونو زرو بهرنيو پوځو له خپل ټول عسکري واک او ځواک سره سره، په تېرو نيژدې لسو کالو کي څه غذا او بهادري وکړه، چي د پوځي اډو تر جوړولو وروسته به يې بيا وکي؟
ايا دې ويرجن او غملېلي هيواد ته يې سوله او امنيت راوست؟
د مزدورو زورواکانو د ظلمو، فساد او غلاوو مخه يې ونيوله؟
خلگو ته يې کار او روزگار برابر کړ؟
د ترياکو او نورو مخدره موادو توليد او سوداگري يې ودروله، که يې څه بله معجزه ښکاره کړه؟

البته دا زما شخصي تصور او قضاوت نه دی، چي اشغالگرو لښکرو او د هغو مزدور حکومت په تېرو لسو کالو کي له خپلو سترو عسکري او اقتصادي امکاناتو سره سره، زموږ بېوزلو خلگو ته څه خاصه بهادري او شهکاري نه ده کړې، بلکي انکار نه کېدونکي شمېرني او واقعيتونه هم د دې خبري ټينگ ملاتړ کيي.

زه فکر نه کوم، چي يرغلگرو لښکرو او د هغو مزدور حکومت دي، په تېرو لسو کالو کي سره له خپلو بې سارو عسکري او اقتصادي امکاناتو، زموږ د بېوزلو خلگو د ښکمرغۍ په هيله، څه لويه شهکاري او بهادري کړې يې؛ ځکه د هري ورځي حساب پروت دی.

په افغانستان کي د سولي او امنيت حال هر افغان ته پوره څرگند دی. د ملگرو ملتو د شمېرو له مخي، يوازي په ۲۰۱۰ع کال کي د ملکي افغانانو د وژني شمېر دوه زره اووه سوه يو اويا (۲،۷۷۱) ته ورسېد. په دې اړه د بشپړ مالومات د پاره دارپوت وگورئ:

<http://www.presstv.ir/detail/168978.html>

البتہ، د ملگرو ملتو دارپوټ په هيچ ډول بشپړ نسو گڼلای؛ ځکه زموږ د هيواد په گوټ گوټ کي داسي ډبري ویرجني پيښي سوي دي، چي د هيڅ بشري سازمان يا ډله ييزي رسنۍ په شمېرو او رپوټو کي نه دي راغلي. سربېره پردې، که له وژل سوو کسانو سره د معلولينو، معيوبينو او ټپيانو شمېر هم يو ځای کو، او بيا يې په لسو (۱۰) کي ضرب کړو؛ وروسته په تېرو لسو کالو کي د ډيورنډ د کرغېړني کرښي د هاخوا پښتنو درانه انساني تلفات هم ور سره ملگري کو، بيا نو په روانه استعماري جگړه کي د مظلومو افغانانو د تلفاتو او ضايعاتو ريښتيني گچه مالومېږي، چي په بشپړ باور سره تر لکونو هم اوږي.

دا لوی بشري ناورين په څرگنده ښيي، چي ايتلافي قواوو د ډيورنډ د کرښي په دواړو غاړو کي مېشتو افغانانو ته له وينو، اوبښکو، بربادۍ، وحشت، افراطيت، بې باورۍ او ناميندۍ پرته بل څه نه دي راوړي.

د امريکايانو تر سترگو لاندې د کابل حکومت د فساد په تور او چټل نامه اوس نه يوازي زموږ کړېدلي افغانان، بلکي د نړۍ خلگ هم گرده خبر دي. تاسي د بي بي سي دا خبر ولولئ، چي په لوستلو يې هر غيرتمن افغان د افغانيت له نامه خواتوري کيږي.

<http://news.bbc.co.uk/1/hi/business/8365094.stm>

که په هيواد کي دننه دکار او روزگار څه امکانات برابر وای، افغانان لېوني نه دي، چي د سلو خطرو په منلو او زغملو سره په پاکستان، ايران، تاجکستان، اوزبکستان، قرغيزستان، هند او نورو پر دو هيوادو کي د مټ او سټ شپې او ورځي تېري کړي.

دا خبره هم لمر غوندي روښانه ده، چي د ترياکو توليد او سوداگري د طالبانو د واکمنۍ په پرتله د امريکايانو او مزدور رژيم په واکمنۍ کي څو ځله زياته سوې ده. که يې نه منئ په دغو معتبرو وپيپانو کي د مستندو ارقامو په لوستلو سره وگورئ، چي واقعيتونه څه دي؟

<http://news.bbc.co.uk/1/hi/6965115.stm>

<http://articles.latimes.com/2010/oct/01/world/la-fg-1001-afghan-opium-20101001>

که په دې حقيقت نه پوهېږئ، چي ولي د امريکايانو او نورو يرغلگرو پوځو تر راتگ وروسته، په افغانستان کي د ترياکو د توليد او سوداگري لمن دونه پراخه سوې ده، د سترگه ور تحليلگر - جان ک. کولي «نامقدس جنگونه» کتاب وگورئ. کولي په افغانستان او نورو هيوادو کي د مخدره توکو په توليد او کاروبار کي د سي. آی. ډي. د مهم

او مرکزي رول په اړه مهمي او ارزښتناکي خبري لري. کولي د خپل ارزښتناک کتاب په يوه برخه کې يادونه کړې ده، چې سي. آي. اي. د جنگو د تمويل، د دوښمن د جنگي روحيې د نست کولو يا کمزوري کولو او د خپلو پراخو استخباراتي عملياتو د توجيه کولو په مقصد تل د نشه يي مواد پر کښت او کاروبار ټينگار کړی دی (کولي ۵). سي. آي. اي. پرون هم دا کار کاوه، نن يې هم کيږي؛ او سبا يې هم نه پرېږدي.

ايا په تقريباً لسو کالو کې د دونه جگړو، وینو توپيدو او تباھيو په بدل کې د خوبې کيفيته دولتي ودانيو يا يو ونيم مکتبو، پلو او پلچکو جوړول د قناعت وړ دي؟ که د پردو لښکرو او مزدور حکومت په تېرو لس کلونو کې وړو کې د بري او نېکنامۍ څه خاصه نښه نښانه نه لېدله کيږي، نو د عسکري اړو تداوم به يې څه توره وکړي؟ سوله او امنيت به را ولي؟ د مزدورو واکمنانو د فساد مخه به ونيسي؟ خلگو ته به کار او روزگار برابر کړي؟ د ملي او ولسي حکومت په جوړولو کې به مرسته وکړي؟ او که به له دې پرته څه بله معجزه وکړي؟

لس کاله د يوه شخص، سازمان او حکومت د ازموينېت دپاره تر اړتيا زيات وخت دی. زه د امريکايي چوڼيو له سرسپارلو مدافعانو څخه په درناوي پوښتنه کوم، چې د امنيت، ډيموکراسۍ او بشري حقوقو په نامه راغلو لښکرو او ډول ډول گواښونو په تېرو لسو کالو کې څه وکړه، چې تر دې وروسته به نور هم وکړي؟ که بې ستاسي له درواغجنو او غولونکو ادعاوو سره سم گل وگلزار جوړ کړي يې؛ او د چا خبره دا يوازې موږ سرزوري او منکر مخالفين يو، چې د امريکايانو او فاسد کرزي «سره او زرغونه باغونه» نسو ليدلای، بيا نو تاسې ښاغلي ولي په اروپا، امريکا، کاناډا او استراليا کې ناست ياست؟ ولي د ترقي، پرمختگ او بشردوستۍ په دې ستر رسالت کې له امريکايانو او کرزي سره مرسته او همکاري نه کوئ؟! مگر د امريکايي عسکرو د همېشني حضور د دفاع نارې سورې زياتره د اروپا، امريکا، کاناډا او استراليا مېشتو افغانانو له منځه نه را پورته کيږي؟

له دې ښاغلو څخه بايد يو ځل بيا پوښتنه وسي، که د ايتلافي ځواکو او کرزي د فاسدې ادارې «سره او زرغونه باغونه» زموږ مظلومو او دردمنو وطندارانو ته خوښوئ، بيا نو ولي د لوړو اسلامي او افغاني دودو له مخې هغه خپلو ځانو او خپلوانو ته هم نه خوښوئ؟!

زه له خپلو امريکا مشرېه دوستانو څخه هيله کوم، هغه څه چې په خوله وايي، په عمل کې هم ونښي. که د امريکايي عسکرو د همېشني حضور د سرسپارلو مدافعينو بچيان، عزيزان يا کور وکلي په کندهار، روزگان، زابل، عزيز

آباد، شينوار، کندوز، ګونډ، تخار او ډيرو نورو سيمو کې زموږ د ویرژلو او کېدلو هیوادوالو په شان، د بهرنیو ځواکو د الوتکو او ټانکو له خوا رېز مېرزه سوي وای، بنایي پر اوسني دریغ به یې دونه ټینګار نه کولای. زه چې د خپلو بې ګونا عزیزانو او هیوادوالو د بې رحمانه وژني او کور وکھول د ظالمانه پوپنا کېدو په درد غمجن یم، هیڅکله به د فرعونې عسکرو او د هغو د فاسدو مزدورانو پر زور زیاتي، خیانت او بې انصافی خوله پټه نه کړم.

د دې ډلې د نوکر صفتو او فرصت کتونکو کسانو دریغ د «خان د نوکر او بانجان» مشهوره کیسه راپه یاد کړه. بده نه ده، چې لنډیز یې د هغې د سیاسي تومني او خندولو په خاطر ګرانو لوستونکو ته هم وړاندې کړم: «وايي، یوه ورځ خان صاب (صاحب) پر سترخان د بانجانو خورا ډېره ستاینه وکړه، نوکر بېچاره یې هم د غورمالۍ او چاپلوسۍ په مقصد، د بانجانو په ستاینه کې، څو حق او ناحق خبرې وکړې. خیر، هغه ورځ تېره سوه. تر څو ورځو ځنډ وروسته، یو پلا بیا پر سترخان د بانجانو روڼ را ورسېد. خان صاب دا ټپال د بانجانو له عیبو او تاوانو څخه ډېر سروټکاوه. بېوزلي نوکر هم د بادار د خوشالۍ په خاطر، سمدلاسه د بانجانو د عیبو او تاوانو په شمېرلو لاس پورې کړ. خان صاب د نوکر د خبرو تر اړوېدو وروسته، هغه ته مخ ورواړاوه؛ او په خندا خندا یې ورته وویل: عجب ده، هغه ورځ د بانجانو په تعریف او ستاینه نه مېرېدې؛ خو نن یې بیا په عیبو او تاوانو نه مېرېدې؟ هلکه! علت څه دی؟ عاجز او بېوزلي نوکر په کره غاړه جواب ورکړ: صاحبه! زه خود خان نوکر یم، نه د بانجانو نوکر؛ په هر څه چې مې بادار خوشالیري، زه هم هغسې وایم.»

په دې ډول، ګورو چې بېوزلي نوکران او مزدوران، د زړه سوي او پام اړولو دپاره، د بادارانو د نظریو، غوښتنو او نخشو له ستایلو او عملي کولو پرته، بله هیڅ لار نه لري.

امريکايي چوڼۍ او د سولي بې ځايه هيله

سوله او امنیت زموږ د ویرژلي او غملېلي هیواد تر ټولو لومړۍ او اساسي اړتیا ده؛ خو ایتلافي لښکر او امریکايي چوڼي هیڅکله د رټېدلو افغانانو د دې سترې انساني هیلې په تر سره کېدو کې، چندان مرسته نسي کولای. د تېرو لسو کالو کاري ریکارډ زموږ ټولو مخ ته پروت دی. ایا امریکایانو او د هغو متحدینو ته په تېرو لسو کالو کې دا حقیقت نه ښکارېدی، چې افغانستان ته ناامني او بې ثباتي له کومه ځایه راځي؛ او د هغې د مخنیوي دپاره باید له څه عسکري، سیاسي او اقتصادي ستراتیژۍ څخه کار واخلي؟! کوچنیان هم په دې پوهېږي، چې طالبانو او نورو وسله والو مخالفینو ته وسلې او درستی، له اسمانه نه رالوېږي. سي. آی. اي. او د ایتلافي هیوادو استخباراتي شبکې تر موږ او تاسو په دې واقعیت ښه خبر دي. له همدې امله نو د افغانستان د حالاتو په وړاندې د امریکایانو او مؤتلفه قوتو اوسنی دریغ له دوو حالتو څخه وتلی نه دی:

- امريکايان او ورسره مؤتلفه پوځونه د خپلو ستراتيژيکو گټو د تحقق په مقصد، په لوی لاس هغو دولتو، استخباراتي سازمانو او جنگي ډلو ته څه نه وايي، چي ترگرده د سولي او امنيت په ټينگښت کي خاشې ماتبي. په تېرو لسو کالو کي پاکستاني مقاماتو ته د شاوخوا شلو (۲۰) ميليارډو ډالرو په ارزښت مرستي ورکول په خپله د دې ستراتيژۍ يوه برخه ده. امريکا له يوې خوا د خپلو ملگرو او دوستانو په لاس کي د پاکستاني اتومي وسلو د خوندي ساتلو او په افغانستان، هند، چين او ايران کي د خپل نفوذ د پراخولو او له بلې خوا په پاکستان او شاوخوا سيمه کي د چينانو (چينايانو) د جيو ستراتيژيک او جيوايکنوميک پرمختگ د شنډولو دپاره، پاکستاني خاورې ته په ټينگه اړتيا لري. البته، پاکستاني جنرالان په سياسي، اقتصادي او ستراتيژيکو برخو کي چين ته د لانيږدې کېدو او په هيواد کي د اسلامي جنگياليو د لاپياوړي کولو او ملاتړ له لاري، د پاکستان په وړاندې د امريکايي چارواکو پر سياسي، اقتصادي او ستراتيژيکو کړنلارو ژوره اغېزه ښندي. دا دئ گورو، چي امريکايان او متحدين يې خپلو خوږمنو گوتو په کتو سره، د پاکستان هر راز ناز او نخرو ته غاړه اېږدي.

- د قضيه بل اړخ دا دئ، چي د وسله وال مقاومت خپل يا مخنيوی په ريشتيا سره د امريکا او نورو ايتلافي ځواکو تر وس و تلې خبره ده.

اما په تيرو لسو کالو کي د افغانستان د سياسي او پوځي حالاتو شواهد او قراین ښيي، چي امريکايان په سيمه کي د خپل پوځي حضور د دايمي کولو دپاره قصداً او به خپري. امريکايي ستراتيژيستانو ته له ورايه څرگنده ده، چي د القاعدې سرغڼه او ځالي چيري دي؛ د وسلو، مهماتو او اکمالاتو زېرمي له کومه ځايه رارواني دي؛ خو سره له هغه هم په سيمه کي د خپلو لويو استعماري هدفو د تحقق دپاره هيڅ ژغورونکي اقدام ته لاس نه وړاچيي. د وسله والو مخالفينو مشرانو او قومندانانو کله کله په خپلو مطبوعاتو کي په ښکاره ادعا کړې ده، چي امريکايان او د کرزي حکومت منسوبين يې د اړتيا پر مهال وسلې او مهمات برابرېي. د دې خبرې مانا دا ده، چي امريکايي پوځيانو د اوږد تازو ساتلو په مقصد د خپل تېري له هماغه پيل څخه تر اوسه تل هم پر مېنځ واهه او هم پر نعل؛ هم يې پاکستان راضي ساته او هم افغانستان؛ هم يې کابل حکومت ته وسلې او کومکونه ورکول او لايې ورکيې او هم يې د هغو مخالفينو ته ولي؟ ځکه چي په افغانستان کي د مخالفو ځواکو تر منځ سياسي جوړجاړی، د سولي او امنيت ټينگښت او د يوه قانوني حکومت جوړېدل، په خپله د امريکا او نورو ايتلافي عسکرو د سته والي او تداوم اړتيا له منځه وړي.

د امريکايي پوځو له خوا د کليوالو افغانانو د ودانو کلو، شنو باغو او نورو شتمنيو وړانول هم د دې استعماري پروژې يوه بله برخه گڼله کېږي. زموږ وينو وطندارانو ته مالومه ده، چي همدا اوس د امريکايي لښکرو له خوا په لوی لاس د کليوالو افغانانو کلي او کورونه، دوکانونه او باغونه نړول کېږي؛ د ټولو اسلامي او افغاني دودونو پر

خلاف يې ورځ او شپه په کورو او ماجتو کي تلانۍ کيږي؛ او په بېلابېلو ډولونو يې ديني عقايدو، فرهنگي ارزښتو او شخصي کرامت ته سپکاوی کيږي. زما په نظر د دې ستراتيژۍ مانا يوازې دا ده، چې د کليوالو سيمو درد بدلې او خښمېدلې خلک په لوی لاس د مخالفينو له ليکو سره يو ځای سي؛ د جگړې او نا امنۍ اوږونه تازه وساتل سي؛ او په دې توگه په افغانستان او سيمه کي د امريکايانو عسکري حضور ته ظاهراً معقوله او مؤجه پلمه پيدا سي. د دې استدلال له مخي دا خبره له عقله ليري نه ده، چې د طالبانو او نورو وسله والو ډلو په زياتېدونکو پوځي بريدو او پرمختياوو کي هم د يرغلگرو لښکرو پټ لاس پروت دی.

اساسي پوښتنه دا ده، چې په دواړو حالتو کي د امريکايي پوځو دايمي حضور، په افغانستان کي د سولې او امنيت له راوستو او د يوه قانوني حکومت له جوړولو سره څه مرسته کولای سي؟ په لومړي حالت کي، لکه څنگه چې گورو، امريکايانو او ملگرو يې په خپله له قاتلانو، غلو او لاري وړونکو سره د جوال خوله نيولې ده؛ قصداً د سولې او ثبات په راوستو کي خاشې ماتوي؛ او په دې ډول د خپل حضور د تداوم د پاره پلمې او سفسطې تراشي. په دوهم حالت کي، لکه څنگه چې د قضیې ظاهر بنيې، امريکايان او نور ايتلافي قوتونه له خپل ټول پوځي او اقتصادي توان سره سره، د مخالفينو د ورکولو يا ماتولو وس نه لري. په داسي شرايطو او حالاتو کي نو د عسکري اډو دوام د افغانانو څه درد دوا کولای سي؟ په بله وينا، د لستونې ماري کمزوری ملگری افغانانو ته څه خير رسولای سي؟

د امريکا د همېشنيو عسکري اډو پلويان بايد په دې روښانه حقيقت هم ښه سر خلاص کړي، چې له امريکا سره دوستي او له پاکستان سره دوښمني دوه متضاد او متناقض دريځونه دي. پاکستان د «سیتو» او «سينتو» له زمانې څخه تر اوسه پوري په سيمه کي د امريکا د متحدو ايالاتو وفادار او باوري ستراتيژيک ملگری دی. له انگرېزانو سره دوستي خو يې تر دې هم زړه ده. که له حقيقته سترگي پټي نسي، انگرېزانو د هند د نيمې وچي د وېشلو، د پخواني شوروي اتحاد د نفوذ شنډولو او په سيمه کي د خپل دايمي حضور د خوندي ساتلو د پاره پاکستان جوړ کړی دی.

د امريکايي يرغل او امريکايي چوڼيو پلويان په تېرو لسو کالو کي خپلو امريکايي او انگرېزي بادارانو ته نارې وهي، چې پاکستان د افغانستان د بې ثباتۍ او بربادۍ اصلي عامل دی؛ خو امريکايي او انگرېزي ستراتيژيستان په پاکستان کي د خپلو اوږدو سياسي، اقتصادي او ستراتيژيکو گټو پر بنسټ د دوی چغو او نارو ته د دوو توتو ارزښت نه ورکي.

اسامه بن لادن د پاکستان له اوردو ژبي ورځپاڼي (امت) سره په خپله اوږده مرکه کې يادونه کړې وه، چې د پاکستان له نامه سره همېشه د دوی [القاعدې] زړونه تپېږي. دی زياتوي: «خداى مکره، که سخت حالات راسي، موږ به پاکستان په خپلو وینو وساتو. پاکستان موږ ته د عبادتځي په څېر سپېڅلی دی. موږ د جهاد خلگ يو، له دې امله د پاکستان د دفاع د پاره جنگېدل، موږ ته تر ټولو غوره جهاد برېښي. البته، موږ ته دا خبره ارزښت نه لري، چې د پاکستان واک د چا په لاس کې دی...» د دې مرکې نور تفصيل دلته ولولئ:

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=24697>

د بن لادن دا بيان په ډاگه ښيي، چې آی. ايس. آی. او القاعده نه بېلېدونکي ياران دي. بايد هم نه بېلېدونکي بې. هغه څوک چې د يوه پردي ملک د پاره سر او ویني بندي، په واقعيت کې له هغه ملک سره نه شلېدونکې مينه لري. لکه څنگه چې مخکې يادونه وسوه، که امريکا د پاکستان له يارۍ او انډيوالۍ څخه لاس نسي اخيستلاى، يا د هغه له نه بېلېدونکي ملگري او متحد - القاعدې - له يارۍ څخه لاس اخيستلاى سي؟ دا د منطقو يوه ډېره ساده او اسانه فرضيه ده. لوی او کوچنی گرده په پوهېږي. همدا اوس په لېبيا کې د القاعدې له ځينو جنگياليو سره د امريکا او نورو لوېديځو هيوادو عسکري، مالي او استخباراتي مرستې په څه مانا دي؟ زه نه پوهېږم، د امريکايي اډو بېلابېل پلويان د امريکايانو په ستايلو او د پاکستانيانو په کړلو څه تر لاسه کيږي؟!

د دې پر ځای بايد په دې واقعيت ځانونه پوه کو، چې په افغانستان او سيمه کې د ټولو فتنو او خباثتو اصلي موږى څوک دی؟ او دا خطرناکه لوبه د مقصد د پاره روانه ده؟ هيله من يم، په افغانستان کې د امريکا د عسکري تأسيساتو د تداوم پلويان او خواخوږي د غفلت له درانه خوبه را وېښ سي؛ او د دې ټولو استعماري فتنو او ناولو لوبو په علت العلل ځانونه پوه کړي.

ريشتيا خبره دا ده: تر هغه مهاله، چې د استعمار تور لاسونه په توطيو او دسيسو بوخت يې، نه يوازې زموږ وران او په وينو لړلې هيواد سوکاله ورځ نسي ليدلاى، بلکې د نړۍ نور مظلوم ملتونه به هم د دې «بشردوستو» او «متمدنو» قاتلانو د خونړي ناتار له امله د قيامت ورځې او شپې تېري. لېبيا، يمن، بحرین، مصر، تونس، فلسطين او داسې نور ملتونه، گرده د دې مدعا څرگند او روښانه ثبوتونه دي. يو ځل سترگې پرانيزئ او واقعيتونه په غوږ او دقت سره وگورئ!

امريکايي چوڼۍ او په افغانستان کې د تنظيمي جگړو د تکرار اندېښنه

د امريکايي چوڼيو د تداوم ډېری پلويان وايي، که امريکايي پوځونه نه يې، نو په افغانستان کې به يو پلا بيا د ۱۳۷۱ کال د کورنيو جگړو په شان د وینو والې وبهېږي؛ د خلگو پر نواميسو به تېرى وسي؛ دا نیم ودان، نیم

کنډواله ښارونه به بيا د بېلابېلو جنګي ډلو د سياسي اقتدار په ليوښو لوبو کې له خاورو سره خوري سي؛ او داسې نوري اندېښنې، چې فهرست يې خورا اوږد دی.

زه د يوه داغدار افغان په توګه، چې د کابل په تنظيمي جګړو کې مې د پښتونوالي په ګونا سکه ورور وژل سوی؛ او د زرونو نورو کابليانو په شان مې پلرنی کور په توغنديو نړول سوی، د کابل ښار په خونړيو او زړه لړزونکو پېښو، ډېر ښه خبر يم. لوی څښتن دې هغه توري او خونړۍ ورځې د نړۍ پر هېڅ ملت نه راولي. له دې سوبه فکر نه کوم، هېڅ دردمن او با احساسه افغان د کابل د تنظيمي جګړو د تکرار خطر ته په سپکه سترګه وګوري. موږ ټول افغانان بايد په عمل، خبرو او قلم د کابل د تېرو وحشتناکو جنګو د مخنيوي د پاره په ګډه کار او مبارزه وکړو؛ اما په هيواد کې د امريکايي عسکرو همېشنۍ چوڼۍ د دغه راز ستري ملي غميزې د مخنيوي معقول او منطقي حل نه دی؛ ځکه امريکايانو د کابل وحشتناکو تنظيمي جګړو ته په پام سره، په تېرو لسو کالو کې حقوقي او اخلاقي مسووليت لاره، چې د داسې جهنمي او شیطاني جنايتو مسببن نړۍ والي جنايي محکمې ته بوزي؛ له سياسي واک څخه يې لاسونه لنډ کړي؛ د تورو پيسو او تورو معاملو پوښتنه ګروېږنه يې وکړي؛ او په دې توګه د کړېدلو افغانانو له زړو څخه هغه اندېښنه مخکې له مخکې ليري کړي، چې دا دی نن يې د خپلو پوځي اډو د ځای پر ځای کولو د پاره د يوې مهمې او ظاهراً مؤجه پلمې په توګه استعمالېي.

بېله شکه، د داسې جنايتکارو او بې مسووليتو جنګي ډلو ټپلو د ملاتړلو او نازولو په شرايطو کې، هېڅکله د کابل د خونړيو تنظيمي جګړو له تکرار څخه انکار نسي کېدای؛ ځکه له اور او باروتو سره لوبې، بې چاوندني او تباھۍ بله نتيجه نسي لرلای؛ خود داسې ملي فاجعې د بيا پېښېدو د مخنيوي د پاره د سمې او منطقي لارې په اړه تر خبرو اترو مخکې بايد په افغانستان کې د امريکايي لښکرکوټو له درنو او محترمو پلويانو څخه پوښتنه وکړو، چې په داسې اوضاع او حالاتو کې نو د کابل د تېرو وحشتناکو تنظيمي جګړو د تکرار مسووليت د چا په غاړه دی؟ ايا همدې يرغلګرو لښکرو په تېرو لسو کالو کې د هيواد بېلابېلو جنګي او مافيايي ډلو ته د هر راز امکاناتو په برابرولو سره، په لوی لاس، د کابل د وحشتناکي فاجعې تکرار ته لار نه ده هواره کړې؟ که امريکايانو او نورو ايتلافي ځواکو ريشيتا هم له تنظيمي ايله جاريانو او نورو ځايينو عناصرو څخه د بې ګونا او بېوزلو افغانانو د ژغورنې مينه لرلای، له لويه سره به يې دې بې مسووليتو جنګي ډلو ټپلو ته د انسان وژني او تباھۍ امکانات نه برابرول؛ هماغه وخت به يې د پاکستاني پوځيانو، ايراني اخوندانو او شرمېدلو روسانو د ډول ډول لاسوهنو مخه نيولې وای؛ او له رټېدلو افغانانو سره به يې د يوه ريښتيني ملي او اولسي حکومت په جوړولو کې مرسته کړې وای.

هو! دا خبره تر لمر روښانه ده، که د نجيب الله د حکومت له پرزېدو سره سم د يوه ملي حکومت په جوړولو سره د جنگي ډلو تېلو د چپه او راسته غوښلو مخه نيول سوې وای په کابل کې به زموږ شاوخوا پينځه شپېته زره (۲۵) بې گونا هيوادوال په ډېر وحشيانه ډول نه وژل کېده؛ زموږ لکونو بېوزلو او مظلومو عزيزانو به د سر او ناموس خوندي کولو د پاره خپل کورونه او کلي نه پرېښوول؛ کابل ښار به د چنگېزيانو په دود نه وړاندې؛ د هيواد تاريخي او فرهنگي ميراثونه به په دونه بې رحمۍ نه لوټېده؛ او په هيواد کې به د پوهي او روڼا دروازې نه تړل کېدې...

په خواشينۍ سره امريکايي استعمارگرانو د خپلو ناولو مقصدو تر پوره کولو وروسته افغانانو ته شا ورواړوله؛ او افغانستان يې د گاونډيانو او کورنيو لېوانو وځولو ته ورو غورځاوه. ښه! تېر پر تېر هېر پر هېر. راسې د ۲۰۰۱ع کال په اکتوبر کې د امريکايانو تر پوځي يرغل وروسته شرايط او حالات په پام کې ونيسو. دا ځل خود ټولو ناخوالو مسووليت مستقيماً د امريکايي واکمنانو پر اوږو پروت دی. هيڅوک دا نسي ويلای، چې دا ويني او اورونه، دا وړاني او ويجاړي د افغانانو مسووليت دی؛ ځکه موږ او تاسو ټولو ته مالومه ده، چې دا اور چا و لټاوه؟ هيڅوک له دې ښکاره حقيقت څخه نټه نسي کولای، چې بهرنيو پوځو، په تېره بيا امريکايي عسکرو له څه کم لسو کالو راهيسې د دې ملک ښه او بد ټول په خپلو لاسو کې اخيستي دي؛ خود ا واري بيا ولي څه شهکاري ونکړه؟! بيا يې ولي د پسو او شپانه د ژغورني پر ځای د لېوانو خوا ونيوله؟! څه سوې د انتقالي عدالت، امنيت او قانونيت هغه لويې لاپي او باټي؛ څه سوه د ډيموکراسۍ او بشري حقوقو هغه شرنکولي شعارونه او سرودونه؛ څه سوه د افغانستان د بېوزلو او کرېدلو خلکو د ښکمرغۍ د پاره هغه «سره او زرغونه باغونه»؟!

واقعيت دا دی، چې د کابل په تېرو تنظيمي جگړو کې نغښتي جنايتکاري او ورانکاري ډلي ټپلي د اوسنيو يرغلگرو لښکرو او گاونډيو جاسوسي سازمانو تېروني ملگري دي. ټولو افغانانو ته څرگنده ده، چې ايتلافي پوځو په تېرو لسو کالو کې نه د خپلو پاکستاني متحدينو پر خلاف څه اغېزمن او گټور اقدام وکړ؛ او نه تر اوسه تيار دي، د افغانستان هيڅ پخوانۍ جنگي ډله ټپله له ځانه مروړه کړي. په دليل يې هم د هر چا ښه سر خلاصېږي. سبا په چين، هند، مرکزي آسيا، روسيې او نورو هيوادو کې د اور لگولو او اوبو خړولو د پاره د هغو مخلصانه خدمتونه ته اړ دي. په داسې حال کې، چې ريښتيني روښانفکران، ملي او هيوادپال شخصيتونه او خپلواکۍ غوښتونکي خلک د استعمارگرانو د انساني ضد نخشو په عملي کولو کې هيڅ راز مرستې ته زړونه نه ښه کيې، امريکا او نورو ايتلافي دولتونه هيڅکله دا همېشني ملگري يا گټوره ستراتيژيکه پانگه له لاسه نه باسي.

که امریکایانو او نورو ایتلافي دولتو په افغانستان کې د جگړې او وړانکارۍ او ورونه مړه کړي وای؛ خلکو ته یې کار او روزگار برابر کړی وای؛ او د یوه ریښتیني ملي او ولسي دولت وراوستلو ته یې د اسانتیاوو برابرولو له لارې د روانو شخړو او ناخوالو مخه نیولې وای، بیا به هیڅکله د تنظیمي جگړو او نورو غميزو د تکرار بېره او اندېښنه نه پاتېده. جنگ خپلو افغانانو به د هیواد په تېردو دېرش کلن تاریخ، په تېره بیا تنظیمي جنگو کې د خپلو بدو ورځو او خونړیو پېښو په وریادولو سره د ایتلافي عسکرو د بیرته ستنېدو له امله د زړه له کومې خواشینۍ کولای؛ خون هر څوک گوري، چې له څو مزدورو واکمنانو، جاسوسانو، جنگي او مافیایي ډلو پرته ټول رېږدلی افغانستان اولس په بې صبرۍ سره د یرغلگرو لښکرو د وتلو شپې او ورځې شمېري. دلیل یې هم لمر غوندي روښانه دی: له یوې خوا د افغانستان د تېردو دېرش کلن تاریخ تر ټولو خطرناک جنايتکاران، وطن پلورونکي، غله او مفسدین د امریکایانو او نورو اشغالگرو تر وزرو لاندې د واک پرگدی ناست دي؛ وسلې، پیسې او سپرې لري؛ او له بلې خوا هیچا دې رنځېدلو خلکو د آرامۍ او سوکالۍ دپاره په ریشتیا کار و نه کړ.

زموږ مظلوم خلگ هره ورځ د هیواد په گوټ گوټ کې د ۱۳۷۱ کال تر تنظیمي جگړو و حشتناکي غميزي گوري د کونړو، شینوارو، عزیزآباد، چپرهار، کندوز، خوست، پکتیکا، روزگان، هیلمند، کندهار، زابل، غزني، لغمان، او لسگونو نورو سیمو تراژیدۍ په څه لحاظ تر پخوانیو پېښو کوچنۍ او بې ارزښته دي؟! ایا په هره پېښه کې زموږ پر بې گونا هیوادوالو د قیامت شپې نه سوې تېري او لانه تېرېږي؟ البته، په دې زړه لږزونکو دردو او غميزو یوازې د زړو خاوندان پوهېدای سي - هغه کسان چې انساني مینه او عاطفه ولري؛ درد او مصیبت یې لېدلې یې - نه هغه کسان، چې د ماره نس پارسي وایي. ایا د کندهار په ارغنداو، ژړی او پنجوايي کې د زرگونو کنډاریانو په دردونکي حال خبریاست، چې همدې امریکایي او ایتلافي لښکرو یې د ۲۰۱۰ع کال د مې په وحشیانه عملیاتو کې له نارینه وو، ښځو، کلو، باغو، ماجتو، دوکانو او نورو شتمنیو سره څه معامله وکړه؟! که نه یاست خبر، زه به مو په خبر کړم: ایتلافي فرعونانو دغو بشري ضد عملیاتو ته د «هيلي» نوم ورکړی و. هو! د بې گونا خلگو د بې رحمانه وژنې او چنگېزي تباهی «هيله» امریکایي پوځ د همدې عملیاتو په ترڅ کې د ارغنداو ولسوالۍ د څسرو په سیمه کې یوازې د ترکو پر کلاچه پینځه ویش (۲۵) تنه یانې پوره دوه زره پینځه سوه (۲۰۵۰) کیلو گرامه چاودېدونکي مواد و غورځول؛ او په دې توگه یې د کلي ټول اووه ویش کوره د لاس د ورغوي په خبر هوار کړه. د دې بې ساري جنگي جنايت تصویري بیان او نور جزئیات، په دغو ویبپاڼو کې ولولئ:

<http://www.wsws.org/articles/2011/apr2011/afgh-a19.shtml>

<http://www.benawa.com/details.php?id=41909>

<http://www.surgar.net/-news-pg-Hot-News-1651.html>

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=24444>

د «ترکو کلاچه» يوازنی کلی نه دی، چې د مخکي له مخي نابود سو. په دغو عملياتو کې ډېر نور ودان او سمسور کلي هم د بمو او باروتو په زور په سپړو دښتو او وحشتناکو کنډوالو واوښته. د بې غبرته او مزدور کرزي له خوا ټاکل سوي کميسيون هم په دغو وحشتناکو عملياتو کې، د خلگو مادي شتمنيو ته اوښتی زيان سل (۱۰۰) ميليونه ډالرو باله. د دې حقيقت تفصيل، دلته وگورئ:

www.reuters.com/article/idUSTRE70A3B620110111

البته، دا خو د امريکايي پوځ په دې کاوبايي ستايل عملياتو کې يوازي د مادي تاوان خبره وه؛ ځکه زموږ بې گونا خلگو ته اوښتي ځاني تلفات او د عملياتو په ترڅ کې بهر، وحشت، سپکاوی او بې عزتي خو په سلگونو ميليونو ډالرو هم نسي محاسبه کېدای.

ايا د ودانو کلو داسي ظالمانه هوارول او ويجاړول د هغه پروگرام يوه برخه ده، چې امريکايان او نور ايتلافي پوځونه يې په دې کچول او جنگ ځپلي هيواد کې د بشري حقوقو، ډيموکراسۍ، سولې، امنيت او ترقي په نامه پر مخ بيايي؟! د امريکايي چوڼيو د «رسميت» او «قانونيت» پلويان دي، جواب ووايي؟

البته د ارغنداو، ژپې او پنجوايي عمليات د ايتلافي قواوو لومړني او وروستي عمليات نه دي. هره ورځ، هره شېبه، دوري هوري، د دغه راز خپلسرو او بې پروا عملياتو په ترڅ کې زموږ پر بې کسه او بې وسه افغانانو داسي چپه مېچني تاوېږي، چې د دې خاوري په تاريخ کې يې ډېر لږ مثالونه تر سترگو سوي دي.

په داسي شرايطو او حالاتو کې خوماته د تنظيمي ملېشو او فرعوني لښکرو د بې رحمانه وژنو او چنگېزي پنگولو ترمنځ هيڅ توپير، نه مالومېږي؟ مگر دواړه ډلي د افغانانو په وژنه او تباهي کې يو تړبل بتر نه دي؟ سربېره پر دې، ايا دواړي خواوي همدا اوس هم د شرمېنانو په څېر زموږ د بې دفاع خلگو د حلالولو او کورورانولو دپاره، په يوه مورچل کې ناست نه دي؟ قضاوت تاسو حقپالو او باضميره لوستونکو ته پرېږدم.

په دې توگه گورو، چې امريکايي لښکرکوټونه هيڅکله رېږدلي افغانان د بلاوو له منگولو څخه نه ژغوري. لکه څنگه چې پوه او سترگه ور لیکوال - ښاغلي موسوي په افغانستان کې د امريکايي چوڼيو د خطرو په اړه له «افغانستان آزاد - آزاد افغانستان» ويبپاڼې سره په خپله صوتي مرکه کې يادونه کړې ده، له څو چونگېنو څخه د ژغورني په خاطر بايد هيڅکله د نهنګ يا تمساح خولي ته پناه يونسو. مگر موږ او تاسو ټولو د سر په سترگو و نه لېده، چې د تنظيمي جگړو په پای کې، همدغو کوچنيو او لويو چونگېنو څنگه د څو لڅو، لغړو طالبانو له بيري

خواجۀ بهاء الدين، کولاب، مشهد، پېښور، دبی، تورکيې، اروپايي هيوادو، کاناډا، امريکا او استراليا ته پښې سپکي کړې. نن هم زموږ زېږور او مړني خلگ له دغه راز پومبه يي زمريانو او پهلوانانو څخه هيڅ بېره نه کيي.

د چونگښو، نهنگانو، سپيانو او چغلانو له بېلابېلو خطرو څخه د ژغورني دپاره بايد د بلا غېږ ته د پناه وړلو پر ځای خپل خلگ را وين کړو؛ د قوم، مذهب، ژبي، سيمي، سياسي نظريو او داسي نورو پر بنسټ را منځ ته سوي واټنونه ايسته کو؛ او په يوه وجود او يوه اواز د دې واحد ملت او دې گډ کور له بېلابېلو دوښمنانو سره د مبارزې په سنگر کي ودرېږو. ماته د دې خبري په ريشتياوالي کي هيڅ شک نه ښکاري: تر څو کورنۍ او بهرنۍ يالويي او کوچنۍ بلاوي له دې وطنه ورکي نسي په افغانستان کي د سولي، ارامۍ، خپلواکۍ، قانونيت، عدالت او ترقي هيله د اوبو پر مخ کرښي دي او بس.

د امريکايي چوڼيو نن او سبا

د امريکايي چوڼيو د تداوم ځيني پلويان ادعا کيي (کوي)، چي گواکي امريکايي چوڼۍ اصلاً د نن خبره نه ده، بلکي دغه راز چوڼۍ په واقعيت کي تر ۲۰۱۴ع کال وروسته جوړېږي. دوی استدلال کيي، چي تر هغه مهاله به په هيواد کي سوله او امنيت هم په بشپړه توگه ټينگ سوي يي. دا ښاغلي ډاډه دي، چي هغه مهال به د امريکايي چوڼيو عسکر د افغانانو د کور په تلابنۍ او نورو کورنيو امنيتي چارو کي هم برخه نه اخلي، بلکي يوازي به د هيواد د سياسي پولو، ملي خپلواکۍ او سياسي استقلال د دفاع چاري پر مخ بيايي.

زما خو په دې تعقل او منطق هيڅ سد نه رسيږي. که څوک استدلال کيي، چي امريکايي چوڼۍ به تر ۲۰۱۴ع کال وروسته، د بهرني تيري په وړاندي د افغانستان د دفاع مسووليت په غاړه لري، زه يې په جواب کي وایم، چي دا بهرني تيري او بهرنۍ لاسوهني خو له کلونو کلونو راهيسي رواني دي؛ هر څوک يې د سر په سترگو گوري. د هيواد په گوټ گوټ کي له کلونو د جنگ او وحشت اورو نه بل دي؛ شپه او ورځ د افغانانو ويني بهيږي؛ ورانۍ او تباهي رواني دي. سړي نه پوهېږي، چي تيري او لاسوهنه، تور دئ که سپين؟! دا چي امريکايي او ايتلافي لښکرو له تېرو لسو کالو څخه، د دغه راز تېريو او لاسوهنو په شنډولو کي هيڅ مرسته نه ده کړې، هغه بيا کاملاً بېله خبر ده.

عجبه لا دا ده، چي امريکايي لښکرو خو د خپل يرغل له همغي اولي ورځي څخه غټي غټي ادعاوي کولې، چي د القاعدې، طالبانو او نورو تروريستانو د ورکولو دپاره افغانستان ته تللي دي. که دا خبره ريشتيا وای، نو ولي يې تردې دمه د سولي او امنيت په راوستو کي ريښتيني، فعاله او رغنده برخه وانخيسته؟ تېر لس کلن ريکارډ خو له ورايه ښيي، چي يرغلگرو لښکرو، نه يوازي افغانستان ته سوله او امنيت، ولسواکي او قانونيت را نه وست، بلکي په ټوله سيمه کي يې د دوښمنيو او نفرتو لمبې بلي کړې؛ او دا دئ نن ټول گورو، چي دا لمبې د هري ورځي

په تېرېدو سره لا پسي غزېږي او توندېږي. که سبا په هيواد کې سوله او امنيت ټينگ سي، بيا نو پردو عسکرو او پردو چوڼيو ته څه ضرورت دی؟!

ايا په اوسنيو شرايطو کې څوک د افغانستان دکورني او بهرني امنيت ترمنځ د بېلتون کرښه ايستلای سي؟ ايا زموږ د هيواد کورنۍ او بهرنۍ امنيت د يوې سيکې د دوو مخو په شان، يو له بله تړلي نه دي؟
امريکايي او ايتلافي لښکرو که ريشتيا زموږ د ژغورني دپاره توره کولای، بايد پروڼ او نن يې دا توره کړې وای، چې د جنگ او ناامنيو، زور زياتيو او بې عدالتيو له کبله د مظلومو او بې پناه افغانانو کرږې تر اسمانو رسېدلي دي.

ايا دا خبره تعقل او منطق لري، چې امريکايي او نور ايتلافي پوځونه اوس هېڅ مسووليت نه لري؛ خو تر ۲۰۱۴ع کال وروسته بيا په بشپړه توگه تيار دي، د افغانستان د خاورې او خپلواکۍ د دفاع دپاره ويني کړي؟ په دې استدلال خو باور وکړئ، چې د لومړني ښوونځي هلکان هم نه تېروزي. له بله پلوه، آيا دا په دوو گوتو د لمر پټول نه دي، چې څوک ادعا وکړي، امريکايي چوڼۍ تر ۲۰۱۴ع کال وروسته جوړېږي؟ مگر دا خاوره له تېرو لسو کالو راهيسي د امريکايي او ايتلافي لښکرو د بې رحمانه تاړاکو ميدان نه دی؟ ايا همدا اوس د امريکا څه دپاسه يو لک تر غاښو سمبال پوځ او په ملکي جامو کې د يو لک په شا وخوا کې نور وسله وال (د استخباراتي، امنيتي او اکمالاتي شرکتو غړي) د څه دپاسه پينځو سوزو نورو ايتلافي قوتو تر څنگ، په دې جنگ ځپلي هيواد کې، چپه او راسته غوښتونه نه کيږي؟ زه نه پوهېږم امريکايي چوڼۍ ښکرونه لري که لکۍ؟ ايا د چوڼيو او لکونو پوځيانو، امنيتي شرکتو او عسکري مخابراتو ترمنځ، په مانا کې څه توپير سته؟ په دې توگه، امريکايي چوڼۍ هېڅکله د ۲۰۱۴ع کال خبرې نه دي. داسې چوڼۍ له تېرو لسو کالو راهيسي جوړې سوي دي.

که د يوې شېبې دپاره دا ومنو، چې امريکايي چوڼۍ به تر ۲۰۱۴ع کال وروسته جوړېږي، بيا نو اساسي پوښتنه دا ده، چې دغو ټولو نابالو مېلمنو په تېرو لسو کالو کې دکورني او بهرني تېري په وړاندې زموږ د خلگو او هيواد د ساتنې دپاره څه توره وکړه، چې تر ۲۰۱۴ع وروسته به نوره وکړي؟

ايا دا خبره د منلو وړ ده، چې امريکايي پوځونه اوس د خپلسرو ايله جاريانو په څېر عمل کيږي، خو تر ۲۰۱۴ع کال وروسته به يې صلاحيتونه او مکلفيتونه د يوه حقوقي او قانوني نظام په چوکاټ کې تنظيم سي؟
که داسې يې، نو بيا خو پوښتنه دا ده، چې په تېرو لسو کالو کې يې ولې د يوه منظم حقوقي نظام په جوړولو سره د خپلسريو او سرغړونو مخه نه نيول کېدی؟ له بلې خوا څوک د اتضمين ورکولای سي، چې دا فرعوني ځواکونه به تر ۲۰۱۴ع کال وروسته هم، وضع سوو قواعدو او مقراراتو ته غاړه ايرېدي؟ مگر د جاپان دولت له خپل ټول لوړ

نامه، صنعت او پرمختګ سره سره دا توره کړې ده، چي د خپل هيواد په اوکيناوا ټاپوګانو کي د امريکايي پوځي منسوبانو د زرګونو فقرو جرمو او جنايتو، مخنيوی وکړي؟!

زموږ درنو لوستونکو ته څرګنده ده، چي اوس هم کرزي د ايتلافي قواوو په عملياتو کي د ملکي افغانانو د بې رحمانه وژنو له کبله يو و نیم اعلاميې او احتجاجيې خپروي؛ تر ۲۰۱۴ع کال وروسته به هم دا کار دوام و مومي؛ خو د دغه ډول تشو او پوځو اعلاميو په خپرولو سره به زموږ مظلومو خلګو ته څه ګټه ورسېږي؟! ايا هغه مهال به کرزي يا بل مزدور حکمران د خپلسرو پردو لښکرو د لاس پېچلو يا غوږ تاوولو جرأت ولري؟! فکر نه کوم. که جاپاني منتخب واکمنان دا جرأت نه لري، بيچاره کرزي يا د هغه پر ځای ناستی بل مزدور به څنګه دا جرأت ولري؟ نتيجه دا ده، چي پردي عسکر به نن هم د فرعونانو غوندي زموږ په ژوند او هستۍ لوبي کيې؛ او تر ۲۰۱۴ع کال وروسته به هم همدا غوږل روان يي.

تشي احتجاجي خبرتياوي يوازي د واک او ډډولو د پاره د مزدورو واکمنانو چل ول او سياسي تاکتيک دی. بشپړ باور لرم، چي د افغان اولس د پارېدلو احساساتو د تسکين د پاره دغه راز بې مانا اعلاميې او احتجاجيې، ډرامې او ناټکونه ګرده د بهرنيو بادارانو په مستقيمه لارښوونه او مشوره کيږي. ماته خو هغه اعتراض او احتجاج له تشو خبرو او پراس ايستلو پرته بل څه نه ايسي، چي له غوڅ او پرېکنده عمل سره ملګری نه يي. نن تش په نامه زرګري اعتراض او احتجاج؛ سبا بيرته پر يوه سترخان ټوکي او خنداوي، څه مانا لرلای سي؟! حقيقت هر چاته روښانه دی. اسير، بې واکه، مزدور او ګوډاګي واکمنان کله د خپلو بادارانو په وړاندي د غوڅ او پرېکنده عمل زهورتيا لري.

خير، د افغانستان او سيمي سياسي شنونکي له لومړۍ ورځي څخه په دې باور دي، چي امريکايي عسکر افغانستان ته د سولي او امنيت، ډيموکراسۍ، بشري حقوقو او قانونيت په مقصد نه دي تللي؛ او تردې وروسته به هم زموږ د جنگ ځپلي خاوري د ساتني او خونديتوب هيڅ غم ونخوري. د دوی هدف د يرغل له همغه لومړۍ ورځي څخه ترننه، خپلي استعماري ګټي دي اوبس.

د امريکايي چوڼيو د دايمي حضور له بناغلو پلويانو څخه زما بله مهمه پوښتنه دا ده، چي که د پردو لښکرو همېشني حضور د وطن او خلګو په ګټه کار يي، نو ولي مو د څه د پاسه دوو ميلیونو شهيدانو، معيوبينو او معلولينو په ورکولو سره، د شورويانو سور پوځ له ملکه وشړئ؟ ولي مو روسانو ته د دايمي لښکرکوټو د جوړولو اجازه ور نکړه، چي له يوې خوا مو لاس په لستوني همسايگان وه؛ او له بلې خوا يې په تاريخ کي هم له افغانانو سره د پرنګيانو په اندازه، وحشيانه ظلمونه نه وه کړي؟

که د بهرنيو پوځو حضور او لښکرکوټونه معقول او گټور کار وای، نو زموږ پلرو او نیکوولي د وینو په تویولو او د سرونو په بندلو سره هېڅ پردي پوځ ته د پښې ایښوولو ځای نه ورکاوه؟ موږ ولي د میرویس نیکه، شاه محمود، شاه اشرف، احمد شاه بابا، وزیر اکبر خان، عبدالله خان اخکزي، امین الله خان لوگري، میریچه خان کوهدامني، میرمسجدي خان، محمد جان خان وردگ، ملا مشک عالم اندر، ایوب خان، سپیني ادې، ملالی، غازي امان الله خان او سلگونو نورو ملي اتلانو په حماسو او کارنامو ویاړو؟!

جواب کاملاً روښانه دی. هغوی دا خاوره د خپلو سرونو او وینو په بیه د پردو له کرغېړنو قدموڅخه پاکه کړې؛ او موږ ته یې د یوه ارزښتناک میراث په توګه پرېښې ده. ښایي د پردو څیره خواره بالاخره په دې اعتراف هم ونه شرمېږي، چې زموږ پلرونه او نیکونه تېر وتلي وه؛ ناحقه یې له پرښکيانو او نورو یرغلګرو سره ډغري وهلې دي؛ باید پرېښي یې وای، چې انګرېزانو یا نورو پردو دې ملک ته «ترقي» او «پرمختګ» راوستی وای. زه وایم کور ښادو، که مو د ترقۍ او پرمختګ په هیله پرښکيانو یا نورو یرغلګرو فاتحانو ته د دې تاریخي خاوري واګي سپارلي وای، بیا به نو د افغانستان نوم هم نه وای پاته. د امریکا متحده ایالات، استرالیا او کاناډا یې تر ټولو غوره او ژوندي مثالونه دي. تاسي وګورئ، چې په متحدو ایالاتو کې د دغه خاوري د بومي اوسېدونکویا امریکايي هنديانو (American Indians, Red Indians, Indians) او په استرالیا او کاناډا کې د دغو هیوادو د ځایي اوسېدونکو (Aboriginals) د هویت او بقا خبره اوس کوم ځای ته رسېدلې ده؟! ټول جهان گوري، چې د همدې «تمدنو» او «پرمختللو» مهاجمانو له شامته اوس د دغو او داسي نورو هیوادو د اصلي او بومي اوسېدونکو نسلونه، ژبه او کولتور د ورکېدو په حال کې دي.

د مرکزي آسیا د اولسو په درېوونکي فرهنګي او اجتماعي حالت هم موږ و تاسي ګرده ښه خبریو. مګر تاجیکو، اوزبکو، تورکمنو، قرغیزو، قزاقانو، آذربایجانو او په دې سیمه کې نورو مېشتو قومو د روسي استعمار د څو او یا کلني واکمنۍ له شامته، خپلي ژبي، ادبیات، فرهنګ او تاریخي ویاړونه، نه وه له لاسه ورکړي؟ نوري خبرې به پرېږدو، په تاجیکستان، اوزبکستان او آذربایجان کې د «رحمانوف»، «کریموف»، «علی یف» او داسي نور تخلصونه د څه واقعیتو ښکارندوی وه؟ ایا په دې پراخه حوزه او د هغه هیواد په نورو سیمو کې د ځایي اولسو د ژبو، ادبیاتو او فرهنګي ارزښتو له منځه وړل، ټول د هغه استعماري تاراک زېږنده نه وه، چې په دغو سیمو کې د روسي عسکرو د لښکرکوټو او چوڼیو د ځای پر ځای کولو له لاري عملي سو؟ سربېره پر دې، داسي ډېر مثالونه په ګوته کېدای سي، چې د پردو پوځي تاسیساتو، د بومي خلکو د ژبنيو، کولتوري، فکري او تاریخي ارزښتو په ورکولو او بې رنگه کولو کې ډېره لوی (لویه) ونډه اخیستې ده.

زموږ په خپل لرغوني هيواد کي په پخوانو زمانو کي د هخامنشي او يوناني دورو آثار او وروسته بيا د بودايانو، عربانو، چنگيزيانو، گورگانيانو، صفويانو، پرنگيانو، روسانو او امريکايانو پراخي سياسي، اجتماعي، فرهنگي، مذهبي او هنري اغېزې گرده د دغو تاريخي واقعيتو روښانه مصداق دي. د کوربه هيواد خلکو ته د پردو عسکرو د همېشني استوگني وړاندوونکي رول، د دغو مسائلو په يادوني سره نه بشپړېږي. له دې امله، د استعماري چوڼيو نور وړاندوونکي اړخونه د دې کتابگوټي په راتلونکو بحثو کي سپړو.

لکه څنگه چي گورو، د وطن پلورني او انقياد غوښتني مدافعان غواړي د افغانستان تاريخ له سره وليکي؛ خو دا پلانه په مړانه او اتلوالۍ، بلکي په سپيتانه او بې تنگۍ. زموږ خپل رزمي او حماسي ادبيات، دودونه او وياړونه خويوي خواته پرېږدي، تاسي د شرق د نامتو فلسفي او عرفاني شاعر - علامه اقبال لاهوري (۱۸۷۷-۱۹۳۸ع) پارسي شاعري وگورئ، چي زموږ د توريالي ملت او ملي اتلانو په وياړ يې څه څه نه دي ليکلي:

آسيا يک پيکر آب و گل است

ملت افغان در آن پيکر دل است

از فساد او فساد آسيا

در گشاد او گشاد آسيا

(لاهوری، کلیات: آنسوی افلاک ۱۷۷-۱۷۸). وروستی بیت د ځينو

افغان ليکوالو په آثارو کي په نسبتاً بېله بڼه راغلې دي.

که زموږ غښتلو او تورياليو وروڼو، پلرونو او نيکونو هر يرغلگر ته لاسونه پورته کولای، بيا به «افغان ملت» هم هيڅکله د «آسيا د زړه» په توگه نه يادېده. همدغه راز، که د سيد جمال الدين افغاني استعماري ضد مبارزو د هند، منځني ختيځ، ايران او تورکيې بیده ولسونه نه وای راويښ کړي، علامه اقبال به هيڅکله هغه د «امام» په لور او ستر لقب نه نازاوه:

رفتيم وديديم دو مرد اندر قيام

مقتدی تاتار و افغانی امام

(شاد روان ۲۴۷).

د درنو لوستونکو به ښه ياد يي، چي د روسانو لاس پر نامه نوکر - ببرک کارمل او ځينو نورو روس پلوه نوکرانو به تل دا ادعا کوله: که د شوراگانو ستر هيواد نه وای، امپريالستي ښامار به افغانستان د محکي له گړې څخه نابود کړی وای؛ خو واقعيت داسي نه ؤ. موږ او تاسو ټولو وليده، چي سره پوځونه په فضیحت او شرمندگۍ سره ووت؛ د ببرک کارمل په وينا د شوراگانو لوی هيواد ټوټه ټوټه سو؛ د شوروي استعمار په ځنځيرو تړلی، تش په نامه

سوسياليستي بلاک هم د سترگو په رپ کې را وپرزېد؛ مگر د زمرو او ننگيالو تاريخي هيواد - گران افغانستان د جگو او پياوړو غرو په څېر همغسې سرلوړې ولاړ دئ؛ نه چا د مځکې له گړې نابود کړ؛ او نه يې چا د خپلواکۍ، ملي غرور او افغانيت روحیه مړه کړه.

نن د امريکا او نورو يرغلگرو پوځو مزدوران هم کټ مټ د روسي مزدورانو همغه پوچه خبره تکراروي: «که امريکايي پوځونه نه يې، پاکستانيان او ايرانيان به دا ملک په دوو ورځو کې ترستوني تېر کړي...» اما ريشتيا خبره دا ده، چې که امريکايي او ايتلافي پوځونه نه وه، انشاء الله سرلوړې افغانستان به د هيواد پالو افغانانو د يووالي او نارينتوب په برکت، بيا هم د پخوا په شان پر خپل ځای ولاړ يې. هغه څه چې د امريکايانو په ستنېدو سره به هرومرو له منځه ځي، د جنايتکارو، خاينانو او غلو اوسنی مزدور نظام دئ اوبس.

امريکايي چوڼۍ او د سيمې د اټومي ځواکو زياتېدونکې خطر

په افغانستان کې د امريکايي چوڼيو د تداوم ځيني پلويان استدلال کيې، چې زموږ يوگانډۍ (پاکستان) له کلونو راهيسې اټومي وسلې لري؛ بل (ايران) هم د اټومي وسلو د ترلاسه کولو په درشل کې دئ؛ او شاوخوا ته نور پراته هيوادونه لکه هند، چين او روسيه هم له پخوا څخه د سيمې لوی اټومي قدرتونه گڼل کيږي. د دوی د استدلال له مخې، په داسې شرايطو او حالاتو کې، افغانانو ته هم بنايي، چې د دغو اټومي طاقتو د احتمالي خطرو په وړاندې، د خپل هيواد د ساتنې او دفاع دپاره، ځان د نړۍ په يوه بل لوی اټومي ځواک يانې متحدو ايالاتو پورې وتړي، چې دلته د خپلو همېشنيو چوڼيو په مرسته د اړتيا پر مهال هر تېري کوونکي هيواد ته، غاښ ماتوونکې جواب ورکي...

دا نظر نه يوازې له دې سوبه د منلو وړ نه دئ، چې ريښتيني او باغروړه افغانان هيڅکله د خپلو ملي نواميسو او خاورې د دفاع دپاره د پردو عسکرو پر توپک او برچې تکيه نه کيې، بلکې له دې اړخه هم ډېر کمزوری او سرسري دئ، چې په افغانستان کې د اټومي ځواک پر ځای کېدل، هيڅکله د سيمې د سياسي او امنيتي حالاتو له ثبات او ټيکاو سره مرسته نسي کولای. د ۲۰۰۱ع کال د سپتمبر پر يوولسمه د امريکا د نړۍ والي سوداگرۍ پر مرکز او دفاع وزارت (پينټاگان) تروريستي بريدو په ډاگه وښوول، چې د اټومي وسلو لرل د يوه هيواد د مځکۍ بشپړتيا، سياسي خپلواکۍ، ملي واکمنۍ او عامه نظم د خوندي ساتلو، يوازنی ضامن نه دئ.

دا خبره سمه ده، چې هند او پاکستان دواړه اټومي وسلې لري؛ او ترگرده يې لا زياتولو او عصري کولو ته ملاوي ترلې دي، خو سره له هغه هم گورو، چې هيڅکله له جنگو، نښتو او تروريستي بريدو څخه مصوون او خوندي نه دي

په ۱۹۹۹ع کال د کشميري جنگياليو او پاکستانی پوځ له خوا د کارگل د لورېو څو کونډيو، په ۲۰۰۲ع کال کې د هند په مرکز - ډيلي کې د هغه هيواد پر پارلمان او په ۲۰۰۸ع کال د هند د ممبېي ښار پر اتو مهمو تجارتي او سيلاني مرکزونو د بهرنيو تروريستانو وسله وال برید، ټول د دې خبرې ښکاره او انکار نه کېدونکي ثبوتونه دي. اوس نو پوښتنه دا ده، چې په دې او دې ته ورته نورو بریدونو کې، د هند د بېوزلو وگړو د ژوند په بيه برابرې سوو اتومي وسلو، هندي پوځ ته څه گټه ورسوله؟ دلته بهې گټې نه ده، چې موضوع له يوه بله اړخه هم څه ناڅه وڅېړو. موږ ټول پوهېږو، چې هند، چين او پاکستان درې سره اتومي قدرتونه دي. د دوی په نيژدې يا نسبتاً ليري گاونډيتوب کې د بوتان، نيپال او بنگلېدېش کوچني هيوادونه پراته دي؛ خو دا څوار اوښتمن هيوادونه هيڅکله د شاوخوا همسايه گانو د اتومي وسلو بېرته نه لري. همدغه راز، زمونږ شمالي گاونډيان (تاجيکستان، قرغيزستان، اوزبکستان او ترکمنستان) هم گرده د سيمي د اتومي ځواکو لکه چين، قزاقستان، روسيې او ايران په منځ کې پراته دي، سره له هغه هم هيڅکله له بهرني تيري څخه بېرته او اندېښنه نه لري. تر دې هيوادو، چې تېر سو کيوبا د کاملاً بېل سياسي او اقتصادي نظام په لرلو سره د نړۍ له اوسني ستراتيومي طاقت (امريکا) څخه تر اتيا - نيوې کيلومترو زيات واټن نه لري، ايا د خپل امنيت او دفاع د پاره بايد د پاکستان، هند او ايران په شان د اتومي وسلو په جوړولو پيل وکړي؛ يا د نړۍ کوم بل اتومي ځواک، د مثال په توگه روسيې يا چين ته بلنه ورکړي، چې د امريکا د متحدو ايالاتو له احتمالي خطرو څخه بهې وساتي؟ دا خود عقل او منطق لار نه ده. مگر له دې ترخې تجربې څخه څوک انکار کولای سي، چې په ۱۹۶۱ع کال، د خنزيرانو په خليج کې د امريکا او شوروي اتومي کرکېچ، پر څوار ځواکي کيوبا سربېره، د ټولي سيمي امنيت او ثبات د اتومي ناتار له بالقوه خطر سره نه و مخامخ کړی؟

د دې استدلال له مخې، اتومي وسلې د امنيت ضامن نه، بلکې د خپلو او نورو گاونډيو ولسو د تباهۍ وسلې دي. له دې امله بهې بايد، هيڅکله ورسره تر لاسه کولو ته، زړه ښه نه کړو. زمونږ گاونډيان هم بايد د دې وحشتناکو انساني ضد وسلو له جوړولو او سياليو څخه په ټينگه لاس واخلي؛ ځکه چې د عمومي وژني دا وحشتناکي وسلې، پر دوی سربېره همسايه هيوادو ته هم ستر زيانونه اړولای سي. د شرم وړ خبره ده، چې د هند او پاکستان خلگ په ډوډۍ نه دي ماړه؛ کور، کالي، دوا او تعليم نه لري؛ خودولتونه بهې په سرتېمبگۍ سره د اتومي وسلو جوړولو او لا عصري کولو ته جوړېدلي دي.

د دې خبرو د يادوني مقصد دا دی، چې د گاونډيانو او سيمه ييزو دولتو د اتومي وسلو له اړخه افغانانو ته د اندېښنې او بېرې پيدا کول، هيڅ عملي او واقعي اساس نه لري؛ ځکه گاونډيان يا نور سيمه ييز دولتونه هيڅکله له توپ، ټانک او الوتکو سره زمونږ پر هيواد تېرې نه کيږي. اتومي وسلې څوان د دولتو په اوږدو اعلام سوو جنگو کې هم په اسانۍ سره نه کارېږي. خدای مکره، که دا خيالي او توهمي خطر په ريشتيا سره پېښ هم سي، د امريکايي پوځيانو د مټو په زور بهې شنول، تردې هم پوچه او بهې مانا خبره ده. موږ بايد په دې واقعيت ځانونه پوه

کړو، چي د متحاربينو ترمنځ د اټومي وسلو استعمال، گټونکي او بایلونکي نه لري. په دغه راز جگړو کي گرده بایلونکي دي. اټومي وسلې د ډله یيزي وژني د نورو وسلو په شان، د بشري تمدن پر تندي تور داغ دی. باید ټوله نړۍ د دغه راز وحشتناکو وسلو له جوړولو او کارولو څخه ډډه وکړي.

په دې کي هیڅ شک او شبهه نسته، چي د سیمي زیاتره هیوادونه، په تېره بیا پاکستان او ایران زموږ په کورنیو چارو کي برېښي لاس وهني کيږي؛ خو په خواشینی سره، چي هر څه له هماغه پیل څخه تر اوسه د افغانانو په مرسته کیږي. که زموږ وروڼه او عزیزان له پاکستاني او ایراني مداخله گرو سره لاسونه یو نه کړي، د پاکستان او ایران پوځیان په زرکاله دا جرأت نسي کولای، چي زموږ سرلوړي او خپلواکي خاوري ته په بده سترگه وگوري. دا ناروا او ظالمانه لاسوهني، بریدونو او یرغلونه، لکه څنگه چي مخکي هم اشاره وسوه، د پروکسي واریا هغه جگړې په ښه کیږي، چي بلوونکي یې له جگړې څخه لیري د خیر پر غونډۍ ناست دي. نور هیوادونه ها خواته پرېږدئ، یوازي هندوستان او پاکستان په پام کي ونیسئ. دې دوو گاونډیو هیوادو د خپل څلور شپېته کلن تاریخ په اوږدو کي څلور واره یانې په ۱۹۴۷ع، ۱۹۶۵ع، ۱۹۷۱ع او ۱۹۹۹ع کلو کي، خونړۍ جگړې کړي دي؛ او دا د گورو، چي دا دوه همسایه هیوادونه له تقریباً لسو کالو راهیسې، زموږ په ښوولي او جنگ ځپلي هیواد کي خپلي پخوانۍ دوشمنۍ او ترېگنۍ پر مخ بیایي؛ او د دې ظالمانه پردي یا نیابتی جنگ (proxy war) دپاره، میلیارډونه ډالر خرڅیږي. د نور تفصیل دپاره دا ویبپاڼي وگورئ:

[http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani wars and conflicts](http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_wars_and_conflicts)

[http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani War of 1965](http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_War_of_1965)

[http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani War of 1971](http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_War_of_1971)

[http://en.wikipedia.org/wiki/Kargil War](http://en.wikipedia.org/wiki/Kargil_War)

د پاکستان سیاسي او عسکري واکمنان له هندوستان څخه د خپلو پخوانیو ماتو د کسات اخیستلو او له هندي خاوري څخه د کشمېرد بېلولو په مقصد، په افغانستان کي د یوه مزدور یا لږ تر لږه دوست او خواخوږي دولت د واکمنۍ له لاري د ستراتیژیک عمق په لټه کي دي. هندي واکمنان، په خپل روڼ سره په افغانستان، بلوچستان او کراچي کي پاکستاني دولت ته د بېلابېلو ستونزو او کړکېچو په پیدا کولو سره هڅه او کوښښ کيږي، چي په هندي کشمیر کي د پاکستاني پوځ او کشمیري جنگیالو د بېلتون غوښتنې او تروریستي عملو مخه ونیسي. البته، په افغانستان او مرکزي اسیا کي د ارزانه او مو موادو موندنه؛ او خپلو صنعتي توکو ته د بازار پیدا کول، د هند او پاکستان د سیاسي - نظامي سیالیو یو بل مهم اړخ دی.

خاوره زموږ، وینه زموږ او بربادي زموږ؛ خوگتې او هدفونه د دوی! دې ته نو زموږ د عوامو په ژبه وایي: رذالت، منافقت او شیطانت. موږ او تاسي گرده گورو، چي هر بهرنی هیواد د خپلو سیاسي، اقتصادي او ستراتیژیکو

گټو د تحقق د پاره زموږ په خاوره کي، په خونه سپين سترگۍ او سرټمبگۍ، څه څه نامشروع او خاينانه کارونه نه کيي؛ خو بالعکس په افغانستان کي د پردو لښکرو او تحميل سوي حکومت بېلابېل پلويان، د خپلي خاوري او ملي نواميسو د ساتني مشروع او وياړلي رسالت ته، په څه ډول وارخطا او اندېښمن دي. مگر زموږ پلرونه او نيکونه په تشو لاسو له پرنگيانو او نورو يرغلگرو سره نه جنگېده؟ فرق او توپير يوازي په دې کي دئ، چي زموږ سرلوړو او سربندونکو پلرو او نيکو ته د وطن، خپلواکۍ او افغانيت په لار کي سر، مال، ناموس او اولاد ټول هيڅ وه؛ خو اوسنيو واکمنانو ته د هغو پر خلاف وطن، خپلواکي او افغانيت ټول هيڅ دي.

اوس نو مهمه پوښتنه دا ده، کله چي د پردو لاسوهني او بريدونه د پردي جنگ يا پروکسي وار مکرچنه او مرموزه بڼه لري، بيا نو امريکايي چوڼۍ له خپلو اتومي وسلو او پرمختللو جنگي وسايلو سره، زموږ څه درد دوا کولای سي؟ له بله پلوه، زموږ وياړلي ملي تاريخ په ډاگه نيسي، چي د افغانانو مړانه او غښتوالی د اتومي وسلو يا نورو پرمختللو وسلو په ترلاسه کولو کي نه، بلکي د هغو په يووالي، سربندنه او خپلواکۍ غوښتنه کي نغښتی دئ.

جنگي تجهيزات، وسايل، ښوونه او روزنه، اکمالات او داسي نوري اړتياوي گرده پر خپل ځای د اهميت وړ خبري دي؛ خو بې پياوړي ارادې، يووالي، خپلواکۍ غوښتونکو ولولو او مړاني د نړۍ هيڅ ډول جنگي، تخنيکي او لوژيستيکي وسايل څوک له ماتې نسي ژغورلای. ايا له بې ساري پوځي او اقتصادي برلاسي سره سره، د برتانوي او روسي امپراتوريو شرمناکي ماتې، د دې ځلانده حقيقت ښکارندوی نه دي؟

تاريخ شاهد دئ، چي د افغانانو جنگي تجهيزات او لوژستيکي سامان آلات نه له پرنگي لښکرو او نه هم له سره پوځ سره د مبارزې پر مهال د هيڅ راز پرتلې وړ وه. زموږ د تاريخ په نورو ملي معرکو او حماسو کي هم د جنگي تجهيزاتو او مهماتو همدا حال ؤ. له امريکايانو او نورو ايتلافي لښکرو سره روانه جگړه هم کټ مټ همدا بڼه لري. واقعيت دا دئ، چي افغانانو تل د ملي غرور، ناموس پالنې، خپلواکۍ غوښتنې، اسلام دوستۍ او نورو مېړنيو دودو پر بنسټ، له ټولو استعمارگرانو څخه ميدان گټلی دئ.

زه د پاکستان او ايران د اتومي وسلو له بابته وارخطا او اندېښمنو هيوادوالو ته دا پوښتنه وړاندې کوم: ايا کوچني يا لوی بت ته سجده کول، دواړه د بت پالنې مانا نه لري؟ ايا دا خبره عقل او منطق مني، چي د پاکستان او ايران له بيري، د امريکايانو د مرييتوب طوق په غاړه کي واچوو؛ او د خپلي سرلوړي خاوري واک ورورسپارو؟ هو! دا خبره مي اړوېدلې ده؛ او تر ډېره ځايه معقوله هم ايسي، چي که سړی د دوو بلاوو تر منځ راگير سي، بايد هغي بلا خوا ته ځان ور نيژدې کړي، چي کمزوري او لږ خطرناکه يي. زما له نظره خود پاکستانی، هندي، ایرانی، عربي، چيني، روسی، امريکايي او نورو بلاوو تر منځ يوازي په رنگ او جوله کي توپير دئ، نه په خوی او عادت

کي؛ مگر دې ټولو بلاوو په تېرو دېرشو کالو کي د خپلو حيواني او رذيلانه نخشو د پوره کولو دپاره، زموږ بېوزلي جونگري ته اور و انچاوه؟ ايا له دې ټولو بلاوو څخه يوې زموږ پر بې گونا وینو او سرونو صرفه وکړه؟

له څو وطن پلورونکو او بې وجدانه مزدورانو پرته، چي تور ته سپين او سپين ته تور وايي، نور درست افغانان په دې حقيقت پوهېږي، چي غوا توره او شيدې يې سپيني دي. زموږ خلگ وايي: «نه کل ماند، نه کدو، خاک بر سر هر دو» زه وایم: خدای دي د ټولو بلاوو مخ ورک کي؛ که توره يې يا سپينه، که سره يې يا زرينه. له بلا څخه د نېکۍ او ژغورني تمه، اصلاً د عقل او منطق کار نه دی؛ ځکه موږ ټولو په خپل غملې کور (افغانستان) کي د دې بلاوو سل ډوله دیدنۍ او مصیبتونه د سر په سترگو وليده. البته، دا خبره د یادولو وړ ده، چي هر څو نه یوه بلا قوي او غښتلې وي، په هغه اندازه د هغې له منگولو څخه ژغورنه سخته او گرانه ده. دا ساده او روښانه حقيقت، دلایلو او مشاجرو ته هیڅ اړتیا نه لري.

لکه څنگه چي مخکي هم اشاره وسوه، گاونډيانو او د سیمي ځینو مغرضو دولتو له اوږدو کلو، په تېره بیا تېرو دو دېرشو کلو راهیسي زموږ په کورنیو چارو کي، خونړۍ لاسوهنې کړي دي؛ که یې؛ او که یې لاس بر سو په راتلونکي کي به یې هم هیڅکله درېغ ونکړي؛ خو موږ په خپله هم هغوی ته د دغه راز لاسوهنو د لارو چارو په برابرولو کي له ملامتۍ او پرتیا څخه اوږدې نسو سپکولای؛ مثلاً که ببرکیانو د سره پوځ له راتگ سره مرسته نه وای کړې، پاکستان، ایران، هند، چین، عربو، امریکا او لوېدیځو هیوادو ته د دونه خونړیو او بې شرمه لاسوهنو لار څنگه هوارېده؟ دغه راز که طالبانو، القاعدې او نورو افراطي ډلو ټپلو ته په داسي ورین تندي غېږ نه وای پرانیستی، نو امریکايي کاوبایانو به څنگه د شمالي اتحاد د تورمخو مزدورانو او نوکر صفته کرزي په کومک زموږ د پلرو او نیکو پر سرلوړې خاوره، وحشیانه یرغل کولای؟ دا پلمه او بهانه خو له ورايه طالبانو په لاس ورکړه. دا دی څرخ سوی کرزی، جنگي جنایتکاران او د ایتلافي قواوو تر ورو لاندي ناست ډول ډول مزدوران اوس د امریکايي چونیو په «رسمي کولو» او «قانوني کولو» سره، د بېلابېلو لاسوهنو یوې بلي خطرناکي ماجرا غوښتنې ته لمن وهي.

دا خبره هیڅ وضاحت ته اړتیا نه لري، چي د امریکا د دايمي لښکرکوټو په تداوم سره به هر مغرض گاونډی او سیمه ییز ځواک د بهري او گواښ احساس وکي؛ او دا حقيقت هم بې دلیل څرگند دی، چي انسان، حیوان او حتا نبات د بيري او اضطراب په حال کي، خطرناکو عکس العملو ته لاس اچي. نتیجه به داسي، چي پروني او ننني لاسوهنکي دولتونه به په خپل ټول توان سره زموږ په هیواد کي د جگړې، وینو توپولو او ورانۍ بهیر ته ملاوي وتړي؛ جنگ، وحشت او تباهي به زور واخلي. طبیعي خبره ده، چي د دې خونړیو جنگو او وحشتناکو ورانیو زیاتره خطر ونه او ډول ډول سیاسي، فرهنګي، اجتماعي او اقتصادي ستونزي به هم تر هر چا مخکي زموږ

خپلواکۍ غوښتونکو او هيواد پالو افغانانو، په تېره بيا د ډيورنډ د کرغېړني کرښې په دواړو خواوو کې مېشتو مظلومو او کړېدلو پښتنو، ته متوجه يې. له همدې اسسته بايد په خپل ټول واک او ځواک سره پرېږدو، چي دا وران ټاټوبي او بې گونا خلگ د جگړې او تباھۍ د جنايتکارو سوداگرانو په دې ظالمانه اوروکي نور هم لولپه سي.

زموږ په ملي تاريخ کي د خاوري او ناموس ساتني وياړلي دودونه

مخکي يادونه وسوه، چي د ځينو امريکا پلوه افغان ليکوالو او شنونکو دا اندېښنه هم له بېري خپرولو پرته بل څه نه ده، چي وايي که ايتلافي قوتونه، په تېره بيا امريکايي پوځونه ولاړ سي، په اتومي وسلو سمبال پاکستاني پوځيان او ايراني اخوندان به زموږ تاريخي ټاټوبي د اژدهاوو غوندي په يوه اينده د ترستوني تېر کړي.

زما په نظر خو دا ښاغلي له خپل ملي تاريخ څخه تر ډېره حده بې خبره دي. دوی ته د خپلو ملي وياړونو د وريادولو دپاره مجبور يو، د هيواد ځينو تاريخي پېښو او حالاتو ته يوه ځغلنده کتنه وکړو. البته، ډېرو پخوانو زمانو ته نه ورگرځو؛ ځکه په دې لنډه ليکنه کي يې د تشرېح او بيان فرصت نسته. يوازي څه د پاسه درې سوه کاله مخکي زمانه دريادوو. هغه وخت چي زموږ او ستاسي گډ کور (افغانستان) په جنوب او ختيځ کي د گورگاني مغولو، په لوېديځ کي د صفوي استعمارگرانو او په شمال کي د شيباني يرغلگرو په منگولوکي ښکېل ؤ؛ او هراستعمارگر ځواک په خپل ټول توان او طاقت سره هلي ځلي کولې، چي زموږ د پلرو او نیکودا سپېڅلې خاوره تل ترخپل استعماري واک لاندي وساتي. مگر زموږ سرلور او مېړنيو نیکونو سره له دې سختو او ناوړو شرايطو هم هيڅکله د خپلواکۍ او استقلال لار پرېښوده. د سربښندنو او قربانيو په ورکولو سره يې بالاخره وکړای سوه، چي د زړور، هوډمن او مډبر ملي مشر- حاجي ميرويس خان هوتک (۱۱۱۹-۱۱۲۷ هـ ق) په مشرۍ د خپلواکۍ جنډه و رپوي.

په نونسمه پېړۍ کي هم زموږ تاريخي مېنه د خپل وخت دوو لويو او مقتدرو امپراتوريو په منځ کي را ښکېل وه. په جنوب او ختيځ کي پرنگيانو او په شمال کي تزاري روسانو د دې خپلواکي خاوري د لاندي کولو او مستعمره کولو خطرناک پلانونه جوړول. د دې دوو لويو قدرتو په سياسي او ستراتيژيکو سياليو کي ريشتيا هم د هيواد ساتنه او دفاع څه ساده او اسان کار نه ؤ؛ دا پلا بيا هم زموږ خپلواکۍ مينو پلرو او نیکو له خپلو سرو او هستو ښېست سره لوبي وکړې؛ خو د دوو لويو بلاوو په منځ کي يې، خپل تاريخي موجوديت او هويت خوندي وساته.

په «جگد لک» کي د پرنگي لښکرو نابودي او په «ميوند» او «واڼه» کي يې شرمناکي ماتې، گرده د پلرنۍ خاوري او ملي نواميسو دساتني اوله استعماري جغ څه د نړۍ د مظلومو اولسو د ژغورني په مقصد زموږ د زوړورو او ننگياليو اولسو د سربښندنو وياړلي داستانونه گڼل کيږي. هو! درې پلا د نړۍ د هغه ستر استعماري ځواک پزه په

خاور لږل تر معجزې کمه خبره نه وه، چي په قلمرو کي يې لمر نه ډوبېدی. دا معجزه بېله شکه د غښتلي او پاخه ايمان او له وطن او خپلواکۍ سره د بې ساري ميني په برکت زموږ د مړنو خلگو په برخه سوه (البته، د استعماري تړونو لاسليک او په نتيجه کي يې د وياړلي افغانستان له وجود څخه د ځينو سوهيلي او ختيځو سيمو جلا کېده، په واقعيت کي د هيواد د مزدورو واکمنانو له ملي خيانت او اطاعت غوښتني سره تړاو لري؛ او په هيڅ ډول د هيواد او خپلواکۍ په دفاع کي د دې سرتېرو او توريالو خلگو د غفلت او ټمبلۍ په مانا نه دي).

تر دې تاريخي مثالو چي را تېر سو د رواني غميزي په پيل کي له روسي يرغلگرو سره زموږ د غيرتمنو، سرلورو او نه تسليمېدونکو وروڼو د نه هېرېدونکو حماسو او قهرمانيو کيسې هم تراوسه د گردو افغانانو ښه په ياد دي. موږ ټولو په خپلو سترگو و لېده، چي همدغو وږو تېرو، لڅو لغړو افغانانو په تشو لاسو د نړۍ تر ټولو ستر اېتومي ځواک - هغه بېرونکي دولت چي د نامه په اروپېدو سره به يې د امريکا په گډون د ټولو لوېديځو هيوادو د سياسي او پوځي مشرانو پښې لږزېدې - د تجزيې تر پولي ورساوه.

ځيني متعصب او بې غروره افغان ليکوال، چي له نومو سره يې د افغان ټکي يادول، په واقعيت کي د افغانيت لوړ نامه ته سپکاوی او توهين گڼل کيږي، په خپلو ليکنو کي تلقين کوي، چي گوندي په افغانستان کي د سره پوځ شرمناکه ماته د شوروي مشرانو لکه ميخايل گرباچف، ياکولف، شوارنادزه، يلتسين او نورو مرتدو شوروي مشرانو د خيانتو او د سي. آي. اي. د لاسوهنو نتيجه وه، نه د افغان ولس د سپېڅلي او بې باکانه جهاد. زه وایم، شک نسته چي د اغفال سوو شوروي مشرانو خيانتو او د سي. آي. اي. پراخو او منظمو لاسوهنو د شوروي د وراسته، تړلي او استبدادي نظام د نږېدو بهير چټک کړ؛ خو سره له دې هم په افغانستان کي د شوروي يرغلگرو لښکرو په شرمناکه ماته کي د افغانستان د خپلواکۍ مينو او تورياليو خلگو (نه مزدورو تنظيمي مشرانو او قومندانانو) له سربښندو او تلپاته حماسو څخه سترگي پټول خيانت، جفا او د واقعيتو تحريفول دي. استعمار گرانو او دهغو رنگارنگ ځيره خورو تل خپلي شرمناکي ماتي پر دې يا هغه شخص، دې يا هغه پېښه تاوان کړي دي؛ خو واقعيتونه د لمر په شان روښانه دي، چي هيڅوک يې په دوو گوتونسي پټولای.

د پرنګي استعمارگرانو او نورو يرغلگر ځواکو په شان د سره پوځ شپږل هم بېل شکه زموږ د غيرتمنو، بې باکو او سرلورو پلرونو او وروڼو د جانبازيو نيتجه وه. دا تاريخي وياړ زموږ په وږي تېري؛ خو زېږور، مړني او سرلوري ملت يا هغو خلگو پوري اړه لري، چي په خپل سپېڅلي جهاد کي يې له خدای تعالی، وطن، خپلواکۍ او ناموس ساتني پرته، بل هيڅ شی نه پېژنده. باور لرم، چي يوه ورځ به امريکايي او ايتلافي پوځونه هم د سرو لښکرو په شان په توبو او فريادو له دې مېړنۍ خاورې څخه پښې سپکولو ته اړباسي.

د دې څو مثالو د يادونې مقصد دا دى، چې موږ بايد د خپلو خلگو پر ايمان، ملي غرور، خپلواکۍ غوښتنې، زړورتيا او افغانيت پوره باور ولرو. لکه څنگه چې زموږ پلرو او نیکو د ملي غرور او خپلواکۍ ستر ميراث پريښى دى؛ موږ هم بايد له خپلو ملي وياړونو سره سم د هيواد وراتلونکو پښتونو ته د بيرې، مرييتوب، پردي پالنې، انقياد غوښتنې او بې ځايه محافظه کارۍ درس ورنکړو. خپلواکي د افغانانو روح ده. ريښتنى افغان لوږه، تنده او حتا مرگ مني؛ خو هيڅکله د چا اسارت او غلامۍ ته سر نه ټيټي. تاريخ شاهد دى، چې نه يې د کوروش، سکندر، مغولانو، انگرېزانو او روسانو مرييتوب ته سر ټيټ کړ؛ او نه به د امريکايي کاوبايانو او نورو استعماري فرعونانو زور او اشغالگرۍ ته غاړه کښېږدي؛ ځکه خپلواکي غوښتنه، وطن دوستي، مړانه، د پردو په وړاندې مقاومت، وفاداري، مېلمه پالنه او نور ارزښتناک افغاني خويونه، له ازلې د افغانانو په برخه ليکل سوي دي؛ او هيڅوک يې د توپ و ټانک په زور نسې اړولای. که د شورويانو يو سل و شل زريز سره پوځ او د امريکايانو او نورو ايتلافي هيوادو تر غاښو سمبال دوه سوه زريز لښکر ونکړای سوه، زموږ د خلگو دا روحيه بدله کړي، آيا د پوښتنې او شک وړ خبره ده، چې د پاکستان مزدور پوځيان او د ايران فرتوت آخوندان به يې بدل کړي؟! د افغانانو د توري او قلم نوميالي اتل - خوشال بابا (۱۰۲۲-۱۱۰۰ هـ) څه ښه ويلى دي:

لا تراوسه يې ماغزه په قرار نه دي
چا چې ما سره وهلى سر په سنگ دى

البته، دا خبره د يادونې وړ ده، چې د هيواد ساتنه هم ځانته خپلي لاري او اصول لري. زموږ وياړلئ تاريخ ښيي، چې ميرويس، محمود، اشرف، احمدشاه، اکبر، ايوب او داسې نور ټول د جگړې په لومړۍ ليکه کې ولاړ وه؛ د خپلو خلگو او وطن په لار کې تر سر، مال او ناموس تېر وه. همدا وجه وه، چې مېړني افغانان هم د خپلو ننگيالينو مشرانو د زړورتيا، خپلواکۍ غوښتنې او ملي غرور په لېدو سره له هيڅ راز قربانيو او خطرو څخه نه پر شا کېده. د اصفهان او ډيلي تختونه د همدغو غښتلو، بې باکو او مېړنو افغانانو په توره گټل سوي وه؛ د جگد لک، ميوند او واني حماسې هم گرده په دغو غيرتمنو افغانانو پوري اړه لري.

دا چې په اوسنيو شرايطو کې د بهرنيو تېريو او لاسوهنو له کبله هره ورځ زموږ مظلوم هيوادوال په وينو کې لغړي؛ او د هيواد مخکنۍ بشپړتيا، سياسي خپلواکي او ملي واکمني له جدي خطر سره مخامخ دي، دليل يې دا نه دى، چې زموږ مړنى اولس د خپلي سپېڅلي خاوري د دفاع واک نه لري، بلکې دليل يې دا دى، چې خلگ هيڅکله د کرزي، فهيم، خليلي، رباني، سياف، دوستم، محقق، گيلاني، مجددي، عبدالله، قانوني او داسې نورو جنايتکارانو، جاسوسانو، غلو او وطن پلورونکو تر شانه درېږي؛ ځکه زموږ خپلواک او سرلوړى اولس دې فاسدو او پلورل سوو گوداگيانو ته، تر يرغلگرو پوځو هم د کرکي او نفرت په سترگه گوري.

هغو جنايتکارو مزدورانو، چي پرون يې د خپلو بهرنيو بادارانو په لارښوونه، پر ښارو د توغنديو بارانونه جوړ کړي وه؛ د ښوونځيو، پوهنتونو، روغتيايي مرکزو، فابريکو، د اوبو او برېښنا د بندو، مخابراتي وسايلو او نورو عام المنفعه تاسيساتو د سوځلو او وړانولو سپارښتني يې کولې، نن څنگه کولای سي د هيواد ريښتينو بچو ته د خپلواکۍ غوښتني، هيواد پالنې، ودانولو او عدالت غوښتني درس ورکړي؟ مگر د آزادۍ، وطن دوستۍ، ودانولو، او عدالت غوښتني پتمن درسونه د داسي تورمخو او کرکجنو له خولې زموږ پر جنگ خپلي او کرېدلي ملت څه اغېزه ښودلای سي، چي د خپلو نارو او انساني ضد هدفو د پوره کولو دپاره يې گران هيواد په کنډوالو واړاوه؛ د چنگېزيانو په دود يې زموږ زرگونه بې گونا هيوادوال په وينو او خاورو کي ولغړول؛ پر مال او ناموس يې صرفه ونکړه؛ د وطن پلورلو، انسان وژنو او نورو ملي ضد کړنلارو د تحقق دپاره يې کلونه کلونه له ايراني، پاکستاني، عربي، امريکايي او لسگونو نورو ابليسانو څخه توري او چتلي پيسې اخيستې او لا تر اوسه يې اخلي؟

ايا د جشن په مراسمو کي د طالبانو له خوږو څخه د جهاد د «کاغذي زمريانو» او «پومبه يي پهلوانانو» د مخامخ ځغاستي شرمناکه خاطره د زړورو او سرلوړو افغانانو له زړو وزي؟ دې شرايطو او حالاتو ته په پام سره، ايا پر وطن مين، سرتېر او باغروړه افغانان د داسي بگېلانو، وطن پلورونکو او لوټمارو تر شا درېږي؟

واقعيت دا دئ، چي د خاوري، ناموس او نورو ملي - اعتقادي ارزښتو د دفاع په مورچل کي زموږ د غيرتمنو او خپلواکۍ غوښتونکو خلگو د بښيچ کولو وياړ يوازي د ملي او اولسي مشرانو رسالت دئ، نه د مزدورانو، جانيانو، غلو او فاسدو واکمنانو. که د هيواد مشرتوب د دغه راز کرکجنو او تورمخو کسانو په لاس کي يي، بيا نو هر څوک په اسانۍ سره د هيواد د محکمۍ بشپړتيا، ملي واکمنۍ، سياسي استقلال، امنيت، قانونيت، عدالت او ترقي په اړه سوچ کولای سي.

دا خبره موږ ټولو افغانانو ته څرگنده ده، چي همسايه گانو، په تېره بيا پاکستان او ايران هيڅکله زموږ په وړاندي ښه نيت نه لاره؛ خود ظاهر خان او داوود خان په واکمني کي يې د داسي برمنډو لاسوهنو جرأت نه کاوه، چي اوس يې کيي. هغه مهال زموږ عامو خلگو د خپلو دولتي واکمنانو پر ضد وسله وال پاڅون نه وکړی. عامو خلگو د پردو هيوادو لاسوهنو ته دکرکي او انزجار په سترگه کتل. د داوود خان د واکمنۍ پر مهال د جنرال نصير الله بابر د رالېږل سوو مزدورانو په شپلو کي زموږ د اولسي پاڅون خاطرې، ټولو وينو او باخبره افغانانو ته ښې مالومي دي. د دې خبرو مانا دا ده، چي موږ بايد تل د پردو پوځو د توپ و ټانک پر ځای د خپلو زړورو او تورياليو خلگو پر پياوړو مټو تکيه وکړو؛ او په دې توگه بد سترگو گاونډيانو ته د تيري، لاسوهني او لمسووني موقع ور نه کو. که د پردو په

توپ او ټانک څه کېدای سواي، نو د ببرک کارمل رژيم به هم به تر اوسه زموږ پر اوږو سپور وای. زموږ خلگ څه ښه وایي: «پردی کټ تر نیمو شپو دی».

دلته به ځایه نه ده، چې یوې بلي مهمې مسألې ته هم د درنو لوستونکو پام واړوو. د امریکايي پوځو د دايمي حضور ځيني مخکښان او مناديان ادعا کيې، چې که په افغانستان کې د روسانو تر وحشیانه یرغل مخکې، د امریکایانو همېشني چوڼۍ جوړې سوي وای، نو د کریملین لېونو واکدارانو به هیڅکله پر افغانستان د تېري سوچ نه وای کړی؛ او په دې توگه به اوسنی دېرش کلن ناوړین هم نه پېښېدای؛ اما دې هویت بایللو دا ځلانده حقیقت هېر کړی دی، چې که د داوود خان رژیم په افغانستان کې امریکايي چوڼیو یا نورو پردو عسکرو ته د ډېره کېدو اجازه ورکړې وای، هغه مهال به د داوود خان او شاه شجاع تر منځ هم هیڅ توپیر نه وای؛ او په درست افغانستان کې به یې پر ضد داسې ملي او اولسي پاڅونونه پیل سوي وای، لکه پروډ چې د روسي استعمار د نوکرانو او نن چې د امریکايي استعمار د مزدورانو پر ضد په دونه درزي او دربي روان دي.

له بله پلوه، لکه څنگه چې تاریخي پېښو هم وښوول، امریکايي سیاست وال او عسکري طراحان نه یوازې د شوروي یرغل په وړاندې د افغانستان د خوندیتوب له غم نه وه مړه، بلکې په لوی لاس یې هڅه او کوښښ وکړ، چې په افغاني شخړه کې د شوروي دولت او سره پوځ مستقیمی لاس وېني ته لار هواره کړي. په بشپړ یقین سره، د افغانستان په قضیه کې د شوروي دولت او سره پوځ به شرمانه لاسوهنو، امریکایانو ته ښه موقع په لاس ورکړه، چې د جیمي کارټر د جمهوري ریاست په دوره کې د سپینې ماڼۍ د سلاکار او د امریکا د استعماري سیاستو د لوی طراح - ډاکټر ز. برېژننسکي له نظریو سره سم، د څه د پاسه دوو میلیونو افغانانو د وینو او سرونو په بیه، له شوروي دولت څخه د ویتنام د جگړې کسات واخلي. د دې موضوع نور تفصیل د ویکیپیډیا په دې پاڼه کې ولولئ: http://en.wikipedia.org/wiki/Zbigniew_Brzezinski#Afghanistan

البته، د دې مسألې د یادوني مقصد یوازې د دې واقعیت بیان دی، چې د امریکا د متحدو ایالاتو سیاسي او پوځي واکمنانو هیڅکله د شوروي دولت د لاسوهنو او تېریو په وړاندې د افغانانو د امنیت او خوندیتوب پروا نه لرله؛ او تل یې له عمومي فارمول سره سم تر هغه مهاله د افغانستان په چارو کې برخې اخیستني ته زړه نه دی ښه کړی، چې سیاسي، اقتصادي او ستراتیژیکو گټو یې غوښتنه نه ده کړې.

د امریکايي عسکرو یا امریکايي چوڼیو منتر وېلي پلویان او خواخوږي باید په دې روښانه حقیقت ځانونه پوه کړي، چې پردې پوځونه او پردی چوڼۍ زموږ د خلگو له خپلواکۍ بڅښوونکو مبارزو، ملي غرور او نه هېرېدونکو حماسو سره کلک تضاد لري. تاریخ شاهد دی، چې زموږ پلرو او ښکونکو حتا د نورو سر، مال او ناموس د ساتني

د پاره ويني توی کړي دي، نو دا به څنگه ممکنه يې چې د خپلي سپېڅلي خاوري واک او اختيار پر دو لښکرو ته وسپاري؛ خپل ملي نواميس په پر دو عسکرو وساتي؟! ماته خو دا خبري خيال، محال او جنون ايسي.

دا حقيقت ټول جهان ته روښانه دئ، چې آزادي، استقلال، وطن ساتنه او ملي غرور د افغانانو په وينو کي اځنبل سوي دي. هيڅ يرغلگر لښکر په خپلو بېرونکو وسلو يا وحشتناکو وژنو سره زموږ د خپلواکۍ، ملي غرور او افغانيت لوړه روحيه نسي وژلای. له دې امله ناڅاپي نه ده، چې د «ميوند» د نه هېرېدونکي حماسې قهرمانه (ملالۍ) افغاني شازلمو ته په خپل خطاب کي داسي وايي:

که په ميوند کي شهيد نه سوې!
خدا يرو لاليه بې ننگۍ ته دې ساتينه!
توري وهه بری به مومي!
که بری نه وي ځوانان تل په تورو مړينه
په تور توپک ویشتلئ راسې!
د بې ننگۍ احوال دي مه راځه مينه!

وگورئ، علامه اقبال لاهوري (۱۸۷۷-۱۹۳۸ع) د افغانانو هېبتناکه ټاټوبی په څه شأن او پرتم تعريفوي:

سر زميني کبک او شاهين مزاج
آهوی او گيرد از شیران خراج
در فضايش جرء بازان تيز چنگ
لرزه برتن از نهيب شان پلنگ
(لاهوري، کليات: مثنوی مسافر ۵۷).

دا او دې ته ورته زروڼه لنډۍ، شعرونه او روايتونه زموږ د مېړني اولس د هيواد پالني، خپلواکۍ غوښتني او لوړ ملي غرور، روښانه مثالونه دي.

په افغانستان کي د امريکا د عسکري مرکزو پلويان او مدافعان نسي کولای، له يوې خوا د پر دو عسکرو د همېشني حضور سيله وکړي؛ او له بلې خوا د ميرويس نيکه، شاه محمود، شاه اشرف، احمد شاه بابا، وزير اکبر خان، مير مسجدي خان، مير بچه خان کوهدامني، غازي ايوب خان، غازي امان الله خان او د دې غيرتمني خاوري د سلگونو نورو اتلانود سربښندي، خپلواکۍ غوښتني او افغانيت باټي وولي.

د خاوري، خپلواکۍ او ملي نواميسو د دفاع په اړه د شاه شجاع، ببرک کارمل، حامد کرزي او داسي نورو لاس پر نامه نوکرانو پوچي ادعاوي، زموږ د خپلواکو پلرو او نيکو وياړلو شملو ته لوی سپکاوی دی؛ ځکه آزادي او غلامي، سرلوري او سرکوزي، افغاني غرور او بيگانه پالنه دوه کاملاً بېل شيان دي. کله چې يو خوښو، آبل په خپله نفې کيږي. زموږ د خلگو له دود او دستور سره سم، «خدای او څرما» دواړه، بې ځايه غوښتنه ده. له همدې کبله بايد يا د خپلو سرلورو پلرو او نيکو په شان د خپلواکۍ او استقلال لار؛ او يا د مزدورانو او گوداگانو په دود، د پردو لار غوره کي! بې شکه، د خپلواکۍ او استقلال لار گرانه؛ خو مېوه يې خوږه او په زړه پوري ده. بالعکس د پردو د مرييتوب او انقياد لار آسانه؛ خو مخ ته يې لوی لوی خطرونه پراته دي. دهغوی يې خپله خوښه، چي کومه لار اخلي؛ خو زموږ اتل او مړني خلگ به هيڅکله له خپلواکۍ، استقلال او سرلورۍ پرته، بله لار وانخلي.

امريکايي چوڼۍ او په هيواد کې د سياسي - اقتصادي ثبات مسأله

ځيني امريکا پلوه افغان ليکوال او سياسي مبصرين استدلال کيي، چي د امريکايي پوځيانو دايمي چوڼۍ به په هيواد کې د کودتاوو او غيرقانوني بلواوو مخه ونيسي؛ او رامنځ ته سوئ سياسي ثبات به په خپل وار سره، په جگړو وران کړي افغانستان کې، اقتصادي ترقي او پرمختگ ته لار هواره کړي.

دا خبره تر ډېره ځايه سمه برېښي، چي امريکايي چوڼۍ به د وسلو په زور د تپل سوي نظام د نسکورېدو مخنيوی وکړي؛ خو په هيڅ وجه نسي کولای د خپلواکۍ، عدالت او بشري حقوقو د پاره زموږ د دردمنو او کړېدلو خلگو د اولسي پاڅونو مخه ونيسي. سربېره پردې، د بهرنيو پوځي اړو په مرسته د واکمن مزدور نظام د ساتني تجويز، په خپله هم چندان علمي او معقول اساس نه لري؛ ځکه د يوه هيواد د سياسي، اجتماعي او اقتصادي نظام غوراوی يا انتخاب يوازي د هغه هيواد خلگو حق دی، نه د يرغلگرو لښکرو. دا حق د معاصرو بين المللي حقوقو په اساسي اصولو کې هم په پوره وضاحت او صراحت سره بيان سوی دی (د نورو مالوماتو د پاره وگورئ: ټونکين ٩٧، ١٠٥؛ فيلېمن او نور ١٣٧، ١٤٣).

د معاصرو بين المللي حقوقو د دې اساسي او بې بدیل حق د يادوني مقصد دا دی، چي يوازي او يوازي د يوه هيواد اصلي او بومي وگړي حق لري، د خپلي خوښي سياسي، اجتماعي او اقتصادي نظام په اړه، پرېکړه وکړي. کله چې دا ستر او ارزښتناک حقوقي اصل ته غاړه کېښېږدو، بيا نو د دې ځای نه پاتېږي، چي د امريکا او نورو ايتلافي هيوادو سياسي او عسکري واکمنان واردواره د خپلي خوښي سياسي، اجتماعي او اقتصادي نظام د

توپک او برچې يا پېسو او دسيسو په زور زموږ پر بېوزلو او بې آوازه خلگو وټپي؛ او بيا يې په خپلو چوڼيو کي د خای پر خای سوو عسکرو په زور دفاع وکي.

ټولو پوهو او وينو افغانانو ته دا پوښتنه بېخي حل ده، چي د امريکا دايمي پوځيان به په افغانستان کي د څه ډول سياسي، اجتماعي او اقتصادي نظام دفاع او ملاتړ کيږي! هغه نظام، به څه ډول نظام يي، چي امريکايي سياست وال او پوځيان يې د خپلو زرو عسکرو په قرباني کولو او ميليارډو ډالرو په خاوري کولو سره، ساتنه او ژغورنه غواړي؟ آيا داسي نظام ته له يوه مزدور، ملي ضد او اولسي ضد نظام پرته، بل څه ويلای سو؟

په همدې وجه، هيڅ خپلواک او باغروړه افغان دا خبره نسي منلای، چي امريکا او نور ايتلافي دولتونه يو ځل د توپ او ټانک په زور پر مظلومو افغانانو خپل سياسي، اجتماعي، اقتصادي او فرهنگي نظام وټپي؛ او بيا يې د خپلو پوځي ډلو په زور تل تر تله ساتنه او دفاع وکي. افغانان پوهېږي، خپل سياسي، اجتماعي او اقتصادي نظام يې. که دولتي نظام ملي او اولسي خټه ولري، بېله شکه به يې خلگ د زړه له کومي سيله او ملاتړ کيږي؛ بالعکس که نظام د خلگو دروا غوښتنو پر خلاف ولاړ يي، بيا به يې خلگ هرومرو د تونس، مصر، لېبيا، يمن، بحرین، مراکش، اردن او داسي نورو هيوادو په څېر، گوښه کولو يا نسکورولو ته اړباسي.

دا خبره دقیقه او پر خای ده، چي تل بايد د يوه ريښتني ملي او اولسي دولت پر ضد د کودتاوو او نورو غير قانوني زور زياتيو مخه ونیول سي؛ خو د مزدورو، مستبدو، لوټمارو او اولسي ضد حکومتو پر خلاف سوله ييزه يا وسله واله مبارزه، دواړه د هر هيواد د اولسو، نه بېلېدونکي حق دي.

که امريکايانو او د هغو غربي متحدينو په ريښتيا سره د يوه خوندي، اولسواک او سوکاله افغانستان د جوړولو غم لرلای، نو د نجيب الله د حکومت تر ړنگېدو وروسته به يې د يوه پياوړي ملي او اولسي حکومت په را منځ ته کولو کي له جنگ خپلو افغانانو سره هره اړخيزه انساني مرسته کړې وای. په خواشيني سره، چي هغه مهال يې د خپلو ستراتيژيکو هدفو تر پوره کېدو وروسته افغانانو ته شا ور واړوله؛ افغانستان يې تنظيمي ډلو او د هغو پاکستاني، ايراني او عربي ولي نعمتانو ته پرېښود. له پخوانيو تېروتنو او بې غورۍ څخه يې بيا هم پانيات وانخيست؛ او د ۲۰۰۱ع کال په ډيسمبر کي يې د بون کنفرانس له لاري، يو وارييا د يوه پراخ بنسټه ملي حکومت د جوړولو په لار کي د مظلومو افغانانو روا او انساني حق تر پېښو لاندې کړ؛ او په دې توگه يې يو ځل بيا د دې ستم خپلو خلگو د ژوندانه گرده واگي د دې د هيواد تر ټولو نوم بدو قاتلانو، ورانکارو او خاينانو ته وسپارلې.

له دې ټولو جفاوو او بې پروايي گانو سره سره، که امريکا ريشتيا هم په افغانستان کې له ډيموکراسۍ، بشري حقوقو او پر قانون ولاړ نظام سره څه نا څه علاقه لرلای، نو بايد د تېر لس کلن اشغال له پيل څخه تر اوسه يې د دغو نوم بدو جنگي او مافيايي ډلو، لوتمارو او فاسدو واکمنانو له ملاتړه لاس اخيستی وای؛ او زموږ د کړېدلو او بېوزلو خلگو په گټه يې څه اغېزمن او گټور کار کړی وای؛ سوله او امنيت يې ټينگ کړی وای؛ د زور واکو او فسادو واکمنانو مخه يې نيولې وای؛ خلگو ته يې کار او روزگار برابر کړی وای... مگر نن زموږ ټول هيوادوال گوري، چې امريکايي لښکرو په افغانستان کې، د څه ډول سياسي او اقتصادي نظام ساتني ته ملا تړلې ده؟ ايا دا د مظلومو او کړېدلو افغانانو غوښتنه ده، چې د جنايتکارانو، خاينانو او غلو حکومت د امريکايي توپ او ټانک په زور له کودتاوو يا اولسي پاڅونو څخه وژغورل سي؟ ايا د امريکايي عسکرو د دايمي حضور په وحشتناکه فضا کې به د افغانستان د بې وسه او بې کسه اکثريت سياسي حقوق، تل تر تله تر پښو لاندې نه يې؟ ايا د کرزي په گوښه کېدو سره به، عبدالله عبداللہ يا کوم بل امريکايي ايجنټ، د کابل د تاج او تخت واگي نه تر لاسه کيې؟

که د امريکايي چوڼيو د دوام پلويانو، په افغانستان کې د يوه منلي ملي او اولسي نظام د دفاع د پاره د امريکا د پوځي اډو د دوام پر اړتيا ټينگار کولای، هغه مهال به دې خبرې له منطق او تعقل سره يو څه اړخ لگولای؛ خواوس گورو چې زموږ غرب مآبه افغان ليکوال او تحليل گران په هيواد کې د جنگي مجرمينو، پېژندل سوو جاسوسانو، غلو او زورواکو د کرغېړن نظام د ژغورني د پاره، د امريکايي چوڼيو د ضرورت بابولالي وايي. د شرم ځای دی، چې د امريکايي پوځو د دايمي استوگني پلويان، په هيواد کې د پردو د داسې ارتجاعې او انساني ضد مأموريت سيپله کيې.

امريکا او نورو غربي متحدينو ته دا خبره هيڅ ارزښت نه لري، چې په يوه هيواد کې واکمن نظام د چا گټې ساتي. د دوی له نظره مهمه خبره دا ده، چې واکمن رژيم تر کومې گچې د دوی سياسي، اقتصادي او ستراتيژيکو گټو ته وفادار دی. له همدې امله يې په ايران کې د محمد رضا پهلوي، په اندونيزيا کې د سوهارتو، په چيلي کې د پينوشه، په پاکستان کې د جنرال ضياء الحق، په مصر کې د حسني مبارک، په تونس کې د زين العابدين بن علي او ځينو نورو هيوادو کې د دغه راز بشري ضد رژيمو ملاتړ کاوه؛ او دادی ټوله نړۍ گوري، چې تر اوسه لا په بحرين کې د خليفه د کورنۍ او په يمن کې د علي عبدالله صالح په شان مستبدو او فاسدو واکمنانو د ژغورني په خاطر، له هيڅ ډول هلو ځلو لاس نه اخلي.

راسی د يوه هيواد پال، باوجدانه او منور افغان په توگه دا پوښتنه وړاندې کو، چې په افغانستان کې د پردو اوسني مزدور، جنايتکار، فاسد او بې کفايته نظام زموږ عام اولس ته څه گټه رسولې ده، که څنگه؟

ايا هغه فاسد او مافيایي نظام، په هیواد کي اقتصادي ترقی او پرمختګ را وستلای سي، چي زور واکو ملګرو او پلویانو یې، په خپله د کابل حکومت د کرنې وزارت له رسمي رپوټ سره سم، د بې وسه او بې کسه افغانانو پر ملکیتو سربېره، د بیت المال څلور میلیونه (۴،۰۰۰،۰۰۰) جریبه مځکه لاندې کړې یې؟

ايا هغه مزدور او مافيایي نظام هم د اقتصادي او فرهنګي پرمختګ لار پرانیستلای سي، چي خلګ یې له فساد او بې عدالتیو څخه ویني ژاړي.

د ملګرو ملتو د سازمان د رپوټ له مخي زموږ بېوزلو هیوادوالو یوازي په ۲۰۰۹ع کال کي، د کرزي د فساد او بې کفایتۍ رژیم خپلسرو واکمنانو ته دوه نیم (۲،۵) میلیارده ډالر موک (رشوت) ورکړی دی، چي دا پیسې په حقیقت کي زموږ د کورني ناخالص محصول، څلرمه برخه ده. په افغانستان کي د دولتي فساد په اړه نور تفصیل دلته وګورئ:

<http://www.spiegel.de/international/world/0,1518,672828,00.html>

ايا له خرچ سوي کرزي څخه بیا د دولتي ادارو تر چپراسیانو پوري ټول د فساد، خیانت او بې کفایتۍ په طاعون نه دي لړلي؟

دا ټولي خبري او دلایل به یوې خوا ته کښېږدو، راسی په هیواد کي د اقتصادي پرمختګ پر اساسي او مهم شرط یو څه غور وکړو. موږ او تاسي ټول په دې روښانه واقعیت ښه پوهېږو، چي د هري ټولني د اقتصادي او کولتوري پرمختګ تر ټولو مهم او اساسي شرط، په هغه هیواد کي د سولي او امنیت ټینګښت؛ او له واکمن دولتي نظام سره د خلګو هراړخیزه همکاري ده. تر هغه وخته چي سوله او امنیت نه یې ټینګ سوئ، اقتصادي پرمختګ او فرهنګي ترقي څنګه را تلای سي؟ ایا اقتصادي او فرهنګي ترقي، د پردو ټانکو او الوتکو په زور ممکنه ده؟

بې شکه چي اقتصادي او تخنیکي پرمختګونه، د خلګو د سوچو او دودو په بدلولو کي، ډېره ارزښتناکه ونډه لري؛ خو دا ګرده بې سولي او کراری ممکن نه دي. وار دواړه باید د خلګو پر ملګرتیا او همکاري غور وسي؛ او بیا د اقتصادي ټیکو پر خیال پلونو بحث وسي. دا خبره هم له هیچا پټه نه ده، چي د امریکا په مشرۍ پردو ایتلافي پوځو د خپل یرغل له همغي لومړۍ ورځي څخه زموږ په هیواد کي جګړو، نا ارامیو او کړکېچونو ته لمن وهلې ده؛ او د ايمي چونیو په جوړولو سره به بېله شکه داستونزي او مصیبتونه نور هم زیات کړي.

دغو عیني واقعیتو ته په پام سره، زموږ وینښ او هوښیار لوستونکي په خپله قضاوت کولای سي، چي په افغانستان کي د امریکايي پوځیانو همېشني استوګه به دې ناکراره او کړکېچن هیواد ته، لکه څنګه چي ځیني

افغان ليکوال او شنونکي ادعا لري، نه سياسي ثبات راوړي؛ اونه به د هيواد ناباوره سياسي- امنيتي حالات په خپل وار سره، اوسنيو يا راتلونکو اقتصادي- فرهنگي پرمختگو ته لار هواره کړي. په دې خپلواکه او سرلوړې خاوره کې به د پردو عسکرو سته والی تل د ناخوالو، نښتو او جنگو مهم او اساسي علت وي. جگړې، نارامۍ او ډول ډول دوښمنۍ به هم بېله شکه د ناوړو استفادو او فساد له پراختيا، د سوداگرۍ او پانگې اچونې په برخه کې د بې باورۍ، د پانگې او پانگه والو له نښتې او په پای کې د هيواد د اقتصادي کنگل کېدو او پرشاتگ پرته، بله هيڅ نتيجه ونه لري.

د امريکايي چوڼيو د اقتصادي گټو افسانه

ځيني افغان ليکوال او شنونکي استدلال کيږي، چې په افغانستان کې د امريکايي لښکرکوټو سته والی او تداوم نه يوازې زموږ سياسي استقلال او ملي حاکميت ته تاوان نه لري، بلکې له اقتصادي پلوه هم ډېرې گټې لري. د دوی له نظره يې لو اقتصادي گټه دا ده، چې د امريکا دولت به زموږ په خاوره کې د خپلو چوڼيو له بابتنه، افغان دولت ته زياتې پيسې ورکي.

دا خبره سهې (صحيح) ده، چې امريکايي مقامات به د کابل مزدور رژيم ته د محصول يا تاجايي په نامه څه پيسې ورکړي؛ خو مهمه پوښتنه دا ده، چې امريکايي عسکرو لي، د دې ښاغلود استدلال له مخې، له يوې خوا زموږ د خاورې، خپلواکۍ او ملي واکمنۍ دفاع کيږي؛ او له بلې خوا افغان دولت ته د محصول په نامه پيسې هم ورکي؟! مگر امريکايان څه دي که لېوني، چې هم به زموږ د «ساتني» دپاره خپل پوځيان قرباني کيږي؛ د عسکري چوڼيو د تمويل په مقصد به ميليارډونه ډالر خاورې کيږي؛ او د محصول يا تاجايي په نامه به هم، په کابل کې ناست گوداگي حکومت ته، اضافي پيسې ورکي؟!

دا خود عقل او منطق خبره نه ده. د مکتب زده کوونکي هم نسي قانع کولای. نه پوهېږم، چې د امريکايي عسکرو او چوڼيو د تداوم منتر وهلي پلويان په دې خنډني استدلال کې، څه نبوغ او تبحر ويني؟! راسی پر دې خبره يو څه روڼا واچوو، چې امريکايان ولي زموږ د «ژغورني» د غمه له يوې خوا ځانونه مرگ ته ورکي؛ او له بلې خوا د خپلې دايمي استوگنې له کبله، کوربه هيوادو ته د محصول په نامه پيسې هم ورکي؟

واقعيت دا دی، چې امريکايان ظاهراً ځينو، نه ټولو، کوربه هيوادو ته د خپلو عسکري ډلو له بابتنه څه پيسې ورکي؛ خو په بدل کې يې داسې څه اخلي، چې له ورکړل سوي محصول سره په هيڅ ډول د پرتلې وړ نسي بلل کېدای. د دغه راز استعماري ډلو تر شا په عمومي ډول دا هدفونه او ناوړينونه پراته دي:

الف) د ملتونو د ملي شتمنيو لوتول: په تېرو بحثو کې يادونه وسوه، چې د افغانستان سترې طبيعي زېرمې او نړۍ وال بازار ته د مرکزي آسيا د سون موادو لکه تيلو او طبيعي غاز او پرېمانه مخکښاندو زېرمو په لېږدونه کې د دې هيواد حساس جغرافيايي موقعيت، امريکايي اشغالگرانو ته لوی او اساسي ارزښت لري.

ب) د هيوادو په کورنيو چارو کې ډول ډول لاسوهنې: زموږ امريکا مآبه ليکوال او تحليلگران، قرآنونه او قسمونه اخلي، چې امريکايي چونی به د افغانستان د دولت په کورنيو چارو کې هيڅ راز لاسوهنه نه کيږي؛ ځکه يې نو سته والی، د دوی په عقیده، د بهرنيو لاسوهنو او تېرييو، په تېره بيا پاکستاني پوځيانو او ايراني اخوندانو، په وړاندې ډېر ضروري گڼل کېږي؛ خو سليم عقل، ژور منطق او تاريخي تجربې دا مفتي او هوايي خبرې کله منلای سي.

د هيوادو په کورنيو چارو کې د نه لاسوهنې اصل، د معاصرو بين المللي حقوقو له اساسي اصولو څخه گڼل کېږي. د دې زرين اصل سم او دقيق تطبيق کولای سي د ټولو هيوادو، په تېره بيا زموږ د شاوخوا گاونډيانو په خپلمنځي اړېکو کې د جگړو، تصادماتو او کړکېچنو په مخنيوي کې لويه مرسته وکړي. د همدې اصل له مخې، لکه څنگه چې د خپل هيواد په کورنيو چارو کې د پردو هيوادو لاسوهنې په کلکه کړو، په همدې ډول بايد د نورو هيوادو په کورنيو چارو کې هم د امريکايي پوځونو د لاسوهنو، گواښونو او تېرييو په کلکه غندنه وکړو.

زموږ اسکرېلي خلگ له تېرو لسو کالو راهيسې په افغاني خاوره کې د امريکايي او نورو ايتلافي لښکرو د سته والي په وجه، د همسايه او سيمه ييزو هيوادو د رنګارنګ لاسوهنو او تېرييو، سزاوي گالي. که له حقيقته سترگې پټې نه کو، په افغانستان کې د امريکايي قوتو دايمي استوګنه او رنګارنګ خپلسري زموږ، زموږ د همسايه گانو او نورو سيمه ييزو هيوادو په کورنيو چارو کې له لاسوهنې پرته بله څه توجيه لرلای سي؟

دلته بې گټې نه گڼو، چې په تېرو لسو کالو کې د گرانو لوستونکو پام د يرغلګرو پوځو د لاسوهنو يو څو بولګو او مثالو ته را واړوو، تر څو په خپله قضاوت وکړي، چې د پردو عسکرو د توپ او ټانک تر کرغېږن سيوري لاندې د سياسي خپلواکۍ او ملي واکمنۍ ادعاوي څونه واقعيت لري.

- ايا دا د افغانستان د خلگو غوښتنه وه، چې په بون کنفرانس کې د تړلو دروازو تر شا د هيواد د مشرتابه مسووليت، و پېژندل سوو جنايتکارانو، قاتلانو، جاسوسانو او غلو ته وسپارل سي؟! که افغانستان د امريکايي اشغالګرو په لاس کې نه وای، ايا چا داسې برمنډي لاسوهنې جرأت کولای سو؟

- په بون کنفرانس کې د مزدور رژيم د اساسي قانون پروژه طرحه سوه، ايا څوک کولای سي په هغې کې د امريکايي سلاکارانو له مهندسي څخه نتيه وکړي؟

- ايا دا زموږ د هيواد دود او دستور ؤ، چې د دفاع وزير، مرستيالان او نور سرغنده عسکري جامو (uniform) پر ځای ملکي جامې واغوندي؟ البته، د دفاع يا کورنيو چارو وزارت د مسوولينو له خوا د عسکري يا ملکي کالو اغوستل څه لوڅېره نه ده؛ خو سره له هغه هم زموږ په ملي دودو او رواجو کې د پردو ښکاره لاسوهنه ښيي.

- د دفاع يا کورنيو چارو وزارتو د مشرتابه هياتو د غړو له خوا د ملکي کالو اغوستل ښايي هېچا ته ډېره مهمه او جدي خبره ونه ايسي؛ خو د اشغالگرو له خوا زموږ د هيواد په کورنيو چارو کې لاسوهنې ته هېڅوک په ټيټه سترگه نسي کتلاي. ټولو افغانانو ته څرگنده ده، چې زموږ په هيواد کې د مختلط يا گډ اقتصادي سيستم پر ځای د بازار يا په اصطلاح «آزاد بازار» اقتصادي سيستم چا ودراره؟

شک نشته، چې د بازار اقتصاد په پرمختللو او ځينو پرمختيايي هيوادو کې ښه نتيجه ورکړې ده؛ ځکه هغوی په دغه راز اقتصادي سيستم کې د عامو خلکو د حقوقو د ساتنې او د شرکتو د ډول ډول سرغړونو د مخنيوي د پاره هم ځانگړي ميکانيزمونه او ادارې جوړې کړي دي؛ خو په افغانستان غوندي وروسته پاته هيواد کې د چور او چپاو، لاقانونيت او څارونکو ادارو د نسته والي له امله د بازار اقتصاد يوازي د سرانېو کورنيو او باندنيو مافيايي ډلو او ځينو بين المللي مالي مؤسسو لکه د پيسود بين المللي صندوق (آي. ايم. ايف)، نړۍ وال بانک او داسي نورو د واکمنو کړيو گټو ته خدمت کيږي.

دا زموږ د خلکو غوښتنه وه او نه ده، چې د دولت فابريکې، کارخانې او نوري تصدۍ د خاورو په بيه پر کورنيو او باندنيو مافيايي ډلو وپلورل سي. تردې چې تېر سو، ايا له تېرو لسو کالو راهيسي زموږ گومرکي (گمرکي) تعارفي او نور مالي- اقتصادي سياستونه د افغانانو له خوا ټاکل کيږي، که د باندنيو دولتو او بين المللي سازمانو له خوا؟

- ايا په هيواد کې واکمن مصرفي اقتصاد د افغاني اقتصاد پوهانو او سياست والو د ذهنو محصول دئ، که د پردو دولتو او باندنيو سازمانو (آي. ايم. ايف، نړۍ وال بانک او داسي نورو) ديکتې سوي لارښوونې؟

د پردو دولتو او بين المللي سازمانو د دې ناروا او ناسمو لاسوهنو له امله اوس افغانستان د برېښنا د صادرو لږ پر ځای، له اوزبکستان او تاجیکستان څخه برېښنا رانیسي. د دې نامعقول او بې منطقه اقتصادي سياست له کبله به زموږ له پرېمانه غړنيو او بو څخه نه یوازې د برېښنا په تولید، بلکې کرڼه او خړوبولو کې هم کار نه اخیستل کېږي. د داسې تېل سوي اقتصادي سياست حتمي نتیجه دا ده، چې افغانستان به تل د خپل اقتصاد د ډېرې اساسي او حیاتي مادې په برابرولو کې پردو هیوادو ته اړیي. البته، دا حقیقت هم هر چا ته ښه څرگند دی، چې اقتصادي تړښت یا وابستگي، په خپله سیاسي تړښت ته هم لار هوارېي.

د داسې لاسوهنو لیست خورا اوږد دی، چې د ټولو یادونه یې د دې لنډې رسالې تر حوصلې وتلې خبره ده. البته پر امریکا او ایتلافي دولتو سربېره، گاونډي او سیمه ییز دولتونه هم د افغانستان په کورنیو چارو کې پراخي لاسوهنې کې، چې د ټولو علت او منشأ بیا هم په هیواد کې پردي پوځونه، بېلابېلې تروریستي ډلې ټپلي او له هغو څخه را پیدا سوي کرکېچن سیاسي او امنیتي حالات دي.

هیله من یم، چې د امریکايي چوڼیو د تداوم پلویان د دې څو مثالو په لوستلو سره په دې واقعیت پوه سوي یې، چې د پردو عسکرو او چوڼیو په سته والي کې، د پردو هیوادو له راز راز لاسوهنو څخه خوندیتوب، له لویه سره ناممکنه خبره ده. بې شکې، زموږ په کورنیو چارو کې لاسوهنې د امریکايي چوڼیو یوازنی هدف نه دی. راسی په لاندې کرښو کې د داسې استعماري لښکرکوټو ځینو نورو هدفو ته هم لنډه اشاره وکو:

(ج) په سیمه کې د استخباراتي شبکو پیاوړې کول او پراخول: دا مسأله دوه روښانه او برېښنده، چې ان تفسیر او تشریح ته هیڅ اړتیا نه لري. زموږ سترگه وراو هوښیار هیوادوال، له ورايه گوري، چې تر امریکايي یرغل وروسته، پر افغانستان سربېره، زموږ زیاتره گاونډي هیوادونه هم د امریکا د متحدو ایالاتو او ایتلافي دولتو د استخباراتو په لویو او پراخو ځالو او ښتي دي. د پردو لښکرو دغه راز جاسوسي شبکو، بېله شکې د گاونډیو او سیمه ییزو هیوادو د استخباراتي فعالیتو پراخوالي او سختوالي ته هم لار هواره کړه. نتیجه دا سوه، چې زموږ وران او ویرجن هیواد د دوښمنو هیوادو د استخباراتي جنگو په یوه خطرناک ډگرواوبنت؛ او دا جنگونه به د هرې ورځې په تېرېدو سره لا پسي پراخېږي او سختېږي.

(د) د سیاسي مخالفینو رتل، زیندی کول، ځورول او تعذیبول: پوهېږو چې د امریکا دولت د بشري سازمانو او ډیموکراتیکو غورځنگو د پیاوړو مخالفتو په وجه نسي کولای، خپلو سیاسي مخالفینو ته د هغه هیواد په قلمرو کې غیرقانوني جزاوي ورکړي؛ ځکه نو د انسان تښتوونکو په څېر د نړۍ له گوټ گوټ څخه خپل بېلابېل مخالفین برمه کوي؛ او بیا یې د راز راز پوښتنو، پلټنو، ځورونو او عذابونو د پاره په مختلفو هیوادو کې خپلو

جوړو سوو لښکر کوټو ته بيايي. د بېلابېلو انساني ضد شکنجو او ځورونو د پاره د بې گونا انسانانو دې تښتونو ته په سياسي او حقوقي اصطلاح رنډيشن (rendition) وايي. د جنگړه جورج. ډبليو. بوش د ظالمانه واکمنۍ پر مهال ډېر بې گونا انسانان د سي. آی. اي. د پټو عملياتو په ترڅ کې له بېلابېلو هيوادو څخه حمله و توبره سوه، چي تر ځينو مقدماتي پلټنو او ځورونو وروسته بې سرو نه د بگرام او گوانتانامو له محبسو څخه را ووتې.

تر دې شواهدو او مدارکو وروسته، ايا د امريکايي چوڼيو جادو سوي پلويان او خواخوږي دا خبره مني که يا چي زموږ گران هيواد، په تېره بيا تاريخي بگرام له تېرو لسو کالو راهيسي، د غيرقانوني پلټنو، زيندي کولو او ځورونو، په يوه خطرناک او بدنام بين المللي مرکز او بنسټي دي. په دې تور او انساني ضد محبس کې نه يوازي زموږ بې گونا هيوادوالو، بلکې د نړۍ له بېلابېلو هيوادو څخه ډېرو نورو مظلومو او بېوزلو کسانو ته هم، په دې يا هغه نامه، رنگارنگ جزايي او ځوروني ورکول کيږي.

ايا موږ د بشر پالوونکو او روښانفکرانو په نامه دې حقيقت ته غاړه ايښوولای سو، چي له هيواد څخه مو د خپلو او نورو اولسو زندان يا شکنجه ځای په توگه استفاده وسي؟! ايا کېدای سي په داسي شرمناکو شرايطو کې د افغانستان د ملي واکمنۍ خبره وکړو؟ که کرزي، فهميم، خليلي، عبدالله عبدالله، قانوني، سياف، گيلاني، مجددي، سپنتا، احدی، ارسلا، غني احمدزی او د استعمار نور نوکران د سپکاوي او شرم دې ځورونکي حالت ته د ملي واکمنۍ په سترگه گوري، نو خدای دي افغانان له هغه حالتو وساتي، چي واکمني گرسره نه يي. بشپړ باور لرم، چي هيڅ با وجدانه، وطن دوست او باغوره افغان دا تور او شرمونکی نوم نسي منلای.

- د کوربه هيواد او شاوخوا سيمي د ملي او خپلواکۍ بڅښوونکو غورځنگو ځپل او شاته وهل: زموږ وينس او هوښيار لوستونکي دا استعماري موخه هم په افغانستان او گاونډيو هيوادو کې، په ډېري اسانۍ سره کتلای سي. موږ او تاسي ټول شاهد يو، چي له تېرو دو دېرش کالو، په تېره بيا وروستيو لسو کالو راهيسي، د ملي او خپلواکۍ غوښتونکو غورځنگو، سازمانو او شخصيتو اوزونه د استخباراتي شبکو او تروريستي ډلو تپلو له خوا په بې رحمۍ سره ځپل سوي او ځپل کيږي. په افغانستان کې به د امريکا د دايمي چوڼيو له شامته، دا ملي ضد کړنلاره نوره هم سخته او خطرناکه بڼه واخلي.

- فرهنگي او مذهبي يرغل: په تېرو دو دېرشو کالو، په تېره بيا وروستيو لسو کالو کې د استعمارگرانو د دغه راز فرهنگي يرغل بولگي او مثالونه، هره خوا په پېڅر دي؛ خو په خواشيني سره د هغو ناورين زېږونکي نتيجې لا څو کاله نور هم وخت اخلي؛ ځکه په يوه ټولنه کې د فکري او فرهنگي فساد اغېزې سمدلاسه اثر نه ښکاري؛ نسبتاً اوږدو کلو ته اړتيا لري.

- د اخلاقي فساد او بېلابېلو جرايمو خپورول: که څه هم له تېرو لسو کالو راهيسې د هيواد په بېلابېلو برخو، په تېره بيا بگرام هوايي اډه کې د پردو عسکرو د اخلاقي فساد، جرم او جنايت، قانون ماتولو او بې پروايۍ ځيني مثالونه تر سترگو سوي دي؛ خو سره له هغه هم په دغو برخو کې د رسوا سوو پېښو گچه لا تراوسه، د پردو پوځيانو د اخلاقي فساد او بېلابېلو جرمو، ريښتيني انځور نه ښيي؛ ځکه د داسې فساد او جرايمو ډېروالي او پراخوالي هم وخت ته اړتيا لري. گران لوستونکي کولای سي د امريکايي پوځيانو د فساد او جنايت خپرولو په اړه څو لنډې خبرې، په فلپين او جاپان کې د امريکايي چونييو د اخلاقي فساد او جرمو په برخه کې ولولي.

- د پوځي ازمایښتو او تمرينو له لارې د کوربه هيواد او حتا شاوخوا سيمو محيطي ککړتيا: د پردو عسکرو له خوا د ژوندانه د محيط (چاپېر) د ککړتيا خطر ته بايد هيڅکله په سپکه سترگه و نه کتل سي. د ژوندانه پر چاپېر د داسې ککړتياوو د ناوړو اغېزو د تشرېح او روښانو د پاره بې گټې نه ده، چې درنو لوستونکو ته په فلپين او جاپان کې، د امريکايي چونييو په اړه ځيني شمېرې او واقعيتونه وړاندي کو: د خپرو سوو څېړنو او شمېرو له مخې، په فلپين کې د کلارک د هوايي اډې د پخوانۍ ساحې اړوند څاهانو د څښلو اوبه، په تېلو او شحمي موادو ککړې سوي دي. له هغو څلېرو وېشتو (۲۴) ځايو څخه چې د اوبو نمونې يې کتلي سوي دي، په دوه وېشتو (۲۲) ځايو کې د سيمابو، نايټريتو، کاليفورم بکټريا، سريو، دايلدرينو او محلولو په گډون د ککړوونکو عناصرو او مرکباتو گچه، د څښلو په اوبو کې د هغو تر ټاکل سوي گچې ډېره زياته وه. دا ککړوونکي توکي تر ډېره وخته په شاوخوا چاپېر کې پاتېږي؛ او د خوړو ځنځير ته په لار موندلو سره، له بيالوژيکي پلوه نور هم ډېر ښت مومي.

د هغو نوزوکړو کوچنيانو د روغتيا په اړه، چې مندو يې د اوکيناوا د کډينای هوايي اډې په گاوند کې ژوند کاوه، د ۱۹۹۲ع کال يو رپوټ ښيي، چې د جاپان د نورو نوزوکړو کوچنيانو په پرتله د دغو نوزوکړو کوچنيانو وزن ډېر لږ ؤ؛ او دا نيمگړتيا، په هغه هوايي اډه کې له الوتکو او نورو زړه لړزونکو دغو څخه انگرېل کېږي. د سپين ساحل (وايت بيج) د اټومي او بتلو د درېدو په ساحه کې د جاپان د حوزوي روغتيا شمېرني، په ماشومانو کې د لوکيميا او په لويانو کې د سرطانو لوړه گچه ښيي؛ د مثال په توگه په ۱۹۹۸ع کال کې، هغه دوې ښځې د ايښي د سرطان له کبله مړې سوي، چې په سپين ساحل کې د صدف لرونکو حلزونو او ناوړو بحري بوټو په راټولولو لگيا وې. په فلپين او جاپاني اوکيناوا کې د امريکايي لښکرکوټو د زيان اړونکو محيطي عواقبو په اړه زيات تفصيل، په دې تحليلي او معلوماتي مقاله کې وگورئ:

<http://www.yonip.com/main/articles/womenmilitary.html>

زه د افغانانو د سپېڅلي او سرلوړي خاوري د کرايه کولو هويت بايللو «مبتکرينو» ته بلنه ورکوم، چي يو پلا د خپل معاصر تاريخ په لوستلو سره وگوري، چي انگرېزانو د ډيورنډ د تپل سوۍ تړون پر بنسټ، د اتلسو (۱۸) لکو روپو کلنۍ مرستي په بدل کي، د افغانستان له مزدور واکمن - امير عبدالرحمان خان څخه څه واخيسته؟! ايا تاسي ته د هيواد د سوهيلي او ختيځو سيمو له لاسه وتل؛ او د يوه غښتلي واحد قوم، واحدې خاوري، واحد کولتور او واحدې ژبې ټوټه ټوټه کېدل، کوچنۍ خبره ښکاري؟!

د امريکايي چوڼيو ځيني منتر ويلي پلويان له واقعيتو څخه په بې خبرۍ ياسترگو پټولو سره دا درواغجنه ادعا هم کيي، چي گوندي امريکايي چوڼيو د نړۍ په هيڅ هيواد کي ځايي خلگو ته هيڅ ډول ستونزي او پېچومي نه دي پېښي کړي. زه نه پوهېږم، چي دا ښاغلي د پيل په غوږ کي بیده دي، که له کالو سره د خلگو په سترگو ننوزي؛ او لمر په دوو گوتو پټيږي؟

د ليکنې په دې برخه کي د گرانو او درنو لوستونکو پام هغو شخړو، ناخوالو او ناوړو عواقبو ته را اړوم، چي امريکايي چوڼيو د نړۍ په بېلابېلو هيوادو کي، مېشتو خلگو او سياسي واکمنانو ته په ميراث پرېښي دي.

ټول جهان خبر دئ، چي د جاپان خلگ هره ورځ د هغه هيواد په اوکيناوا کي د امريکايي اډو د تړلو دپاره مظاهري کيي؛ ځکه د دې ښار خلگ د امريکايي پوځيانو له اخلاقي فساد او راز راز جرايمو څخه پزي ته رسېدلي دي. په اوکيناوا کي د امريکايي اډو پر مسأله بېلابېلو شخړو او مخالفتو، د جاپان پخوانی صدراعظم (يوکيو هاتوياما) د انتخاباتو تر رارسېدو مخکي استعفاء ته اړ کړ. په دې چي دې د خپل گوند له غړو سره، د هغې ژمني په پوره کولو کي پاته راغئ، چي ويلي يې وه، د سياسي واک تر اخيستو وروسته به د اوکيناوا له ټاپوگانو څخه امريکايي چوڼۍ وباسي. د دې کړکېچني مسألې د نورو تفصيلاتو دپاره دغه اينټرنېټي پاڼي وگورئ:

<http://www.closesthebase.org/>

<http://people.sabanciuniv.edu/ficici/docs/20070710-Okinawa.pdf>

<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/asia/japan/7795734/Japanese-PM-Yukio-Hatoyama-resigns-over-broken-Okinawa-base-promise.h>

http://www.worldpublicopinion.org/pipa/articles/international_security_bt/579.php

اوس راسئ په جاپاني اوکيناوا کي د ځای پر ځای سوو امريکايي پوځيانو د جرمو او جنايتو په اړه هم څو ټکي وړاندي کو، تر څو د دغه راز چوڼيو سرسپارلو مدافعانو ته ښه څرگنده سي، چي په افغانستان کي د امريکايانو د

همېشنښو پوځي مرکزو له سته والي سره هوکړه به د هغو پر خطرناکو سياسي نتيجو سربېره، په جنايي برخه کې هم، زموږ بدمرغه هيواد له ډېرو لويو ستونزو او پېچومو سره مخامخ کړي.

د خپرو سوو شمېرو له مخې، جاپان ته د بيرته سپارلو په دېرشو کالو کې، په دغو ټاپوگانو کې مېشتو امريکايي پوځيانو پينځه زره (۵،۰۰۰) جرمونه کړي دي، چې د هغو په سلو کې لس (۱۰) مشدده جرمونه يا هغه جرمونه دي، چې د افغانستان د جزا د قانون د ډلبندي له مخې د جنحې او جنايت په توگه پېژندل سوي دي. په دغه ډله جنايتو کې وژنه، جنسي تېري، د خلکو پر جسمي تماميت ډول ډول بريدونه، وسله والي غلاوي او داسي نور شامل دي. د دغو جنايتو د څرنگوالي، بېلابېلو ډولو او پر ځايي اوسېدونکو د هغو د ناوړو اغېزو په اړه نور مالومات، په دغو ويبپاڼو کې ولولئ:

<http://www.davidappleyard.com/japan/jp22.htm>

http://nihon.awardspace.com/okinawa_sofa_crime.html

<http://okinawa-island.blogspot.com/2010/01/list-of-main-crimes-committed-and.html>

په يوه بل ځای کې راغلي دي، د اوکيناو خلگ انگرېري (که څه هم په دې انگرېنه کې کېدای سي تر څه اندازې د بهرنيانو ضد احساسات هم نغښتي وي) چې د امريکايي چوڼيو د «مجرمانه څپو» له خوا کلابند سوي دي. په اوکيناو کې د دې جرم زېږوونکو مرکزو ځيني نوري ستونزي او کړاونه، چې جاپاني سياستوالو او له هغې ډلې څخه د جاپان مستعفي صدر اعظم - هاتوياما - يې هم د لغوه کولو يا تعديل کولو وس ونه موند، دا دي، چې د دغو امريکايي چوڼيو پوځي کارکوونکي، په ډېري اسانۍ د قانون له منگولو څخه تېستي؛ او تر جرم يا جنايت کولو وروسته، د محاکمې او استرداد په پلمه، متحدو ايالاتو ته استول کېږي. د دې مسألې د نورو جزياتو دپاره، د اينټرنېټ دغه پاڼه وگورئ:

<http://thesop.org/story/world/2010/02/03/crime-and-the-us-military-in-okinawa.php>

د ځينو کوربه هيوادو پر خلاف، چې د امريکايي چوڼيو له درکه د محصول يا تاجايي په نامه څه پيسې تر لاسه کيې، جرمني دولت په خپله خاوره کې د امريکايي چوڼيو د سته والي له بابت، د دغه هيواد دولتي مقاماتو ته په کال کې تقريباً يو ميليارډ (۱،۰۰۰،۰۰۰،۰۰۰) ډالر محصول ورکوي. د دې خبر نور تفصيل د اينټرنېټ په دې لينک کې وگورئ:

http://www.fluglaerm-kl.de/dl/American_bases_in_Germany_fs.pdf

که څه هم په جرمني کې د سوسيال ډيموکراتيک گوند او زرغون (گرين) گوند ايتلافي حکومت، د عراق پر خلاف د امريکا او بریتانیا له جنايتکارانه يرغل سره ژور مخالفت لاره؛ خو سره له هغه هم په ناټو کې د غړيتوب او په خپله خاوره کې د امريکايي پوځي اډې د سته والي له امله، مجبور و چې له يرغلگرو هيوادو سره لويستياکي او عسکري مرسته وکړي. دا مرسته د جرمني له اساسي قانون څخه څرگنده سرغړونه گڼل کېږي؛ او د عراقي اولس پر ضد وحشيانه تېري کې د دې هيواد د سوشل ډيموکراتيک گوند او زرغون گوند د ايتلافي حکومت روښانه پرتيا زباديې. د دې موضوع نور جزييات، په دې مضمون کې وگورئ:

<http://www.wsws.org/articles/2003/apr2003/germ-a07.shtml>

زموږ هوبنيار او حقپال لوستونکي په خپله قضاوت کولای سي، که جرمني غوندي ستر، پرمختللی او غښتلی هيواد د امريکايي چوڼيو د فشارو له امله خپل اساسي قانون تر پښو لاندې کيږي، نو د نوري نړۍ، په تېره بيا زموږ غوندي مزدورو او بېوزلو حکومتو به څه حال يې؟! په همدې دليل دا خبره له هر راز شک او شېبې وتلې ده، چې د امريکايي چوڼيو په موجوديت کې به زموږ ملي واکمني او سياسي خپلواکي، هيڅکله له تېريو او لاسوهنو خوندي نه يې.

د نړۍ والو چارو شنونکو ته مالومه ده، چې د امريکايي چوڼيو فعاليتونه، په فلپين کې هم زياتره له سياسي شخړو او لانجو سره لاس او گربوان يې. دنيو يارک ټايمز په لاندني لينک کې د فلپيني حکومت او امريکايي مقاماتو تر منځ دغه راز شخړو ته يوه لنډه کتنه سوې ده:

<http://www.nytimes.com/1991/12/28/world/philippines-orders-us-to-leave-strategic-navy-base-at-subic-bay.html>

کشکي په افغانستان کې د امريکايي لښکرکوټو پلويانو د پردو يرغلگرو د دايمي حضور په ستاينه کې ترستوني خبرلو او ړندو ليکنو دمخه، يو پلا په فلپين کې د امريکايي پوځيانو د استوگني ترخه او شرمناک درسونه لوستي وای؛ او بيا د دغه راز بدمرغو استعماري تاسيساتو د دفاع په سترگه کې درېدلي وای.

د نړۍ په ځينو هيوادو کې د امريکايي پوځيانو حضور اوس داسي شرموونکي حالت ته رسېدلی دی، چې هيڅوک يې له منلو نته نسي کولای. د مقالې په دې برخه کې، په ځينو هيوادو کې د امريکايي لښکرکوټو د ناوړين زېږونکي حالت په اړه څو لنډې خبرې کو؛ او خپلو مډبر لوستونکو ته بلنه ورکوو، چې په خپله د افغانستان غوندي دوديزي ټولني په ځانگړو فکري او فرهنگي شرايطو کې د هغو د خطرناکو عواقبو په باب اټکل وکړي.

د نړۍ والو چارو شنونکو ته ښه څرگنده ده، چي د «سوبيک» خليج په سمندري اډه او کلاړک هوايي اډه کي د امريکايي پوځيانو د استوگني پر مهال د «اولنگاپو» او «انجيليس» ښارو فحشا، په ټوله نړۍ کي نوم لاره. دا ناوړه حالت تر (۱۹۹۱ع) کال ياني دقيقاً هغه مهاله پوري روان ؤ، چي د «مونټ پينټوبو» اورغورځوونکي د کلاړک هوايي اډې ډېره برخه وړانه کړه. په دې برخه کي زيات مالومات، له دغو اينټرنېټ پاڼو څخه تر لاسه کولای سئ:

http://en.wikipedia.org/wiki/Prostitution_in_the_Philippines

<http://www.filipinawives.com/memorial.html>

http://www.google.co.uk/#hl=en&q=crimes+in+philippines&aq=1&aqi=g3g-v4g-j3&aql=&oq=crimes+in+phi&pbx=1&bav=on.2.or.r_gc.r_pw.&fp=ecb04e88bcd48&biw=1366&bih=620

په (۱۹۴۷ - ۱۹۸۰ع) کلو کي اته څلوېښت (۴۸) فليپينيان، چي درې پر څلورمه برخه يې ښځي او کوچنيان وه، د امريکايي چونييو په شاوخوا کي، په وحشيانه بڼه وژل سوه. د بشري حقوقو د ساتني ډېر سازمانونه په دې باور دي، چي د امريکايي چونييو د منسوبانو د جرمو او جنايتو ډېره برخه يا اصلاً نده را برسېره سوې يا په لوی لاس پټه ساتل سوې ده؛ ځکه په دغه راز جرمو او جنايتو کي ښکېل امريکايي پوځيان، يو هم په فليپيني محکمه کي، نه دي محاکمه سوئ.

يو ازي په «اولنگاپو» ښار کي څلور زره، درې سوه شپږ پينځوس (۴،۳۵۲) ښځو جوازونه تر لاسه کړي دي، چي د مېلمه پالو (د بدلونو يا فاحشو ښځو فېشنې نوم) دنده وکي. په «انجيليس» ښار کي، چي پينځه سوه (۵۰۰) ميخانې کاروبار لري، د دغو ښځو شمېر درو زرو څلور سوو دېرشو (۳،۴۳۰) ته رسېږي. په «سوبيک» کي د دغه راز ښځو شمېر درې سوه اته څلوېښتو (۳۴۸) او په «مېلکت» کي درو سوو (۳۰۰) ته رسېږي. البته، دا رڼا په جنسي سوداگرۍ کي د ښکېلو ښځو بشپړ او دقيق شمېر نه ښيي؛ ځکه که د بې جوازه کوڅه يې ښځو شمېر هم ور سره ملگرۍ سي، بيا يې نو شمېر په «اولنگاپو» ښار کي د نهو زرو (۹،۰۰۰) شاوخوا او په «انجيليس» ښار کي تقريباً اوو زرو (۷،۰۰۰) ته رسېږي.

په (۱۹۸۵ - ۱۹۹۱ع) کلو کي د «انجيليس» ښار د ايدز له کاري ډلي سره د ايچ.آی.وی. يو څلوېښت (۴۱) مالومي پېښې ثبت سوي، چي له هغو څخه نهه (۹) ناروغان مړه سوي دي.

په جنوبي کوريا، جاپان او فليپين کي هغو کوچنيانو ته په سپکه او بده سترگه کتل کيږي، چي له امريکايي پوځيانو څخه زېږېدلي يې. داسي کوچنيان، چي زياتره د پلرو له خوا پرېښوول سوي؛ او له خپلو مندو سره

لويديزې، له پلرنيو څېرو سره د ورته والي له کبله، د ژوندانه په ټولو برخو، په تېره بيا ښوونه او روزنه کې د خلگو له تعصب او سپکاوي سره مخامخ کېږي. د نور تفصيل دپاره، دا هراړخيزه مالوماتي مقاله ولولئ:

<http://www.yonip.com/main/articles/womenmilitary.html>

که د امريکايي چوڼيو سرسپارلي او جادو سوي مدافعان دغو تکان ورکونکو واقعيتو او شمېرو ته هم هيڅ ارزښت نه ورکوي، بيا نو په کار ده، چې په کابل کې د امريکايانو مزدورو واکمنانو ته سلا او مشوره ورکړي، چې د فاحشه خانو، شرابخانو، حراميانو او په پای کې اېډز او له هغو څخه نورو را پيدا کېدونکو ناروښو د مخنيوي دپاره هم مخکې له مخکې تيار ولري؛ ځکه هر ځای چې د دې فرعونانو پښې ايښوول سوي دي، د شرابخانو، نايټ کلبو او فاحشه خانو جوړېدل او د ډول ډول جرمو او جنايتو خپرېدل حتمي او ضروري خبره ده.

که څه هم د امريکايي او ايتلافي ځواکو له خوا زموږ د سپېڅلي او وياړلي هيواد له اشغال سره جوخت، د دغه راز بې ناموسي او بد اخلاقيو زړې هم د هيواد په گوټ گوټ کې کرل سوي دي، چې د بگرام هوايي اډه په هغو کې ځانگړې نوم لري؛ خو سره له دې هم د دغه راز فساد وړاندوونکي عواقب لا تر اوسه به سم ډول نه دي را منځ ته سوي؛ اما په دې خبره کې شک نشته، که امريکايي چوڼۍ څو کاله نور هم پاته سي، هغه مهال به دا فساد هم ديوه لوی ملي ناورين وگچي ته ورسېږي. له دې امله بايد پر ټولو هغو ناموس پلورونکو د زړه له کومې لعنت او نفرت و وايو، چې زموږ په سرلوړې هيواد کې، دې توري او شرمناکې لکې ته، د هر ډول شرايطو او امکاناتو په برابرولو کې برخه اخلي.

په سعودي عربستان کې هم له امريکايي اډو سره د عامو خلگو مخالفت څه پټه خبره نه ده. درنو لوستونکو ته څرگنده ده، چې له سعودي حکومت سره د القاعدې او نورو مخالفينو د وسله وال مقاومت يوازنی دليل هم په پيل کې همدغه امريکايي چوڼۍ وې؛ ځکه امريکايي پوځونه په حقيقت کې د خليج د جگړې په پلمه په سعودي عربستان کې ځای پر ځای سوي وه. معقوله او پر ځای خو دا وه، چې تر خپل رسمي مأموريت وروسته يې سمدستي د سعودي عربستان خاوره پرېښې وای؛ مگر په خواشينۍ سره چې د فارس خليج په حساسه ستراتيژيکه سيمه کې يې خپلو استعماري هدفو ته په پام سره، پښې اوږدې و غزولې. که چا د وسله وال مقاومت په زور نه وای ايستلي، بېله شکه به تر اوسه پوري د راجاگانو او نوابانو په شان هورې ناست وای. د دې موضوع نور تفصيل په دغو ويبپاڼو کې وگورئ:

http://en.wikipedia.org/wiki/United_States_withdrawal_from_Saudi_Arabia

http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/middle_east/2984547.stm

موږ او تاسي ټولو افغانانو ته مالومه ده، چي په ۲۰۰۱ع کال کي ځينو امريکايي الوتکو له پاکستاني هوايي ډگرو څخه پر افغانستان بريدونه وکړه. همدا اوس هم ويل کيږي، چي د سي. آي. اي. بي پېلوټه الوتکي (drone predators) له ځينو پاکستاني هوايي ډو څخه پر افغانستان او قبائلي سيمو بمبارۍ کيږي. دا واقعيت د پاکستان په ايټ آباد کي د اسامه بن لادن پر کور د امريکايي قواوو د وژونکي گوزار او له امريکايي چارواکو سره د پاکستان واکدارانو تر ظاهري شخړو او لانجو وروسته لا نور هم څرگند سو. په حقيقت کي د بن لادن تر وژني وروسته ؤ، چي دوو مخو پاکستاني پوځيانو د بن لادن د پلويانو د خواخوږۍ په خاطر د امريکا د بي پېلوټه الوتکو پر مخ د خپلي «شمسي» نومي هوايي ډي، د بندولو خبري وکړې.

بنابري دا ظاهري جارو جنجال د پاکستان عامه افکارو د غولولو د پاره د پاکستان او امريکايي پوځيانو د زرگري جنگو يوه برخه يي، خو د پاکستان او امريکايي واکمنانو له خوا د پاکستان له «شمسي» هوايي ډي څخه د کار اخيستنې په اړه د حقايقو له پټولو سره سره، له دې روښانه واقعيت څخه هيڅوک نټه نسي کولای، چي د پاکستان درست خلگ، په تېره بيا مظلوم او بېوزلي پښتانه، په قبائلي سيمو کي د امريکايي ډرون له ږندو او بې رحمانه بريدو سره سخت مخالفت لري. د نړۍ خبري وسايل هره ورځ د امريکا دغه راز وحشيانه بريدو پر خلاف د پاکستان اولس، په تېره بيا جگړو ځپلو پښتنو د مظاهرو او لاريونو شاهد دي.

پاکستانۍ خاوره، اوبه او فضا تر اوسه په پټه يا ښکاره د امريکايي ځانگړو قواوو او سي. آي. اي. لويه او پراخه ځاله ده؛ ځکه نو هيڅوک له دې خبري مخ نسي اړولای، چي له امريکايي پوځ او استخباراتي کړيو سره د پاکستان دولتي ښکاره يا پټو همکاريو په هغه هيواد کي د جگړې، نا امنيو او سياسي شخړو خورا لوی اورونه بل کړي دي. د دې سرکښو اورو له کبله پاکستان اقتصاد او پاکستان اولس ته دونه ستر او پراخ تاوانونه اوښتي دي، چي د جنرال پرويز مشرف او زرداري له حکومتو سره يې د امريکايي مقاماتو په اقتصادي او عسکري مرستو، هيڅکله سر نه سره ورځي. که په پاکستان قلمرو کي د امريکايي پوځو او استخباراتي شبکو پټي او ښکاره لاسوهني نه وای، پوره باور دئ، چي نن به د دې هيواد پر خپلواکۍ غوښتونکو خلگو، په تېره بيا مظلومو پښتنو، د قيامت شپې او ورځې نه تېرېدای. د پاکستان او امريکا د روانو عسکري همکاريو د ځينو اړخو په اړه نور مالومات دلته کتلاي سي:

<http://www.foxnews.com/politics/2009/02/19/official-confirms-using-pakistan-base-launch-attacks/>

<http://www.timesonline.co.uk/tol/news/world/asia/article5762371.ece>

په تورکيه (ترکيه) کې د اينجریلیک امریکايي چوڼۍ هم له ورايه د تورکيې په سياسي نظام کې د هغه هیواد د پوځیانو د ښکاره برلاسي، د اسراییلو د صهیونیستي دولت د ټینګښت او په سیمه کې د امریکا د ځینو نورو استعماري هدفو د تحقق د پاره کار کوي. بې ځایه نه ده، چې د لیکنې په دې برخه کې د امریکايي پوځیانو د همېشني حضور له افغاني پلویانو څخه پوښتنه وکړو، چې که بې هوښه تورکي پوځیان او سیاست وال د نړۍ والو بشري حقوقو او ملي - اسلامي دودو پر خلاف خپلو ښځو ته په دولتي ادارو او تحصیلي مؤسسو کې د پورني اغوستلو اجازه نه ورکوي، موږ افغانان هم باید د هغو د دې جاهلانۍ او انساني ضد عمل پېښې وکړو؟!

که غرب مآبه تورکي پوځیانو او سیاست والو د خپل سياسي ژوند د بقاء د پاره هر بدو بلا ته لاسونه اچول، موږ افغانان به یې هم په پټو سترگو تقلید کوو؟ مگر موږ د مولانا جلال الدین بلخي غوندي عارف او سید جمال الدین افغاني غوندي متفکر او مبارز په لرلو سره دې اړیو چې د هویت بایللو تورکانو پر ناسمه لار ګام کښېږدو؟! زموږ عارفانو او مفکرانو تورکانو ته د پوهې، پرمختګ او بشپړتیا لار ښوولې ده، ځکه نو تقلید او پېښې کول د هغوی کار دئ نه زموږ.

په داسې حال کې، چې په ټولو لوېدیځو هیوادو (فرانسه یوازنی هیواد ؤ، چې په دې وروستیو وختو کې یې د هغه هیواد په عامه ځایو کې د بوغړي یا چادري پر اغوستو بندیز ولگاوه) کې مسلمانې ښځې حق لري، په خپله خوښه کالي واغوندي؛ مګر د تورکيې متعصبو پوځیانو او سیاستوالو د خپل هیواد د ښځو له دې منل سوي انساني او اسلامي حق څخه سترګې پټولې، ترڅو چې د دغه هیواد پارلمان د (۲۰۰۸ع) کال د فبرورۍ پر اوومه نېټه د تورکيې په رسمیت کې د پورني اغوستلو بندیز ایسته کړ. په تورکيه کې د پورني اغوستلو د ناروا او بې ځایه بندیز د ایسته کولو تفصیل، د ویکیپیډیا په دې پاڼه کې وګورئ:

http://en.wikipedia.org/wiki/Headscarf_controversy_in_Turkey

که څه هم تورکيه خاص جيو - ستراتيژيک موقعیت او له ګردانو، قبرص او ارمنیانو سره تاریخي ستونزې لري، مګر سره له هغه هم که یې عام خلګو ته په ریشتیا سره اختیار ورکړل سي، ښايي نه په ناټو کې غړیتوب او نه هم په خپل هیواد کې د امریکا همېشني حضور ته غاړه کښېږدي.

د تورکيې د سياسي تاریخ پوهانو او شننونکو ته په بشپړه توګه مالومه ده، چې د امریکا متحدو ایالاتو تل په تورکيه کې د خپلي پوځي اډې او وفادارو تورکي پوځیانو له لارې د هغه هیواد د ډیموکراتیکو رژیمو په ړنګولو کې لویه برخه اخیستې ده. د تورکيې په سياسي نظام کې د غرب مآبه پوځیانو برلاسی تر لمر وښانه خبره ده. تورکيه، پاکستان او اسراییل د نړۍ له هغو درو مشهورو هیوادو څخه دي، چې درست سياسي نظام یې په

واقعيت کي د پوځي واکمنانو په لاس کي دئ. په تورکيه کي د عسکري کودتاوو او له قبرص او ارمنيانو سره د تورکانو د تاريخي مسألو په باب، دغه ويبپاڼي وگورئ:

http://en.wikipedia.org/wiki/Category:Military_coups_in_Turkey

<http://www.historyplace.com/worldhistory/genocide/armenians.htm>

http://en.wikipedia.org/wiki/Cyprus_dispute

سربېره پردې، ايا هر هغه څه چي د تورکيې يا کوم بل هيواد په گټه يې، بايد هرومرو زموږ د هيواد په خير او گټه هم يې؟ مگر تر اوسه مو په دې روښانه خبره سد نه رسېږي، چي مختلف هيوادونه، بېلابېل عيني او ذهني شرايط لري؛ او له يوه هيواد څخه بل هيواد ته د سياسي، اجتماعي، فرهنگي او اقتصادي سيستمونو يا د هغو د ځينو برخو او عناصرو ميخانيکي او مقلدانه لېږدول، له ولسي پاڅونو، مخالفتو او ستونزو پرته بله څه نتيجه نه لري. ايا زموږ د جنگ خپلي او کرکېچن هيواد وروستۍ څو دېرش کلن تاريخ، د دې مدعا روښانه ثبوت نه دئ؟

دې ټولو دلايلو او شواهدو ته په پام سره بايد د دې روښانه حقيقت له منلو مخ وانړوو، چي د امريکا چوڼۍ په هيڅ ځای کي د ځايي خلکو غوښتنه نه ده.

ولي؟

ځکه چي دا ډول استعماري چوڼۍ نه يوازې په کوربه هيواد، بلکي په چارچاپېره سيمه کي د انسان خپلو، زيندي کولو، چور او چپاو، فساد خپولو، گواښلو، وړانولو او ککړولو خورا خطرناک مرکزونه دي. ښکاره او څرگنده خبره ده، چي خلگ په خپلو سيمو او هيوادو کي د پردو لاسوهني، جنايتونه، فحشاوي، لوټمارۍ، بې عزتۍ او نوري نارواوي نسي منلای.

په دې خبره خو د کوچنيانو هم سر خلاصېږي، چي استعماري قدرتونه هيڅ کار بې گټي او بې مطلبه نه کيي، نو امريکا څنگه له دې کلي او اساسي اصله مستثنا کېدای سي، چي زموږ افغانانو له غمه به تر خپلو وينو او پيسو تېريږي؟ په لاندې لينک کي د امريکا له پوځي اډو سره، د بېلابېلو سيمو د ځايي اوسېدونکو د مخالفتو گچه وگورئ. له وړاندي سوو نظر پوښتنو څخه په ډاگه ښکاري، چي خلگ په خپلو ملي او وطني مسألو کي د استعمار په ناولو او خطرناکو نخشو ډېر ښه پوهېږي:

http://www.worldpublicopinion.org/pipa/articles/international_security_bt/579.php

اما د استعمارگرانو د پيسو يا نورو اقتصادي مرستو تشه بايد څنگه ډکه کو؟

زموږ وياړلئ ملي تاريخ بنسټي، چي افغانان کولای سي د خپلو پلرو او نیکو په شان په لوږه، بهوزلۍ او راز راز اقتصادي کړاوونو کي گوزاره وکړي؛ خو دا هيڅکله نه مني، چي د پردو مغرضانه پیسو ته په سترگو نینگلو سره، د غلامۍ طوق غاړي ته واچيې؛ او سوکه سوکه د خپلي سپېڅلي او سرلوړي خاوري، واک له لاسه وباسي.

موږ افغانان باید هیڅکله د پردو پیسو ماهیت، د ترلاسه کولو لار او په ټولنه کي د هغو اغېزې او نتیجې له پامه و نه غورځوو. باید تل دې پوښتنو ته جوابونه و موو، چي پردي هیوادونه د څه مقصد دپاره پیسې راکيې؟ د راکولو لار یې څه ده؟ او په پای کي د دغه راز پیسو ترلاسه کول زموږ مخکنۍ بشپړتیا، سیاسي خپلواکۍ، ملي واکمنۍ او ملي یووالي ته څه زیان رسولای سي؟ هغه خولۍ دي خدای هیڅکله زموږ پر سر نه کړي، چي د سر او وجود خطر را منځ ته کيې.

که د پردو پیسو په ترلاسه کولو کي دغو زرينو اصولو او معیارو ته پام ونکړو، بیا نو د هیواد د مخکنۍ بشپړتیا، سیاسي استقلال، ملي حاکمیت او ملي ویاړونو د زیانمن کېدو او ان نابودۍ خطرونه هم باید د زړه له کومي ومنو.

باید وینس او هوښیار وسو، چي استعمارگران د لرغونو توکو د سرانېو او غولونکو سوداګرو په څېر په دې ناروا معامله کي د څو تنګو په ور کولو سره، زموږ لرغوني او تاریخي خزانې تر ګوتو کيې. باید د خپلو پلرو او ښکونکو ارزښتناک تاریخي میراثونه په هیڅ بیه له لاسه ورنکړو. په دغه راز بایلونکي قمار کي د ګټې ترلاسه کول، فقط افسانه ده او بس.

له دې سوبه باید ویاړلي او سرلوړي افغانان د هیواد د اقتصادي پرمختګ دپاره د استعمارگرانو د پوځي اډو د تباہ کوونکي محصول یا مالې پر ځای پر خپلو پرمانه طبیعي زېرمو، پیاوړو متیو، نه ستړي کېدونکي کار، نوښتګرو مغزو، علمي تجربو، ښې ادارې، عادلانه نظام، یووالي او پیوستون تکیه وکړي، چي هم مو اقتصادي سوکالۍ ته لار هواروي؛ او هم مو وطن، خپلواکي او ملي ارزښتونه له هر ډول لاسوهنو او یرغلو څخه خوندي ساتي.

امريکايي چوڼۍ او نمایشي لویه جرګه

لکه څنګه چي په تېرو مباحثو کي هم یادونه وسوه، زموږ د ځینو غرب مآبه لیکوالو او شننونکو د ناسمو ادعاوو پر خلاف، په افغانستان کي د امریکايي چونیو جوړول، په هیڅ وجه د (۲۰۱۴ع) کال خبري نه دي. زموږ سترګه ورو او باخبره هیوادوالو ته په بشپړه توګه څرګنده ده، چي د دې ډول استعماري چونیو د جوړولو کار له تېرو لسو کالو یاني د امریکايي یرغل له همغې اولي ورځي څخه پیل سوئ؛ او تر اوسه پوري، په پوره چټکۍ سره روان دی.

له شينډنډ څخه تر کونړو، له بلخ او کندوز څخه تر خوست او پکتیکا پوري گرده افغانستان د امريکايانو او نورو ايتلافي پوځو په لويو او کوچنيو لښکرکوټو ډک دئ. له دې روښانه حقيقت څخه هيڅوک سترگي نسي پټولای.

البته، هغه څه چې تر اوسه نه دي سوي، دې کرغېړنو استعماري چوڼيو ته د په اصطلاح «رسميت» او «مشروعيت» ورکولو خبره ده او بس. د حامد کرزي په مشرۍ مزدور حکومت، د عبدالله عبدالله، امرالله صالح او احمد شاه مسعود د وروڼو په مشرۍ مزدور اپوزيسيون او د ډول ډول جنګي ډلو ټپلو له استازو، بېلابېلو جاسوسانو او ټپل سوو مزدورانو څخه ډک پارلمان او ولايتي جرګې هم د دغه راز تش په نامه «رسميت» او «مشروعيت» دپاره، تر ټولو ښه او مناسبه موقع گټله کيږي. بې شکه، امريکايانو د دې طلايي چانس د ترلاسه کولو دپاره، په تېرو لسو کالو کې خپل زرگونه پوځيان مرګ او درد ته ودرول؛ ميليارډونه ډالري په اور کې واچول؛ په خپل هيواد کې دننه او دباندې يې د ميليونو سوله دوسته اولسو، مخالفت او دوښمنۍ ته غاړه کښېښووله. که دا حساسه او طلايي موقع له گوتو ووزي، مانا به يې په ساده ټکو سره دا يې، چې امريکايان افغانستان ته په ډکولو راغله؛ خو په تشو لاسو بيرته ووته. بې انساني تلفاتو، مالي تاوانو، شرمناکي رسوايي او بدنۍ به يې هيڅ گټه نه يې کړې.

که څه هم د يرغلګرو پوځو د ټپل سوي رژيم د اساسي قانون د نيويمې (۹۰) مادې د پينځمې (۵) فقرې له حکمو سره سم، د بين المللي تړونو او ميثاقو منل يا له هغو سره د افغانستان د يو ځای والي فسخه کول د «ملي شورا» د واکونو په ډله کې ياد سوي دي؛ خو سره له هغه هم امريکايي اشغالګرو زموږ د هيواد او سنيو سياسي واقعيتو ته په پام کولو سره، دا غوره گټلې ده چې د خپلو استعماري چوڼيو د «رسمي کولو» کې کېچنه او لانجمنه مسأله د يوې قلابي لويې جرګې د استازو له خوا تاييد او تصويب کړي.

د امريکايي سياستو طراحان د لويې جرګې په جوړولو سره دغه دوه لوی هدفونه، په پام کې لري:

- اول دا چې د ولسي جرګې د تصويب او ملاتړ په ترلاسه کولو سره غواړي په افغانستان، سيمه او گرده نړۍ کې، خپلو دايمي چوڼيو ته د «مشروعيت» او «قانونيت» دروغجن پوښ ور واغوندي؛ او له دې لارې په خپل گومان پر هيواد پالو، خپلواکو او سرلوړو افغانانو سربېره د گاونډيو هيوادو او د سيمي د لويو لوبغاړو له مخالفتو او اعتراضو څخه د «تښتي» لار ومومي.

- دوهم دا چې په دې مهمه ملي او وطني مسأله کې د کرزي د مزدور حکومت او تش په نامه پارلمان اوږې سپکي کړي؛ ځکه دوی ته ښه مالومه ده، چې د کرزي د حکومت يا پارلمان له خوا به د دې ستري ملي مسألې تاييد او تصويب، په دردېدلي او خښمېدلي افغان ملت کې د مخالفت او دوښمنۍ لا نوري خپې هم را وپاروي. له همدې سوبه کرزي له افغاني او بين المللي مطبوعاتو سره په خپلو مرکو او کنفرانسونو کې داسې ښيي، چې گوندي دی هم

د خپلواکو، سرلورو او باغروره افغانانو په څېر، د امريکا دايمي چوڼيو ته په اجازه ورکولو خوښ نه دي. څه موده مخکې يې، له افغاني ژورناليستانو سره، په يوه تلويزوني مرکه کې ادعا وکړه، چې د پوځي اډو په اړه يې د امريکا پښې او لاسونه يې ورتړلي دي؛ او داسې شرايط يې پرايښي دي، چې ټول د افغان دولت او اولس پرگټو راڅرخي. ده، په ټينگار سره ډاډ څرگند کړ، چې د دولت له خوا به هيڅکله داسې هيڅ کار ونه سي، چې د افغان اولس په گټه نه يې؛ خو زموږ هونسيار او سترگه وروطنداران ټول له ورايه گوري، چې د کرزي مزدور او تپل سوی حکومت د سياسي، عسکري، اجتماعي او اقتصادي ژوندانه په هيڅ برخه کې له امريکايي اشغالگرانو سره برابر حقوقي دريځ نه لري. د خلگو خبره: چيري نوکر، چيري بادار.

زموږ گردو هيوادوالو ته مالومه ده، چې امريکايي اشغالگران او نورو ايتلافي دولتونه له تېرو لسو کالو راهيسي کرزي، د هغه د حکومت غړو، پارلمان، اوږدو، پوليسو، استخباراتو او ټولو دولتي کارکوونکو ته تنخواي ورکوي؛ او په کابل او ولايتو کې يې د کورو او دفترو ساتنه کوي. دا خبره هم هر چا ته مالومه ده، چې که د امريکايي عسکرو د ټانکو او الوتکو شوم سيوري نه يې، خدای خبر دی، چې دا فاسد مزدوران به څو ورځي زموږ د دردمنو خلگو د قهر او خشم په وړاندي مقاومت وکړای سي؟ له دې کبله نود کرزي د فاسد او مزدور حکومت له خوا د امريکايانو د لاسو او پښو تړلو ادعا له يوې بې خونده توکي پرته بل څه نه ده.

تېرو لسو کالو کرزي او د هغه فاسد حکومت، ټولو افغانانو او نړۍ والو ته په هره مانا وروپېژندی؛ مگر همدا بې واکه او بې ارادې کرزی نه و، چې د خلگو تر اوږدو شکايتو او کړاوو وروسته يې په کابل او نورو ښارو کې د سيمبتي دېوالو او خنډو د ايسته کولو امر وکړ؟ خو په کابل او نورو ښارو کې تر اوسه خلگ د دې ډول سيمبتي دېوالو او خنډو له ستونزو خلاص نه دي. تردې چې تېرسو، ايا همدې باتک کرزي په لوړ اواز او لکه غاړه ونه ويل، چې په امريکايي او ايتلافي ځواکو پورې تړلي «امنيتي» شرکتونه بايد په څو مياشتو کې و تړل سي؟ حال دا چې زموږ وېښ او آگاه لوستونکي ښه پوهېږي، چې د هغو «امنيتي» شرکتو د تړلو خبره تر کومه ځايه دقيقه ده، چې د کرزي په خپله وينا يې د ده د حکومت تر څنگ بل موازي حکومت جوړ کړی دی؟! په دې خبرې يې هم بلا پسې، ايا همدا کرزی نه و، چې په ټينگار سره به يې ادعا کوله: هيڅکله به د «ولسي جرگې» د معترضو کانديدانو د گيلو او شکايتو تر حلولو مخکې د «پارلمان» پرانيستلو ته غاړه کښېنېږي؟ اما نتيجه څه وه؟! موږ ټولو وليده، چې د امريکايي چارواکو تر يوه کوچني گواښ وروسته يې سمدلاسه، د خپل بهرنۍ سفر بارو بستر و تړاوه؛ او بېله ځنډه يې د هغه نوم بدي «پارلمان» په پرانيستلو لاس پورې کړ، چې ښايي د نړۍ د پارلمانو په تاريخ کې يې ساری نه بې ليدل سوئ. د کرزي ټولي خبري يوه خوا او دا مهمه خبره بلې خوا، چې په وارو وارو يې تکرار کړې ده: موږ نورد امريکايي او ايتلافي قواوو خپلسري بمبارۍ، تلابنۍ او عمليات نسو زغملای؟ مگر بيا هم موږ گرده شاهدان يو، چې د خپلسرو فرعونانو وحشيانه بمبارۍ، تلابنۍ او عمليات د پخوا په شان تر اوسه جاري دي.

امريکايان او پياوړي اروپايي دولتونه خواخوا پرېږدئ، ايا په تورو کڅوړو کې د ايران د اخوندي رژيم تورو او چټلو پيسو، کرزي او د هغه مزدور حکومت ته د سياسي خپلواکۍ په نامه څه پريښي دي؟ ! کله چې د فارسيزم او شيعيزم مکارو ټيکه دارانو د منلو بين المللي موازينو پر خلاف، زموږ مظلوم هيوادوال جو په جو په په دارو څړول او لا تر اوسه له دې جنايته لاس نه اخلي، ايا کرزي او د هغه مزدور حکومت د اعتراض څه نېغ پورته کړي؟ ! کله چې همدې پراختيا غوښتونکو اخوندانو زموږ مهاجر افغانان د انسانيت او اسلاميت د ټولو اصولو او دودونو پر خلاف له خپل هيواده وشړل، ايا د کرزي مزدوري او فاسدي ادارې څه احتجاج وکړي؟ ! دا خبره هم د هېچا هېره نه ده، چې کرزي او د هغه ملي ضد حکومت په ايران کې د افغاني سوداگرو د ځنډول سوو ټانکرو د خوشي کېدو د پاره څه توره وکړي؟ ! که د زړورو افغانانو زوروري او پرله پسې مظاهري نه وای، مزدور کرزي او د هغه خاينو ملگرو به د ايراني حاکمانو د اندېښنې او خرڅنې له بيري د يوه تشريفاتي هيات د لېږلو جرأت هم نه وای کړی. داسي مثالونه په پېڅردي، چې د کرزي او ملگرو پر شرموونکو باټو او پوڅو ادعاوو د بطلان کرښه باسي.

همدې واقعيتو ته په پام سره، افغانان اوس د کرزي په دې نمايشي او زرگري مانورو هيڅکله نه غولېږي. په تېرو لسو کالو کې يې د هغه د دغه راز زرگري جنگو او غوولونکو نندارو خورا ډېري نمونې وليدلې. امريکايي اشغالگران د دغه راز غوولونکو تاکتيکو په کارولو سره، په واقعيت کې هلي ځلي کيې، چې مزدور او منفور کرزي ته د «ملي» رنگ په ورکولو سره، په افغاني او بين المللي ټولنه کې، څه باور او پرستيژ ترلاسه کړي؛ ځکه په تېرو لسو کالو کې د پردو فرعونانو د خپلسرو تاراکونو او خپلو جابرانو د فساد او ظلمونو له کبله حالات د عمومي پاڅون پولي ته رسېدلي دي.

د کرزي او انډيوالانو پر خلاف، چې له امريکايي چوڼيو سره يې خپل مخالفت ظاهراً پټ ساتلی دی، د امريکايي يرغل د مخکېنيانو په توگه د عبدالله عبدالله په مشرۍ د هغه د تش په نامه اپوزيسيون پلويان او خواخوږي، نه يوازې پردغو کرغېړنو استعماري تاسيساتو هيڅ اعتراض نه کيې، بلکې د هغو سته والی او تداوم خپله اساسي هيله او غوښتنه گڼي. بېلابېلي ستمي ډلي ټپلي لکه «خراسانيان»، «افغانستانيان» او داسي نور هم د امريکايي لښکرکوټو د دفاع په لومړۍ ليکه کې ولاړ دي. د هغو کرايه سوو ټيکنوکراتانو او بېلابېلو مافيايي ډلو داستان هم کټ مټ همداسې دی، چې په افغانستان کې د امريکايي او ايتلافي عسکرو د توپ و ټانک تر کرغېړن سيوري لاندې، د ناز او نعمت ژوند تېروي.

د همدې حقايقو پر بنسټ د امريکايانو مخکې له مخکې جوړې سوي چوڼۍ اوس د چا خبره يوازې د «رسميت» او «مشروعيت» په مقصد د لويې جرگې نمايشي ټاپې ته انتظار باسي. البته، د دې درواغجنې او تقلبي ټاپې د ترلاسه

کولو دپاره هم له پخوا څخه پراخ او هراړخيز مقدمات پيل سوي دي. په دې توگه، دې ناوړه حالت زموږ زړور او خپلواک خلگ د خپل اوږده تاريخ له خورا خطرناک او حتا فاجعه زېږونکي ازمايښت سره مخامخ کړي دي...

مخکي تردې چې د لويې جرگې له خوا د امريکايي چوڼيو د تصويب يا ترديد په اړه خپلي خبري نوري هم اوږدې کو، بې گټې نه گنم چې تر يوه بېل سرليک لاندې، زموږ په گډ تاريخي کور (گران افغانستان) کې د جرگو او مرکو ارزښتناک دود ته يوه لنډه کتنه وکو؛ او دا خبري ځانته مالومي کړو، چې د جرگو او مرکو دود له څه وخته باب سوئ؛ په دغه راز قامي يا ملي غونډو کې څه ډول کسانو برخه اخيسته؛ او د خپلو ملي گټو د ساتنې دپاره يې څه ډول پرېکړې کړي دي؟ بېله شکه، زموږ د پلرو او ښکودا وياړلئ دود و دستور به يو پلا بيا د هيواد په دې حساسو تاريخي شېبو کې زموږ سرلوړو، خپلواکو او مړنيو وطندارانو ته د ملي او وطني گټو د ساتنې ستر رسالت او مسووليت ور په ياد کړي.

په افغانستان کې د جرگو تاريخي دود ته يوه کتنه

تاريخ ښيي، چې زموږ لرغونې مېنه د آريايانو له زمانې څخه د جرگو او مرکو هيواد دئ. د آريايي آثارو په استناد، زموږ نيکه گانو د خپلو کليوالي، قامي او ملي ستونزو د ليري کولو دپاره د «سبها» او «سميتي» په نامه دوديزي جرگې درلودې (حبيبي، تاريخ مختصر افغانستان ۱۰). د مؤرخانو او محققانو د څېړنې له مخې، «سبها» د عامو خلگو جرگه وه، چې په کلو او بانډو کې به جوړېده؛ خو «سميتي» داسې جرگه وه، چې د قام مشرانو، مخورو او شتمنو بې غړيتوب لاره. په دې توگه «سبها» له نننۍ اولسي/ولسي جرگې او «سميتي» له «څلوېښتي»، «مشرانو جرگې» يا «سنا» سره ورته والی درلود. په هندوستان کې تر اوسه د «سبها» آريايي کليمه د لوک سبها (Lok Sabha) يا ولسي جرگې (شورا) او راجيا سبها (Rajya Sabha) ياد ايلاتو د جرگې (شورا) په ټکو کې ژوندی پاته ده؛ او د دې خبرې مانا دا ده، چې موږ له هنديانو سره په تاريخي او فرهنگي ميراثو کې، گډې رېښې لرو.

جرگه او مرکه زموږ په کورني، کليوالي، قبيله بې او ملي ژوند کې ډېر لوړ او ارزښتناک سياسي - حقوقي ځای لري. همدا اوس موږ ټول افغانان د خپلو کورنيو شخړو او لانجو د حلولو دپاره د ځينو مصلحو او خير غوښتونکو خپلوانو، دوستانو او اشنايانو په گډون کورنۍ جرگې جوړوو. په هرکلي کې د هغه کلي د بېلابېلو مشکلاتو او پېچمو د حلولو دپاره د کلي د ديني عالمانو، مشرانو او مخورو په گډون، کليوالي يا محلي جرگې جوړېږي. د دوو يا څو قبيلو/قومو ترمنځ بېلابېلي شخړې او ناخوالي هم تل د جرگو او مرکو له لارې حلېږي، چې په هغو کې د ښکېلو اړخو پوهان، عالمان، قومي مشران، سپين ږيري او د رسوخ خاوندان برخه اخلي. لويه جرگه، لکه څنگه

چي له نامه يې ښکاري، د افغانانو د لويو ملي - وطني مسألو د خلاصون او پرېکون مهمه مرجع او د خلگو د ارادو او غوښتنو څرگندوی ده.

په اوسنيو شرايطو کي کله کله د لويو جرگو حقوقي مؤسسې ته د هغې د زړښت او د هغې له پرېکړو او مصوبو څخه د واکمنو طبقو د ناوړو استفادو پر بنسټ د انتقاد گوته نيوله کيږي؛ او پر ځای يې له ريفرنډم يا عمومي نظر پوښتني څخه د کار اخيستو غوښتنه وړاندي کيږي.

دا سمه خبره ده، چي د ملي او وطني مسألو په اړه د نظر ښوولو مستقيمه لار د هغې تر غير مستقيمي لاري، په ځينو حالاتو کي غوره گڼله کيږي؛ خو زموږ د جنگ ځپلي هيواد اوسنيو ځانگړو سياسي - امنيتي شرايطو، ټولپوښتنه يا ريفرنډم تر زياته بريده گران کړی او حتا د ناشونتيا حد ته رسولی دی؛ ځکه ريفرنډم يا عمومي نظر پوښتنه، په ټول هيواد کي له سراسري سولي او امنيت پرته ستونزمن کار برېښي؛ په داسي حال کي چي د لويو جرگو رابلل په هر ډول سياسي او امنيتي شرايطو کي له امکانه ليري کار نه دی. د کلي، قبيلې، قوم او هيواد د بېلابېلو مسألو د هواري د پاره کېدای سي، هر وخت په اسانۍ سره د يوې جرگې جوړولو تياري او سرښته وسي؛ مگر د ټولو هيوادوالو د رايو پوښتنه پر مساعدو او مناسبو سياسي - امنيتي شرايطو سربېره، پراخو لوژستيکي تياريو او لويو مالي لگښتو ته هم اړتيا لري. له بله پلوه، د واکمني طبقې ناوړه استفادې او ناروا لاسوهني يوازي په لويه جرگه پوري تړلي نه دي، د عمومي نظر پوښتني پر سيستم هم ژوره اغېزه ښودلای سي. څرگنده ده، چي د ريفرنډم په بهير کي هم بېلابېلي ټکۍ، برگی، تېرايستني او سرغړوني د رايو ورکونکو ارادو او غوښتنو ته په کلکه زيان اړي؛ او دا کار بېله شکه د ريفرنډم روښانه او منصفانه نتيجه له لويو ستونزو او مشکلاتو سره مخامخ کيږي. کله چي ريفرنډم او لويه جرگه دواړه د ټولني د واکمنو کړيو له ناوړه استفادو او ناروا لاسوهنو څخه خوندي نه يي، بيا نو په هيواد کي د انتخابېدو او انتخابولو د پروسې له ښه کولو او شفاف کولو پرته څه لار پاتېداي سي؟ ځکه يوازي د خلگو د آزادي برخي اخيستني، شفافيت او عادلانه معيارو پر بنسټ د انتخاباتو د سموالي يا ناسموالي په اړه قضاوت کولای سو.

دا چي انتخابات مستقيمه يا غير مستقيمه بڼه ولري، ډېره اساسي او ټاکونکې مسأله نه ده. اساسي او ټاکونکې مسأله دا ده، چي د خلگو نظرونه او رايي بايد يا په مستقيمه يا غير مستقيمه بڼه پراخ انعکاس ومومي؛ غور ورتنه ونيول سي او عمل په وسي. د کابل د گونډاگي دولت د اساسي قانون پينځه شپېتمه ماده (۲۵) جمهور رييس ته واک ورکي، چي په مهمو ملي، سياسي، اجتماعي او اقتصادي موضوعاتو کي د افغانستان د خلگو عمومي رايه وپوښتي. دا خو ډېره ښه خبره ده؛ مگر دا چي جمهور رييس د څه ډول کسانو رايه پوښتي؛ او د هغو له نظريو او غوښتنو سره څه چلند کيږي ډېره ارزښتناکه خبره ده. خير، د اساسي قانون د پينځه شپېتمه مادې)

(۲۵) له نص خڅه په څرگنده ښکاري، چي په اوسني اساسي قانون کي د مستقيمي ډيموکراسۍ تمثيلي سيستم (ريفرنډم) د غيرمستقيمي ډيموکراسۍ د تمثيلي سيستم (لويه جرگه) تر څنگ يوازي د يوې کومکي او تکميلې وسيلې په توگه استعمالېږي.

د دې دپاره چي د ملي جرگو په ارزښتناک رول او سترو ملي پرېکړو ښه سر خلاص کړو، بې گټي نه ده چي دلته زموږ د هيواد په معاصر تاريخ کي د ځينو مهمو ملي او قامي جرگو، لنډه يادونه وکړو. دا لنډ بحث په کندهار کي د صفوي استعمارگرانو پر ضد، زموږ د زړورو او غيرتمنو نيکونو د خپلواکۍ، بخښوونکي غورځنگ له لومړيو ورځو خڅه پيل کوو. په کندهار کي د هوتکي دورې بېلابېل مؤرخان ليکي: «کله چي حاجي ميرويس خان هوتک (۱۱۱۹ - ۱۱۲۷ هـ) د بيت الله شريف تر زيارت او له عربي علماوو خڅه د گرگين او ملگرو د وژني تر فتوا اخيستلو وروسته کندهار ته ستون سو، نو بې د هغه ښار د لوبديځ په شپږ ميلۍ کي د ارغنداو د رود (سيند) پر غاړه د «کوکران» په کلي کي د مخورو يوه جرگه وروبلله. په دې جرگه کي د اصفهان د دربار د سياسي حالاتو په اړه اوږدې او هراړخيزي خبري وسوې؛ او د جرگې برخه والو ته په کندهار کي د صفويانو د مستبد حکمران - گرگين وژلو په اړه، د عربستان د عالمانو فتوا ښکاره سوه (حبيبي، تاريخ مختصر افغانستان ۷۳).

دوهمه جرگه د کندهار د ښار د ختيځ لوري په شل ميلۍ کي د «مانجې» په سيمه کي جوړه سوه؛ او د کندهار ښار د هغي زمانې ځينو متنفذو او نومياليو شخصيتو لکه سيدال خان ناصر، بابو جان بابي، بهادر خان، پير محمد مياجي هوتک، يوسف خان هوتک، عزيز خان نورزي، گل خان بابې، نور برېڅ، نصرو خان الکوزي، د ميرويس خان ورور (يحييا خان هوتک)، د يحييا خان زوی (محمد خان) او يونس خان کاکړ، گډون پکښي کړی ؤ. په دې ستره او ارزښتناکه قامي جرگه کي د افغانستان د خپلواکۍ وثيقه لاسليک سوه؛ او په قرآن عظيم الشان لورپه سوه (حبيبي، تاريخ مختصر افغانستان ۷۳). تردې جرگې وروسته د فراه، سيستان او کندهار ټولو خلگو، چي په هغو کي تاجک، هزاره، پښتانه او بلوڅ شامل وه، ميرويس خان د خپل آزادۍ غوښتونکي مشر په توگه وپېژندئ (غبار ۳۱۹).

درېمه جرگه هغه وخت جوړه سوه، چي زموږ ننگياليو نيکونو د خپل مړني، پياوړي او هوښيار ملي مشر (ميرويس خان هوتک) په لارښوونه په کندهار کي د صفوي استعمار کمبله ټوله کړې وه؛ خو د مغولي او صفوي امپراتوريو د گډو دسيسواو لمسوونو په سوب لاد هيواد خپلواکي او ملي واکمني له خطرو او گواښو خڅه نه وه ژغورل سوې. ميرويس خان هوتک په دې جرگه کي، د خلگو ريښتينو استازو ته په خپله وينا کي وويل: «که زما سره ودرېږئ، د خپلواکۍ بيرغ به تل تر تله رپانده ساتلئ يي؛ او د پردو د مرييتوب طوق به مو هيڅکله غاړي ته نه لوېږي. زموږ له هغو کسانو سره هيڅ راشه درشه اودوستي نسته، چي د پردو و اسارت او غلامۍ ته غاړه اړېدي ...

د جرگې برخه والو، د خپل ملي مشر د وينا تر اړوند وروسته، په ټينگار سره ژمنه وکړه، چې د ژوند تر وروستيو سلگيو پورې به د خپلواکۍ او ملي واکمنۍ د دفاع له مورچل څخه پر شانسې. «(حبيبي، تاريخ مختصر افغانستان ۷۴-۷۵)».

د ډېرو خپلو او پردو مؤرخينو له روايت سره سم د زړور او مډبر مشر (ميرويس خان هوتک) تر مړينې وروسته د هغه ورور (عبدالعزیز خان) د چارو واگي په لاس کې واخيستې؛ او سمدستي يې د خلگو يوه پراخه جرگه ور بلله. په خواشينۍ سره عبدالعزیز د خپل سرلوړي او باغروړه ورور - ميرويس خان په څېر د لوړ همت او پياوړي هوډ څښتن نه و، ځکه يې نو له جرگې څخه د صفويانو د اطاعت غوښتنه وکړه؛ خو له نېکه مرغه د جرگې گډون کوونکو د هغه دا ناوړه غوښتنه و نه منله. سره له دې هم، عبدالعزیز د اصفهان دربار ته سفير ولېږه؛ او د دغو درو شرطو په رعايت سره يې، صفوي دربار ته د اطاعت غاړه کښېښووله:

۱- د هغو مالياتو بڅښل، چې په کندهار کې د گرگين د واکمنۍ پر مهال اخيستل کېده.

۲- کندهار ته د صفوي لښکرو د راتگ مخنيوی.

۳- د عبدالعزیز په زامنو او لمسيانو کې د پاچهۍ د دوام په رسميت پېژندل.

د ډېرو کورنيو او بهرنيو مؤرخينو په حواله، کله چې افغانان د عبدالعزیز په دې شوم او شرمناک دريغ خبر سوه، څلوېښتو زرو کسانو د ميرويس خان له زوی (محمود) سره لاس يو کړ؛ او د عبدالعزیز په وژلو يې د خپلواکۍ او ملي واکمنۍ جنډه رپانده وساتله. البته، په کندهار کې د شاه حسين هوتک د دربار منشي او د پتي خزاني ليکوال (محمد هوتک) په دې اړه جلا نظر وړاندې کړی دی، چې لوستونکي يې په «پټه خزانه» او «تاريخ مختصر افغانستان» کې تفصيل لوستلای سي (حبيبي، تاريخ مختصر افغانستان ۷۹-۸۰؛ هوتک ۱۰۹).

د دې درو ملي جرگو د جوړېدو له بهيره په ډاگه ښکاري، چې زموږ مړني او ننگيالي خلگ تل د خپلواکۍ غوښتونکو استعماري ضد مبارزو په لومړۍ ليکه کې ولاړه. لکه څنگه چې يې د ډارن او بې زړه عبدالعزیز په وړاندې د هغه د ځوان او زړور وراره - محمود هوتک په ملاتړ کولو سره يو پلا بيا هم دا حقيقت زباد کړ، چې سر ورکيې، خو خپلواکي او استقلال نه ورکيې. لکه څنگه چې تاريخ شاهدي ورکيې، زموږ د سرلوړو او خپلواکۍ مينو خلگو د همدې رشادت او سربښدنې له برکته و، چې په پای کې د صفوي امپراتورۍ مرکز - اصفهان هم د افغانانو لاس ته ولوېد.

د هوتکو تر څه باندې دېرش کلني وياړلي دورې وروسته، زموږ په ملي تاريخ کې بله لويه او مهمه جرگه د کندهار د «شير سُرځ» تاريخي جرگه ده، چې په (۱۲۰هـ/ ۱۷۴۷ع) کال کې جوړه سوه. په دې ارزښتناکه جرگه کې، چې د

نادر افشار تر وژني وروسته د افغانستان د ملي مشر د ټاکلو د پاره بلل سوې وه، د ځينو قبيلو مشران لکه د غلجوي مشر (نور محمد مير افغان)، د پوپلزوي مشر (محبت خان)، د ساگزوي مشر (موسا خان)، د نورزو مشر (نصرالله خان)، د بارکزي مشر (جمال خان) او د سدوزو مشر (احمد خان ابدالي) برخه اخيستې وه.

جرگې اته غونډې وکړې؛ خو برخه وال يې د يوه ملي مشر د ټاکلو پر مسأله، روغې جوړې ته ونه رسېده؛ ځيني په يوه دليل، ځيني په بل دليل له پامه ولوېده. د جرگې په نهمه غونډه کې گرده گډون کوونکي په دې سلا سوه، چې پينځه ويشت کلن احمد خان ابدالي د هغه د زړورتيا، پوهې، زغم او ښکې شخصيت له مخې، د خپل ملي مشر په توگه وټاکي. په دې وخت کې د نامتو صوفي - استاد لايخوار کابلي زوی - صابر شاه ملنگ، چې د جرگې په برخه والو کې يې د يوه تصوفي او روحاني شخصيت په توگه خاص مقام لاره؛ او هغه مهال د «شير سُرځ» په مزار کې اوسېده، له نيژدې پټې څخه د غنمو يو وږې پرې کړ؛ او د احمد خان په بگړۍ کې يې د پاچهي تاج په بڼه وټومبه. په دې ډول، د هيواد د ملي مشر د ټاکلو ستونزه ايسته سوه (حبیبی، تاريخ مختصر افغانستان ۸۷؛ غبار ۳۵۵). د «شير سُرځ» د جغرافيايي موقعيت او تاريخي ارزښت په باره کې د نامتو مؤرخ - ارواښاد استاد احمد علي کهزاد (۱۲۸۲ - ۱۳۲۲ هـ ش) مقاله، دلته کتلاى سئ:

[http://afgazad.com/Tarixi/121808-A.A. Kohzad Shair Surkh wa Pir Sabz\[1\].pdf](http://afgazad.com/Tarixi/121808-A.A. Kohzad Shair Surkh wa Pir Sabz[1].pdf)

د کند هارد «شير سُرځ» جرگه بايد د هيواد پالو او خپلواکۍ غوښتونکو افغانانو د هوبښيارۍ او سياسي پوځوالي يوه بله څرگنده نخښه وگڼو؛ ځکه په همدې ارزښتناکه تاريخي جرگه کې زموږ هوبښيارو او مخلصو نيکونو د هيواد د لوړو گټو او مصلحتو د تحقق د پاره، خپلې ټولې فکري، قبيله يي او سياسي شخړې يوې خوا کښېښولې؛ او د يوه واحد وجود په توگه د هيواد د مخکښۍ بشپړتيا، ملي واکمنۍ او سياسي خپلواکۍ د دفاع په مورچل کې ودرېده.

د «شير سُرځ» تر جرگې وروسته نورو واکمنو نظامو هم تل د هيواد د سياسي او ملي مسألو د حلولو د پاره، لويو جرگو ته مخه کړې ده. د امير امان الله خان (۱۲۹۸ ش / ۱۹۱۹ ع - ۱۳۰۸ ش / ۱۹۲۹ ع) په زمانه کې هم دوې لويې جرگې جوړې سوې، چې يوه يې په ۱۹۲۴ ع کال او بله يې په ۱۹۲۸ ع کال کې وه.

دلته د دې دواړو لويو جرگو د يوه گډون کوونکي (عبدالرحمان خان لودين کبريت) د هغه بيان يوه برخه راوړم، چې د امان الله خان د تلواړي او بې سنجشه اصلاحاتو په وړاندې يې د اعتراض په بڼه وړاندي کړي دي؛ او د افغانستان ټولو سياست والو ته د عبرت لوی درس گڼل کېږي. د ملي مبارزو او ريښتيني روښانفکر - عبدالرحمان لودين په وينا کې د عبرت لوی او ارزښتناک درس دا دی، چې د خلکو ريښتيني استازي بايد د ملت د لوړو گټو ساتني

د پاره هيڅکله له حقيقت ويلو څخه ډډه و نه کړي؛ په قامي او ملي جرگو کې همېشه هغه څه و وايي، چې د خلکو او وطن په گټه يې، نه د مزدورو واکمنانو او پردو بادارانو په گټه.

د هيواد نوميالی مؤرخ او نه ستري کېدونکي مبارز - ارواښاد مير غلام محمد غبار (۱۲۷۲-۱۳۵۲ هـ ش) په «افغانستان در مسير تاريخ» او لوی استاد - ارواښاد علامه عبدالحی حبيبي (۱۲۸۹ ش/۱۹۱۰ م - ۱۳۲۳ ش/۱۹۸۴ م) په «جنبش مشروطيت در افغانستان» کې راوړي دي، کله چې امير امان الله خان د (۱۳۰۷ هـ ش/۱۹۲۸ ع) کال د ميزان پر پينځلسمه، په ستوري ماڼۍ کې، د انقلابي پاچا په نامه، خپل افراطي اصلاحات اعلان کړه، عبدالرحمان لودين يې په جواب کې وويل: «ټولواک ځان انقلابي پاچا معرفي کړ، که ريشتيا هم داسي يې، نو د دولت په دستگاه کې هم بايد انقلاب ومني. لس کاله کيږي، چې ټولواک په خپله د صدارت دنده پر غاړه اخيستي ده؛ خو انقلاب د صدر اعظم په توگه د داسې چا د ټاکلو غوښتنه کيږي، چې خلگ يې د کارونو پوښتنه او گروږنه وکړای سي (غبار ۸۱۳؛ حبيبي، جنبش مشروطيت در افغانستان ۱۹۱).

په همدې لويه جرگه کې له خلگو څخه د ښځو د مخ لڅي يا لڅ مخي په اړه هم پوښتنه وسوه. ملکه ثريا هم په لڅ مخ د غونډې په تالار کې ناسته وه. ټولو برخه والو د ښځو مخ لڅي ته د تاييد سرونه وښورول؛ مگر دووکسانو - د کابل د گمرک رييس - عبدالرحمان خان لودين او د سوداگرۍ وزير - عبدالهادي خان داوي، ونه منله. دې دواړو کسانو وويل: موږ د ښځو د مخ لڅي له لومړنيو پلويانو څخه يو؛ خو نه په دې شېبو کې، چې هره خوا د انگرېزانو د سياسي او توطيې روانې دي؛ او له دې مصلحانه خوځښت څخه هم فتنه جوړېږي (حبيبي، جنبش مشروطيت در افغانستان ۱۹۱؛ غبار ۸۱۳). لوی استاد - علامه حبيبي په امانې دوره کې د دې کړکېچنو سياسي حالاتو د يوه عيني شاهد په توگه، د عبدالرحمان لودين پر دغه دقيق او عالمانه بيان دا لنډه جومله هم ورزياته کړې ده: «او داسې هم وسوه» (حبيبي، جنبش مشروطيت در افغانستان ۱۹۱).

دې ته وايي ريښتيني، خپلواک، روښانفکره، غښتلي، سرلوري او باغروړه افغانان - هغه کسان چې د هيواد د لوړو ملي گټو د ساتنې او دفاع په لار کې تر عزت او مقام څه چې، حتا خپل سر هم تېر وه. عبدالرحمان لودين خو څو کاله وروسته په سربندني سره عملاً هم ثابته کړه، چې د وطن او خلگو د خدمت په لار کې له سرباييلو څخه هم هيڅ بېره او ډار نه لري.

د افغانانو د توري او قلم قهرمان - خوشال خان خټک (۱۰۲۲ - ۱۱۰۰ هـ ق) په «دستار نامه» کې ناحقه نه دي ويلي:

چې دستار تېري هزار دي
د دستار سړي په شمار دي

لکه څنگه چې بگړۍ يا دستار تړل د هر کس او ناکس کار نه دي، په قامي او ملي جرگو کې برخه اخيستنې هم د هر کس او ناکس کار نه دي. دا کار د هغو مړنو، خپلواکو، هوډمنو، هونبیارو او زړه سواندو کسانو کار دی، چې خدای تعالیٰ په شلو هونرو، کمالو او نېکو خويو نازولي يې؛ او د وطن د خپلواکۍ او ملي نواميسو د ساتنې په لار کې، له هيڅ راز قربانۍ او سربښدنې څخه بېرته ونه لري. که څه هم عبدالرحمان خان لودين په ظاهره نه بېرته لرله او نه بگړۍ؛ خو په ډېره مړانه او زړورتوب تر سرتېر سو؛ اما تر آزاد دغېدو او حقيقت ويلو تېر نسو. د عبدالرحمان لودين پر خلاف داسې کسان هم سته لکه رباني، خليلي، سياف، مجددي، گيلاني، محقق او په لسگونو نور مزدوران، چې په ظاهره يې بگړۍ او دستارونه پر سرتړلي دي؛ مگر په عمل کې له هيڅ راز، وطن پلورولو، جنايتو او خيانتو څخه مخ نه گرځي. د همدې استدلال له مخې به د نوميالي مبارزو او وتلي روښانفکر - عبدالرحمان خان لودين نوم او کارنامې تل تر تله زموږ په ملي تاريخ کې په زرينو کرښو ليکلي يې. اروا دې ښاده يې!

د لويو جرگو دود له ځينو لنډ مهالو ځنډو او خنډو پرته، تر اوسه جاري دی. ځينو واکمنانو په نېکه او ځينو نورو د تېرايستلو او غولولو د پاره له هغه څخه کار اخيستی دی. له دې امله بې ځايه نه ده، چې د دې هيواد ټولي لويې جرگې د ماهيت او مضمون په لحاظ پر دوو ډلو ووېشو:

- اول هغه جرگې، چې د افغان ملت د ريښتینو استازو په گډون جوړې سوي يې؛ او برخه والو استازو يې د اولسي باور او ملي گټو د ساتنې دروند مسووليت، په پوره ايماندارۍ سره ادا کړی يې، يانې د جرگې د هغو پرېکړو سيله او ملاتړ يې کړی يې، چې په هره مانا له ملي او اولسي گټو سره سمون ولري. دې ډول لويو جرگو ته بايد بېله هر ډول شک او شېبې د ملي جرگو نوم ورکړل سي؛ او پرېکړو ته يې د ملي وثيقي يا ملي تړون په توگه درناوی وسي؛ لکه د کوکران، مانجې، نارنج او شير سرخ ملي جرگې، چې برخه والو کسانو يې د هغې زمانې واکمن فيودالي او قبيله يي نظام ته په پام سره تر ډېره ځايه د خپلو اړونده قبيلو او سيمو استازيتوب کاوه؛ او خلگو هم د جرگو ولسي او ملي ماهيت ته په کتو سره د هغو پرېکړو او مصوبو ته په درنه سترگه کتل.

- دوهم هغه جرگې، چې د بېلابېلو حکومتو سياسي، اجتماعي، فرهنگي او اقتصادي کړنلارو ته د تش په نامه «مشروعيت» ورکولو په مقصد جوړې سوي، جوړېږي او لاهه جوړې سي. د دغه راز دولتي جرگو غړو تل د افغان خپلواک او غيرتي ولس پر ځای د واکمن رژيم د گټو او مصلحتو استازيتوب کړی او کيې؛ نوڅکه يې عام خلگ هېڅکله پرېکړو او مصوبو ته د ملي ارادې، ملي وثيقي يا ملي تړون په سترگه نه گوري. داسې جرگو له امنيتي ستونزو، بې ځايه پيسو لگولو او وخت ضايع کولو پرته، نه پخوا څه گټه رسولې، نه يې اوس رسولای سي؛ او نه به په راتلونکو وختو کې څه گټه ولري. له دې کبله دا ډول تبليغاتي غونډو ته د «لويو جرگو» پر ځای د «لويو دوکو» يا «لويو تېرايستنو» اصطلاح ډېره دقيقه او مناسبه برېښي. موږ او تاسو د افغانستان په معاصر تاريخ، په تېره

بيا تېرو دېرشو - څلوېښتو کالو کې د دغه راز درواغجنو او غولوونکو جرگو، خورا ډېر ډولونه او مثالونه ليدلي دي.

تېرو ټکو ته په پام سره، اوس اساسي پوښتنه داده، چې د امريکايي پوځو د توپ او ټانک تر کرغېښ سيوري لاندې به د کرزي د مزدور حکومت له خوا را بلل سوې لويه جرگه، څه راز ماهيت ولري؟! راسي دې پوښتنې ته د هيواد د قانوني اسنادو او موجودو واقعيتو په روڼا کې، جوابونه ولټوو:

د امريکايانو د تپل سوي اساسي قانون د يوسل ولسمي (۱۱۰) مادې د حکمونو له مخې، لويه جرگه د ملي شورا د غړو او د ولايتو او ولسواليو د جرگو له رييسانو څخه جوړېږي. البته د کابينې وزيران، د سترې محکمې رييس او غړي هم کولای سي د لويې جرگې په غونډو کې بې له دې چې د رايې ورکولو حق ولري، گډون وکړي.

زموږ گرانو هيوادوالو ته مالومه ده، چې د انتخاباتو په بېلابېلو پړاوو کې پريو عالم شکايتو سربېره د ولسي جرگې لږ و ډېر سلو برحاله غړو په تېرو انتخاباتو کې د راز راز ټگۍ، برگۍ، سرغړونو او بې نظميو له اسبته د انتخاباتي جرمو د څېړنې په اختصاصي محکمه کې، لايحل دوسيې لرلې. په وروستيو مياشتو کې ټول شاهدان وو، چې د انتخاباتي جرمو د څېړنې د اختصاصي محکمې له خوا د معترضو کانديدانو له مجموعي شمېر څخه د شپېته (۲۲) کسه د برياليو کانديدانو په توگه وپېژندل سوه؛ او دا کار په دې مانا دی، چې په همدې شمېر برحال وکيلان د انتخاباتو په بېلابېلو پړاوو کې د چل ول او سرغړونو له امله څارنوالی ته ورو پېژندل سوه.

دا گرده سياسي - حقوقي شخړې او لگي درگي په داسي حال کې روانې دي، چې په ولسي جرگه کې په انتخاباتي تلقبو، سرغړونو او بې نظميو تورنو وکيلانو نه يوازي د انتخاباتو د اختصاصي محکمې پرېکړه او د هغې وجود په رسميت نه پېژني، بلکې په ولسي جرگه کې يې د يوه ډراماتيک مانور په ترڅ کې حتا د قضاء د «عالي شورا» د پينځو غړو په گډون د سترې محکمې له رييس او لوی څارنوال څخه هم د باور رايه واخيسته. د اختصاصي محکمې له خوا اعلان سوي بريالي کانديدان د پخوا په شان د اختصاصي محکمې، لويې څارنوالۍ او جمهوري رياست تر منځ بې گټې ځغاسټي پاسټي کيې. په دې توگه، لکه څنگه چې ټول گورو، ولسي جرگه، حکومت، قضاء او لويه څارنوالی گرده په يوه داسي ژور سياسي - حقوقي بحران کې سره را ښکېل دي، چې ناوړه اغېزې يې هره شېبه په هيواد کې سولي او امنيت، مخکنۍ بشپړتيا، ملي واکمني او سياسي خپلواکۍ ته لوی گواښ اړولای سي.

د اساسي قانون د يوسل ولسمي (۱۱۰) مادې د حکمونو سره سم د لويې جرگې د برخه والو دوهمه ډله

د ولايتي جرگو (شوراوو) له رييسانو څخه جوړه ده. د دې ډلې غړي، لکه څنگه چې مالومېږي، د ملي شورا تر غړو هم زيات په پخوانيو جنگي ډلو تپلو او ايتلافي پوځو پوري تړلي دي؛ ځکه د ملي شورا په غړو کې د ځينو منورو او بې پرې کسانو له موجوديت څخه انکار نسي کېدای؛ خو په ولايتي جرگو کې د سياسي او امنيتي حالاتو د خپرېدو لامله د دغه راز کسانو شمېر ډېر لږ يا له هيڅ سره برابر دی.

بلاخره د اساسي قانون د همدې يوسل ولسمي (۱۱۰) مادې د حکمونو له مخې د لويي جرگې د گډون کوونکو بله ډله د ولسواليو د جرگو يا شوراوو رييسان دي، چې تر اوسه په هيواد کې د زياتېدو کوونامنيو له کبله نه د دوی څرک مالوم دی او نه يې د اړونده جرگو.

کله چې په راتلونکې لويه جرگه کې د ولسواليو د شوراوو د نسته والي له جهته د اټکل سوو استازو د نيمگړتيا په اړه له حامد کرزي څخه پوښتنه وسوه، هغه په تلوسې او وارخطايۍ سره وويل: «دا خو هغه لويه جرگه نه ده، چې په اساسي قانون کې يې يادونه شوې ده؛ دا يوه عنعنوي لويه جرگه ده، چې يوازي د امريکانو د پوځي اډو په اړه نظر ورکوي.»

دادئ د هغې «لويي جرگې» جوړښت، چې د اشغالگرانو د تپل سوي رژيم په اساسي قانون کې اټکل شوې ده؛ او د گوداگي حکومت له ادعا سره سم به په راتلونکو نيژدې وختو کې زموږ په وياړلي او تاريخي هيواد کې د امريکايي عسکرو د دايمي استوگني د ارزښتناکي ملي مسألې په اړه پرېکړه کيږي.

اوس نو زموږ حقيال او دراک هيوادوال په خپله قضاوت کولای سي، چې په داسې شرايطو او حالاتو کې ايا د «ملي شورا»، «ولايتي شوراوو» او نورو په اصطلاح «انتخابي» اورگانو غړي کولای سي د حکومت په رابلل سوي «لويه جرگه» کې زموږ د خپلواکو، سرلوړو او باغروړه خلگو استازيتوب وکړي؟ ايا د کرزي د مزدور او فاسد رژيم په نمايشي «لويه جرگه» کې د غوره ملاتړ، تالۍ خټو او هويت بایللو مزدورانو برخه اخيستنې د هغې پرېکړو ته په «مشروعيت» ورکولو کې، څه مرسته کولای سي؟!

کله چې د «لويي جرگې» جوړښت په دې ډول يي، بيانو د دې پوښتنې ځای سته، چې زموږ خپلواک، سرلوړي او وطن دوست خلگ به د هغې پرېکړو او مصوبو ته درناوی وکړي که يا؟! مگر د تېرو لسو کالو جگړې، ويني، اوښکي، ورانۍ او نا امنۍ گرده د دې روښانه واقعيت ښکارندوی نه دي، چې زموږ زړور او پياوړي خلگ د

امريکايي يرغلگرو او د هغو د وطن پلورونکو مزدورانو ظالمانه او خاينانه پرېکړه د دوو توتو ارزښت نه ورکي؟!

په تېرو لسو کالو کې د ډېرو غونډو لکه «اضطراري لويه جرگه»، «د اساسي قانون لويه جرگه»، «مشورتي جرگه» او په دې يا هغه نامه نورو جرگو د جوړولو شاهدان وو؛ خو هيڅ قلابي او دروغجنې غونډې و نه کړای سوه، زموږ د جنگ ځپلي او ويجاړي ټولني د اساسي مسألو يانې د سراسري سولې او امنيت د تأمين، د قانون د برلاسي، د لوږې، وزگارتيا، بې عدالتۍ او هراړخيز فساد د ورکولو يا لږولو په گټه څه کار وکړي. په افغانستان کې د امريکايي چوڼيو د «رسمي کولو» او «مشروع کولو» دا غونډه به د نورو تبليغاتي او نمايشي غونډو پر خلاف، نه يوازې زموږ د ملي مسألو په حلولو کې هيڅ راز مرسته ونکړي، بلکې نورو خطرناکو فتنو ته به هم لار هواره کړي، چې ژر يا وروسته به يې د پېښېدو شاهدان اوسو.

قانوني لويه جرگه، که عنعنې يې لويه جرگه، که يوه هم نه؟

ځيني افغان ليکوال او شنونکي غوښتنه کيې، چې په افغانستان کې د امريکايي چوڼيو د تداوم په اړه دي د سلا او مشوري د پاره د اوسني مزدور رژيم په اساسي قانون کې د تسجيل سوي لويې جرگې پر ځای يوه عنعنې يې يا دوديزه جرگه راوغوښتل سي.

ښايي د دې ښاغلو په نظر دغه ډول دوديزه «لويه جرگه» د افغانستان د کړېدلو خلگو په حق کې معجزه وکړي؛ او په دې وسيله زموږ جنگ ځپلي هيواد د امريکايي عسکرو د همېشني استوگنې له شره وژغوري. کله چې يوه افغان خبريال د اوسوالييو د شوراوو د رييسانو نسته والي ته په اشارې سره، د لويې جرگې د لازم نصاب د نه پوره کېدو په باره کې له حامد کرزي څخه پوښتنه وکړه، هغه په اندېښنې او وارخطايي سره جواب ورکړ: «نه نه دا هغه لويه جرگه نه ده، چې په اساسي قانون کې ياده شوې ده؛ دا يوه عنعنې لويه جرگه ده، چې يوازې د امريکايانو د پوځي اډو په باره کې خبري کيې.»

واقعيت دا دی، چې په اساسي قانون کې تسجيل شوې لويه جرگه په حقيقت کې هماغه سنتي يا دوديزه لويه جرگه ده، چې تر اوږدو پېړيو وروسته يې د يوې لوړې باوري سياسي - حقوقي مؤسسې په توگه، اساسي قانون ته لار موندلې ده. البته، د امريکايانو او جنگي ډلو ټپلو تپل سوې اساسي قانون لومړنۍ اساسي قانون نه دی، چې زموږ

د خلگو دا زور دود او دستور يې په خپلو احکامو کې نغښتې دئ، بلکې د هيواد ځينو پخوانيو اساسي قوانينو هم کلونه کلونه مخکې د دې معتبرې سياسي- حقوقي مؤسسې د څرنگوالي په اړه ځينې حکمونه، بيان کړي وه. له دې کبله بايد د دوديزي لويې جرگې او په اساسي قانون کې د تسجيل سوي لويې جرگې ترمنځ، اصولاً څه فرق او توپير نه يې.

بايد سپينه او په ډانگ پېلې و وایو، چې د پردو عسکرو او د هغو د مزدور حکومت تر کرغېړن سيوري لاندې د ملي شورا، ولايتي شوراو او اولسوالۍ شوراو په څېر انتخابي اورگانو يا و لويې جرگې او داسې نورو ملي- قامي جرگو ته د خلگو د ريښتینو او باوري استازو لار موندل، له لويه سره ناممکنه خبره ده. لکه څنگه چې مو په وارو وارو ويلي دي، د اشغال، زور واکۍ او نابرابرۍ په شرايطو کې د «انتخاباتو»، «ملي شورا»، «ولايتي شوراو»، او «اولسوالۍ شوراو» يا «لويو جرگو» او «قومي - مشورتي جرگو» په شان موضوعات گرده هغه استعماري پروژې او پروگرامونه دي، چې د يرغلگرو پوځو د بېلابېلو جناياتو د پټولو او د هغو گواکي حکومت ته د «مشروعيت» ورکولو په مقصد وخت او ناوخت طرحه کيږي؛ خو هيڅکله زموږ د کړېدلو خلگو اساسي او حياتي غوښتنو ته جواب نسي ويلای.

په هغه غونډه کې، چې د کرزي د مزدور او فاسد حکومت له خوا به د عنعنې يې يا دوديزي لويې جرگې په نامه را غوښتل کيږي، زموږ د خلگو ريښتیني استازي نه، بلکې د دې هيواد داسې بدنام جنايتکاران، لاس پر نامه گواکيان او پېژندل سوي غوره ملان غړيتوب ولري، چې په ورين تندي به د امريکايي استعمارگرانو او د هغو د ځينو نوکرانو استعماري اجندا ته هرکلی و وایي؛ او له څو نمايشي شرطو او تبصرو وروسته به د تأييد ټاپه به پر ولگي.

ولي؟

په دې چې نه د کرزي مزدور حکومت د خلگو دريښتینو او رسالتمندو استازو ور بللو ته تيار دئ؛ او نه هم د خلگو واقعي استازي د کرزي د تپل سوي رژيم په «لويه جرگه» کې، برخې اخيستنې ته چمتو دي.

البته، د سلگونو موافقو دغو په منځ کې يو و دوه مخالف دغو نه بايد هيڅکله د دې فرمايشي او نمايشي غونډې د برخه والو د ارادو د ازادۍ او استقلال په مانا ونه گڼو. د افغانستان د خلگو دريښتینو استازو دريځ په دې برخه کې، تر لمر وېشانه دئ: د پردو پوځيانو او گواکي رژيم واکمني، په هيواد کې د وينو تويولو، وړانۍ، لوټمارۍ، قانون ماتولو، فساد خپرولو، لوږې او بدمرغۍ له اصلي عواملو څخه دي. دې ترڅو او دردونکو واقعيتو ته په پام سره، د خلگو هيڅ ريښتیني او بامسووليتنه استازی په دې ويجاړه او ويرجنه مېنه کې د پردو عسکرو د همېشني حضور شیطاني طرحې ته د تأييد او تصويب سر نسي ښورولای. د خلگو واقعي استازي څنگه د خپلو بې وسه او

بې کسه هيوادوالو قاتلانو او جلادانو ته په خپله سرلوړې خاوره کې د دايمي چوڼيو اجازه ورکولای سي؟ زموږ په هيواد کې پردو اشغالگرو ته د دايمي چوڼيو له طرحې سره يوازي هغه مزدوران سربښورولای سي، چې په راز راز ناروا او ظالمانه معاملو کې توري گټي ولري. مگر دا ډول جنايتکاران، خاينان، غله، د مخدره موادو سوداگران او نوري دودڅي ډلي ټپلي د خپل شرمناک ژوند او توروگټو د ساتنې د پاره، په چا پوري ځانونه وتړي؟!

ايا په داسې شرايطو او حالاتو کې، د کرزي د دولت د ملي شورا غړي، د ولايتي شوراو ريسسان او نور بې اعتباره کسان، په «لويه جرگه» کې د افغانستان د خپلواکو او سرلوړو خلگو استازيتوب کولای سي که څنگه؟! دا خبره هر چا ته روښانه ده، چې د کورنۍ او باندنۍ مافيا په پيسو، سياسي معاملو او لاسوهنو کښېنول سوي وکيلان او د مدني ټولنې په نامه خو بې نفوذه او تش په نامه استازي هيڅکله د لويې جرگې پرېکړو ته «مشروعيت» نسي ورکولای سي.

کله چې د تش په نامه لويې جرگې پرېکړې او مصوبې په ميليونو افغانانو کې هيڅ راز منښت او مشروعيت ونه لري، بيا به نو په افغانستان او سيمه کې د سولې او ثبات په راوستلو، ترقي او پرمختگ کې د هغې د جوړېدو گټه په څه کې يې؟! موږ او تاسو وليده، چې د ببرک او نجيب په واکمني کې هم دغه راز تبليغاتي جرگې خورا ډېرې جوړې سوي؛ ور بلل سوو کسانو ته به څو ورځي پرتميني مېلمستياوي جوړې؛ او په پای کې به ښه سوغاتونه هم ورکړل سوه؛ خود هيواد ووتلو او ویرژلو وگړو ته به يې د يوې اولسکيزې گټه نه رسېده؛ ځکه نه د جرگو برخه وال د خلگو رينستيني او باوري استازي وه؛ اونه يې په جوړو سوو جرگو کې د خلگو پر اساسي غوښتنو او دردونو خبري کولای سوي. د کرزي د حکومت لويې جرگې هم د ببرک او نجيب تر غولونکو جرگو، هيڅ ښه والی او سموالی نسي لرلای. ښايي په ډېرو برخو کې تر هغو هم ډېر زيات ملي ضد ماهيت ولري.

خبري ډېرې سربې يو دئ. د پردو د توپک او نيزې تر ظالمانه سيوري لاندې، هغه هم د يوه مزدور او ککړ حکومت له خوا، هيڅکله د يوې رينستيني ملي او ولسي جرگې خبره نسي مطرح کېدای. د همدې استدلال له مخې به د کرزي د حکومت له خوا را غوښتل سوي نمايشي «لويه جرگه» په نهايت کې هغه څه کې، چې امريکايي باداران يې غواړي. که څه هم په لويه جرگه کې به د ايران، پاکستان، روسيې او چين مزدوران، نه د افغانستان د خپلواکۍ، ملي واکمنۍ او ملي وياړونو د ژغورنې په خاطر، بلکې د خپلو بهرنيو بادارانو د ستراتيژيکو گټو د تحقق په مقصد د امريکايي چوڼيو د تصويب په لار کې بېلابېلو خنډونو او خاشو ماتولو ته لمن ووهي، خو سره له هغه هم هيڅ گومان نه کېږي د هغه پلان مخه ونيسي، چې کلونه کلونه مخکې د زرگونو پوځي تلفاتو او ميليارډو ډالرو په بيه د همدې هدف د پاره په سي. آي. اي. او پښتياگان کې جوړ سوي دئ؛ ځکه په تېرو مباحثو کې مو پر دې مسأله پوره خبرې وکړې، چې اصلي هدفونه په واقعيت کې نور څه دي، بن لادن، القاعده، طالبان فقط پلمه او بهانه ده.

په پای کې باید دا خبره له یاده ونباسو، چې د کرزي د مزدور حکومت د رابلل سوي تش په نامه لويې جرگې له خوا د امریکايي چوڼیو تصویب او تأیید به نه یوازې زموږ د هیواد د سترو ملي او وطني مسألو حل ته لار هواره نه کړي، بلکې په دې ورانه او پاشل سوې ټولنه کې به د جگړو، افغان وژنو، ورانیو او بدمرغیو اوږته لازياته لمن ووهي. په راتلونکې برخه کې د خپلو ملي او وطني مسألو د حل پر اساسي لارو او په هیواد کې د امریکايي چوڼیو په وړاندې د یوه معقول بدیل پر امکاناتو ږغېږو.

له امریکايي چوڼیو او نورو استعماري فتنو څخه د ژغورنې لار

زموږ په جنگ ځپلي او غملې کور (افغانستان) کې د تېرو لسو کالو ترڅو تجربو، په ډاگه وښوول چې د سولې، امنیت، ازادۍ، ډیموکراسۍ، قانونیت، بشري حقوقو او پرمختګ په نامه راغلي پوځونه او د هغو لاس پر نامه مزدوران ټوله حتا په خپلو جبري اتوکي هم ډبل دي. داسې ورځ نسته، چې د دې بدمرغه هیواد په گوټ گوټ کې د یرغلګرو فرعونانو له خوا د کوچنیانو، ښځو او سپین ږړو په ګډون، لسګونه بې ګونا افغانان په وینو او خاورو ونه لږل سي. نن د هیلمند په نوزاد، پروډ د نورستان په دواب، آبله ورځ په کونړو او ترهغه مخکې په نورو کلو او بانډو کې (چې د ټولو یادونه یې ډېر ځای، وخت او حوصله غواړي) زموږ تنکیو ګلانو، زموږ خوندو، مندو، زموږ وروڼه او پلرونه، د اختري د پسو په شان، په وینو کې لپتکي ووېلې؛ او لکه څنګه چې ګورو د یرغلګرو پوځو د هوايي بمباریو او د وسله والو مخالفینو د ږندو انتحاري بریدو دا خونړۍ او زړه چاودونکې لړۍ ترننه په خورا درېي او درزي روانه ده.

تېرو لسو کالو دا هم له ورايه ثابته کړه، چې د افغاني مسألو یانې جګړې، زورواکۍ، وزګارتیا، چور او چپاو، فساد او نورو ناخوالو معقول او منطقي حل د پردو پوځو او د هغو د کښېنولي حکومت تروس ډېره لوړه خبره ده؛ ځکه سوله او امنیت راوستل؛ د خلکو نسونه مړول؛ د زورواکو او خپلسرو حاکمانو د ډول ډول نارواوو مخه نیول؛ په سیاسي، اجتماعي، فرهنګي او اقتصادي نظام کې د فساد او بې عدالتیو ختمول او خلکو ته د ارام او سوکاله ژوند په هیله د بېلابېلو اسانتیاوو برابرول، اصلاً د استعماري ځواکو او د هغو د مزدورو جنګي او مافیایي ډلو ټپلو کار نه دی. هیڅوک په نړۍ کې داسې هیواد نسي په ګوته کولای چې جنایتکارو، تباهاکارو، چپاولګرو، زورواکو، قاچاقېرو، پلورل سوو عناصرو او په فساد ککړو واکمنانو دي خپلو بېوزلو او مظلومو خلکو ته د هوسا او سوکاله ژوند شرایط برابر کړي یې. علت دا دی، چې جنګي او مافیایي ډلې ټپلي په جنګو، وژنو، اړودو، زورزیاتي، فساد او نورو انساني ضد سیاستو کې پرمخه ګټي لري؛ او د ژوند تروروستۍ سلګۍ پوري، په خپل ټول واک او ځواک سره هلې ځلې کوي، چې دا باد راوړي انساني ضد ګټې وټي له لاسه ونباسي.

هو! دا خبره بالکل دقیقه او پر ځای ده، چي زموږ په نږدلي او ټوک ټوک هیواد کي جنگونه، نارامۍ او بېلابېلي سياسي، قومي، مذهبي او لساني شخړي، جنايتکارو او ځايينو ډلو تپلو ته د لنگو غواوو حيثيت لري؛ او هيڅوک نه غواړي په هېڅ بيه دا لنګي غواووي له لاسه ورکړي. ايا هغو کسانو چي پرون خرڅنه لاره او نن په څو لک ډالري موټرانو کي دوري هوري چکرونه وهي ياد تورو پيسو په زور په يوه ورځ کي د مانييو، بنارگوټو، تجارتي مرکزو، بانکو او شرکتو څښتنان سوه، ټول په حقيقت کي د همدې جنگ، خيانت، چور، فساد او انساني ضد معاملو له برکته نه وه او نه دي؟! يو پلا د کرزيانو، رباني، سياف، دوستم، فهميم، خليلي، محقق، عبدالله، قانوني، نور، شېرزي او داسي نورو پرتمنيو مانييو، ډول ډول شتمنيو، ناروا معاملو، نوکرانو او چاکرانو ته وگورئ؛ او بيا په خپله قضاوت وکړئ، چي د افغانانو د وینو او اوښکو د بې رحمۍ سوداگران، په تېرو لسو کالو کي په څه کاروبار بوخت وه؛ او تر اوسه لا څه کيږي؟!

که همدا اوس په افغانستان کي جنگ، انسان وژنه او ډول ډول سياسي لوبي ودرېږي، بيا نو امريکا، غربي دولتونه، روسيه، ايران، پاکستان، هند، عربي هیوادونه او داسي نور مغرض دولتونه او سازمانونه هم لېوني نه دي، چي دې يا هغه جنگي ډلي، سياسي دلالانو، جاسوسانو او مافيایي سازمانو ته په چارښاخو ډالرو رکړي.

له همدې سببه، ويچار او ټوک ټوک افغانستان، ژور او اساسي حل غواړي - داسي حل، چي پر ټولو رېږدلو افغانانو سربېره، زموږ گاونډيو هیوادو او نړۍ والي ټولني ته هم د منلو وړ يي. زموږ د هیواد د دو دېرش کلن ناوړين معقول او منطقي حل، زما له نظره دوه لوی او اساسي اړخونه لري:

- اول دا چي د پردو مزدور، فاسد او بې کفایته حکومت بايد ژر تر ژره خپل ځای د ناپېيلو، خپلواکو، زړه سواندو او پوهو افغانانو يوه موقت ملي حکومت ته وسپاري. د دغه راز ملي حکومت د ښې پېژندنې د پاره دي درانه لوستونکي د دې عاجز هغه پراخه او مفصله لیکنه وگوري، چي څه کم درې کاله مخکي د هیواد د ځينو ملي وييپاڼو لکه «بېنوا»، «لراو بر» او ځينو نورو له لاري خپره سوه.

<http://www.larawbar.com/detail.php?id=5710>

- دوهم دا چي ټول ايتلافي پوځونه دي د يوه معقول او عملي زماني جدول په وړاندي کولو سره، د افغانانو سپېڅلي او خپلواکه خاوره پرېږدي؛ ځکه دا پردي پوځونه له تېرو لسو کالو راهيسي د اُسامه بن لادن، القاعدې او طالب مشرانو د وژلو يا ورکولو په پلمه دې خاوري ته راغلي دي؛ خو موږ عملاً گورو، چي په خپلسرو هوايي بمباريو، وړانوونکو مخکنيو عملياتو، بېرحمانه ځورونو او بېلابېلو ناوړو کړو سره د افغانستان له گردو مظلومو خلکو، په تېره بيا سرلوړو او خپلواکو پښتنو سره په يوه ناروا، ظالمانه او بې مفهومه جگړه کي ښکېل دي؛ او هره ورځ زموږ بېوزلي او بې گونا اولس ته د سراو مال ستر تاوانونه اړوي.

د زموږ د بې گونا خلگو په وړاندي د امريکايي او يتلافي قواوو دا ظالمانه او غير عادلانه جگړه هيڅ انساني او حقوقي توجه نلري؛ او د هغو د طراحانو ډول ډول درواغجنو ادعاوو پر خلاف يې د تروريستي عملو، سيمه ييزو کړکېچو، قومي - مذهبي نفرتو او په افغانستان، سيمه او ټوله نړۍ کې د افراطي تمايلاتو له زياتوالي او سختوالي سره مرسته کړې ده. زموږ ويني او هوښيار لوستونکي ښه پوهېږي، چې پخوا زموږ په جنگ ځپلي او نا کراره هيواد کې هيڅکله د انتحاري بريدو دود او دستور چا نه پېژندئ؛ خو اوس دا دئ په خواشينۍ سره گورو، چې زموږ د ټولنيز ژوندانه يو تريخ او زړه لړزونکی واقعيت دئ. دغه راز، د عبادتخايونو او زيارتونو لږول او د قومي، فکري، مذهبي او لساني توپيرونو پر بنسټ د بې گونا خلگو و حشيانه وژنه گرده هغه پېښې دي، چې افغانستان ته د امريکايي او ايتلافي لښکرو په راتگ سره را وټوکېږي. له همدې امله بايد زموږ له کړېدلو او جنگ ځپلو خلگو سره داو حشيانه جگړه ژر تر ژره او تل تر تله ودرېږي.

د سي. آي. اي. مشر - ليون پنيټا، چې ټاکل سوې ده د پرژبه د اوباما په کابينه کې د دفاع وزير چوکۍ تر لاسه کړي، څه موده مخکې په خپله اعتراف وکړ، چې په افغانستان کې د القاعده شبکې د غړو شمېر تر سلو (۱۰۰) لږ دئ. د سي. آي. اي. د نوو رپوټو له مخې خو اوس دا شمېر حتا د پينځوسو او پينځه اويا (۵۰ - ۷۵) کسانو تر منځ اټکل کېږي، چې امريکايي واکداران يې د وژلو يا نيولو د پاره د مياشتې شاوخوا لس (۱۰) ميليارده ډالره لگيې. نور تفصيل د جيوپوليتيکل مانيټر، په دې لينک کې وگورئ:

<http://www.geopoliticalmonitor.com/opinion-us-wont-leave-afghanistan-4414/>

بې له شکه، د اسامه بن لادن وژنه په خپله هم د دغه سازمان پر سياسي، سازماني او تبليغاتي ظرفيت بل کلک گوزار و. پاته سوه طالبان، اسلامي حزب، حقاني ډله او نوري وسله والي ډلې، چې د هغو وژل او ورکول نه عملي کار دئ، نه معقول. عملي په دې نه دئ، چې دا خلگ ټول د دې وطن اصلي اوسېدونکي دي؛ په خلگو کې ژوري ريښې لري؛ او له تېرو لسو کالو راهيسې يې د امريکايي او ايتلافي قواوو له بمباريو او بريدو سره سره، خپل موجوديت او هويت خوندي ساتلی دئ. معقول په دې نه دئ، چې دې خلگو د سپټمبر د يوولسمې په گډون، په نړۍ وال تروريزم کې هيڅکله لاس نه لاره؛ او هيڅ وخت يې دا نه دي غوښتي، چې د نړۍ وال تروريزم تر شا ودرېږي. بن لادن، القاعده او داسې نوري ډلې هم په واقعيت کې د امريکا، عربو او پاکستاني آي. ايس. آي. له خوا په غاړه کې ورواچول سوې. امريکايان نسي کولای په افغانستان کې د افراطي ډلو ټپلو د ځای پر ځای کېدو مسووليت د افغانانو پر اوږو ورواچيې.

که د افغاني ټولني واقعيتونه داسې دي، بيا نو دا بې سرواڼه پوځونه، دا ټانکونه او جهازونه او د زرگونو انسانانو د ژوند او ميليارده ډالرو د خاوري کولو په بيه، دا بې رحمانه وژني او وړانۍ د څه دپاره؟! دا واقعيت هم

هر چا ته تر لمر روښانه دئ، چي د ايتلافي قواوو ظالمانه بمباريو او ړندو عملياتو نه يوازي د تروريزم، افراطيت او تاوتريخوالي په ورکولو کي هيڅ راز مرسته و نکړه، بلکي لا نور پېلوزۍ يې هم پر واکاوه؛ او د دې سرکښ اور لمبې يې اوس داسي گچي ته ورسولې، چي پر غمخپلو افغانانو سربېره يې د سيمي او نړۍ خلکو ته هم لوی گواښ اړولئ دئ.

که ايتلافي فرعونانو او د پخواني شمالي اتحاد ځينو پښتون دوښمنه مزدورانو د القاعدې او طالبانو په نامه، د خپلواکو، سرلوړو او غيرتي پښتنو ونا بودۍ ته ملاوي تړلي يي، دا نو کاملاً بېله خبره ده؛ خو لکه څنگه چي نورو يرغلگرو د اکرغېږن خوبونه ريشتيا نکړای سواي، دوی به هم دا وحشيانه هيلي، گور ته له ځانه سره يو سي.

په دې وجه، بېله خبرو اترو او روغي جوړي بله هيڅ لار نه ليدل کيږي؛ خو خبري اترې، مفاهمه او مصالحه له چا سره؛ د کومو اصولو له مخي؛ او کومو هدفو ته د رسېدو دپاره؟

که امريکايان او په کابل کي د هغو منفور مزدوران تصور کيږي، چي د بهرني اشغال او گواښ رژيم وسله وال او نا وسله وال مخالفين به، له هغه کميسيون يا شورا سره خبرو اترو او روغي جوړي ته غاړه کښېږدي، چي برهان الدين رباني يې مشري کيږي، ډېر تېروتلې او خطاوتلې دي؛ ځکه د روغي جوړي دپاره نېکو او خيرغوښتونکو منځگړو ته اړتيا سته.

منځگړيتوب يا وساطت هم له حقوقي پلوه او هم زموږ د اولسي دودو او روايتو له مخي، يوازي د هغو کسانو کار دئ، چي پر نېک او مصلحانه شهرت سربېره، د ښکېلو اړخو تر منځ شخړه يا دعوه کي، هيڅ ډول لاس يا گټي ونه لري؛ خو موږ ټول د سر په سترگو گورو، چي د رباني د تش په نامه شورا په جوړښت کي له څو بې واکو او کلېشه يي کسانو پرته، د افغانستان د زرگونو بې گونا وگړو قاتلان، د کابل ښار د کنډواله کولو مسوولين او په پای کي د اوسني امريکايي اشغال تر ټولو بې ايمانه، بې رحمه او فاسد مزدوران، غړيتوب لري، چي رباني په خپله هم د دې جنايتکارانو، ورانکارو، غلو او وطن پلورونکو له ډلي څخه دئ.

اوس نو تاسي حقپال لوستونکي په خپله قضاوت کولای سئ، چي ايا د داسي جانيانو، ورانکارو، لوټمارو او شرف بایللو په سته والي کي کېدای سي په هيواد کي د جگړې او وينو توييدو و بندولو ته هيله من اوسو؟! جواب روښانه دئ. د سولي او روغي جوړي خبري له هغو کسانو سره نسي کېدای، چي د افغانانو کور يې وران کړئ دئ؛ او زموږ د بي گونا عزيزانو په وينو يې محکي سرې کړي دي. د افغانستان کړېدلي او ویرزلي خلگ

هېڅکله د دې جانيانو او وطن پلورونکو ظلمونه او نارواوي نسې بڅښلای. امريکايان او نورو ايتلافي دولتونه بايد په خپل ټول وجود سره، په دې ترڅه حقيقت وپوهېږي.
د حل لارڅه ده؟

د حل يوازنی لار د يوه ريښتيني موقت ملي او ولسي حکومت جوړول دي.

ايا د يوه ريښتيني ملي او ولسي حکومت لرل؛ او دا په وينو لړلې خاوره له هر ډول پردو عسکرو او پردو جنگياليو څخه پاکول، ناسمه يا ناوړه غوښتنه ده؟
گومان نه کوم له جنگي ډلو تپلو، ځينو جاسوسانو او فاسدو واکمنانو پرته، څوک د افغانانو له دې انساني، اسلامي او افغاني غوښتنې سره تضاد او مخالفت ولري. راسی په لاندې کړنو کې د دې ستر انساني، اسلامي او افغاني ارمان پر ځينو عملي اړخو يو څو لنډې خبرې وکو:

له نېکه مرغه، افغانستان له بېلابېلو قومو او تېرو څخه په هيواد کې دننه او دباندې ډېر خپلواک، زړور، غښتلي، پوه او مخلص ملي شخصيتونه لري. داسې ناپېيلي ملي شخصيتونه، چې ټول افغانان يې په يوه رغ پر ايماندارۍ، خپلواک فکر او عمل، سربښندي، هوشيارۍ او اخلاص آمان کولای سي.

داسې خپلواک، ناپېيلي او په هره مانا باکفایته موقت ملي او ولسي حکومت کولای سي، دوه ستر کارونه پر مخ بوزي:

- يو دا چې له وسله والو گوندو، ډلو او شخصيتو سره د مخامخ، ښکاره او ريښتینو خبرو اترو له لارې د جنگ او وړانۍ مخه ونيسي.

- بل دا چې د ملي او ولسي کړنلارو په وړاندې کولو سره، د هغو ميليونو جنگ ځپلو او رېږدلو هيوادوالو بالفعل ملاتړ تر لاسه کړي، چې د پردو يرغلگرو له ظالمانه اشغال او د مزدورو واکمنانو له فساد، بې عدالتيو او بې کفایتيو څخه پزې ته رسېدلي دي.

د موقت ملي حکومت دا دوي ارزښتناکي برياوي به بېله شکه د همېشنۍ سولې او ملي روغې جوړې له برياليتوب سره لويه مرسته وکړي؛ د سولې او ترقي جبهه به ورځ په ورځ غښتلي او د جنگ او وينو تويولو جبهه به ورځ تر بلې، تجريد او کمزورې کړي.

د موقت ملي حکومت او وسله والو مخالفينو تر منځ ازادي خبرې اترې او روغه جوړه به ډېر ژر دا امکانات برابر کړي، چې ټول نابللي پردې (ايتلافي پوځونه او د مخالفينو تر څنگ ولاړ جهاديان) زموږ ورانه او غملي خاوره

تل تر تله پرېږدي. دې لوی برياليتوب ته بايد هيڅکله په سپکه سترگه و نه کتل سي؛ ځکه تر هغه مهاله، چي افغانستان په بشپړه توگه افغانانو ته نه يي پرېښوول سوئ، په دې وران او غملرلي ټاټوبي کي د سولي، امنيت او سوکالۍ تمه هم بې ځايه ده. يوازي پر ټولو افغانانو متکي ملي او اولسي حکومت کولای سي، زموږ گډ تاريخي کور د پردو له شره وژغوري.

موقت ملي حکومت به تر يوې ټاکلي مودې (د دې مودې اوږدوالی هم د ښکېلو اړخو په روغه جوړه اړه لري) وروسته، په هيواد کي عمومي انتخاباتو ته لار هواره کړي؛ او په دې توگه به د يوه ريښتيني منتخب حکومت تر جوړېدو پوري، خپل ستر ملي او وطني رسالت بشپړ کړي.

زما په قاصر نظر خو د ځانگړو سياسي، اجتماعي، فرهنگي، مذهبي او اقتصادي خصوصياتو د لرلو له امله د افغانستان د سمي ادارې او پرمختگ تر ټولو ښه نښه هم همدا ملي حکومت دئ، چي کولای سي د دې گډ تاريخي کور د ټولو تېرو، ژبو، مذهبو، سيمو او خلگو پر حقوقو سربېره، د گاونډيو هيوادو او نړۍ والي ټولني روا گټي هم خوندي وساتي. ما ته خو په افغانستان غوندي ټولنه کي د دولتي نظام د ادارې د پاره تردې بريالۍ، غوره او اغېزمنه لار نه ښکاري؛ ځکه په تېرو دوو دېرشو کالو کي مو په سترگو وليده، چي کيڼ او ښي (چپ او راست) افراطيت مظلومو افغانانو ته بې تباهي او بدمرغي هيڅ ورنکړه؛ او نه يي ورکولای سواي؛ ځکه افراطيت په هره بڼه او هر شکل وارداتي خټه لري؛ او زموږ د ټولني له عيني او ذهني واقعيتو سره هيڅ اړخ نه لگي. همدا دليل دئ، چي زموږ د ټولني له سياسي، اجتماعي، فرهنگي او اقتصادي واقعيتو څخه پردي سيستمونه د خلگو له پراخ مخالفت او مقاومت سره مخامخ سوه؛ او لا به په راتلونکي کي هم مخامخ کيږي.

د دې عاجز په اند «خير الامور او سطها» د ښي او کيڼ ځواکو له وړاندوونکو افراطي سياستو څخه د افغانستان د ژغورني تر ټولو غوره لار ده؛ خو د دې منځنۍ فکري او سياسي لاري اخيستل هيڅکله د پر شا تگ، محافظه کارۍ او تسليمۍ په مانا نه دئ. د خپلواکۍ، ټولنيز عدالت، بشري حقوقو او ډيموکراتيکو ارزښتو په لار کي فردي او ډله ييز کوښښونه به په کلک هوډ او لازيات ټينگار سره پر مخ ځي؛ اما په دې اړه د پام وړ مهم او اساسي ټکي دا دئ، چي دا پټمن او انساني تلابونه بايد تل زموږ د خلگو عيني او ذهني ملاتړ له ځانه سره ولري. په دې مانا، چي زموږ د بډلي او رېږدلي هيوادوال بايد د شمالي افريقا او منځني ختيځ د ځينو هيوادو د وينو او غښتلو اولسو په څېر په افغاني ټولنه کي هم د دغسي سياسي، اجتماعي، فرهنگي او اقتصادي بدلونو د را منځ ته کولو د پاره په شعوري او نه ستړي کېدونکي ډول د مبارزې ډگر ته را ووزي؛ او په خپل مستقيم او فعال گډون سره د وخت مستبد، تپل سوي او وارداتي نظامونه پر بل مخ واړوي. البته په دې کار بايد احساسات، عقدي او

شخصي گټي هيڅکله لارونه لري... تر دې عمومي خبرو وروسته، بيرته را گرځو په وران او ويرجن افغانستان کي د ملي حکومت و تاريخي رسالت او مسووليت ته:

د گردو افغانانو د خوښي وړ ملي حکومت به د سولي، تفاهم، ورورولۍ، دوستۍ او نړۍ والو معيارو په چوکاټ کي له گاونډيو هيوادو، د سيمي له دولتو، متحدو ايالاتو، لوېديځو هيوادو او نوري نړۍ سره دوستانه اړيکي وساتي؛ د هغو له علمي، تخنيکي، اقتصادي او انساني مرستو به پراخه گټه واخلي؛ او په خپله به هم د نړۍ والي ټولني د يوه فعال او گټور غړي په توگه، خپلو ملي او بين المللي مسووليتو ته ټينگ پام وکړي. البته، نړۍ واله ټولنه په تېره بيا امريکا، د سيمي لوی دولتونه او همسايه هيوادونه هم بايد افغانانو ته د خپل سياسي، اجتماعي، اقتصادي او فرهنگي سيستم د غوراوي پوره حق ورکړي.

شک نشته، چي په نړۍ کي د مختلفو سياسي، اجتماعي، اقتصادي او کلتوري سيستمونو سته والی د نړۍ والي سولي او امنيت د ټينگښت او بشري پرمختگ له خورا مهمو اړتياوو څخه گڼل کيږي. د بېلابېلو سياسي، اجتماعي او اقتصادي سيستمونو لرونکو دولتو تر منځ د سوله ييز ژوندانه زرين اصل نه يوازي د معاصرو بين المللي حقوقو درې مهم اصول لکه: د زور يا زورد گواښ مخنيوی؛ د دولتو د ملي واکمنۍ درناوی؛ او د دولتو په کورنيو چارو کي نه لاسوهنه، په ښه ښه بيانوي، بلکي د بېلابېلو دولتو تر منځ د دوستۍ او همکارۍ نوري برخي او اړخونه هم را نغاړي. د سوله ييز گډ ژوند نړۍ وال اصل پر هغو سياستو د بطلان کرښه باسي، چي په مختلفو ټولنيزو سيستمونو پوري تړلي دولتونه، د دوښمنۍ او تقابل لوري ته بيايي. بالعکس دا اصل له بېلابېلو دولتو څخه د ژوندانه په ټولو برخو کي د زياتېدونکو همکاريو غوښتنه کيږي (ټونکين ۸۰).

البته، د سوله ييز گډ ژوندانه ارزښتناک حقوقي اصل ته د پخواني شوروي دولت يا نورو سوسياليستي دولتو په پنگېدو سره، هيڅ زيان نه دی رسېدلی. دا اصل د بشري ټولنې د گډ ژوندانه په ټولو پړاوو کي د نړۍ والي سولي، امنيت، پرمختگ او همکارۍ ډاډمن او اغېزمن ضامن گڼل کيږي؛ ځکه د نړۍ بېلابېل هيوادونه د سياسي، اجتماعي، اقتصادي او فرهنگي پرمختگ له پلوه، لوی توپيرونه لري. له دې کبله په نړۍ کي د بېلابېلو سياسي، اجتماعي، اقتصادي او فرهنگي سيستمونو د اجباري پنگولو او پيکه کولو په خاطر هلې ځلې، بېله شکه نړۍ واله سوله، امنيت، بشري پرمختگونه او همکارۍ له سترو کړاوو او لانجو سره مخامخ کيږي. له همدې سببه بايد د هر هيواد مېشتو اولسو ته په پوره ازادۍ حق ورکړل سي، چي له خپلو ملي ځانگړتياوو او اړتياوو سره سم، د خپلو زړو نظامو او زړو سياسي، اجتماعي، اقتصادي او فرهنگي مؤسسو د ايشولو په اړه پرېکړه وکړي.

لکه څنگه چې پخوانی شوروي دولت پر نورو ملتو له هغې ډلې څخه زموږ پر هيواد د خپل سياسي، اجتماعي، اقتصادي او فرهنگي سيستم په تپلو سره، له خطرناکو عواقبو سره مخامخ سو، د امريکا متحده ايالات او غربي متحدين، زموږ گاونډي هيوادونه، په تېره بيا پاکستان، ايران او د چين، روسيې او سعودي عربستان په څېر لوی سيمه ييزو دولتونه بايد افغانستان ته د خپلې خوښې نظامو له صادرو لو، په ټينگه ډډه وکړي. د افغانستان په چارو کې ټول بنکېل دولتونه يوازي د دې هيواد د يوه پياوړي او غښتلي ملي حکومت په ملاتړلو سره کولای سي د خپلو روا گټو د تحقق د پاره هڅه او کوښښ وکړي.

په افغانستان کې يو منلې ملي او ولسي حکومت کولای سي د هيواد د مخکنۍ بشپړتيا، سياسي خپلواکۍ او ملي واکمنۍ د ډاډمنې دفاع د پاره د ملي گټو او بين المللي موازينو په چوکاټ کې، د اړتيا پر مهال، د امريکا د متحدو ايالاتو په گډون له هر بهرني هيواد سره د دفاعي او ستراتيژيکي همکارۍ بېلابېل تړونونه لاسليک کړي. د عيني اړتياوو پر بنسټ لاسليک سوي دا ډول ستراتيژيکو تړونونه به هيڅکله په هيواد او سيمه کې جگړو، نا اراميو او کرکېچونو ته لمن و نه وهي؛ خو دا کار په بشپړ باور سره د اوسني مزدور حکومت تر صلاحيت ډېر پورته دی، چې د پردو د توپ او ټانک په زور، پر خلکو حکومت کيږي. د داسې بې واکه او مزدور حکومت له خوا د ستراتيژيکو تړونو لاسليک، په هيواد کې دننه او دباندې د جگړو، وينو تويولو او بحرانو لمن نوره هم پسي پراخيږي.

د رڼو لوستونکو ته څرگنده ده، چې گاونډي هيوادونه، د سيمې دولتونه او نړۍ وال قدرتونه د بېلابېلو طرحو او نخشو په پرمخ بيولو سره، زموږ په گران هيواد کې متضادي گټې لري. مزدور رژيمونه په سياسي، اجتماعي، فرهنگي، مذهبي، اقتصادي او ستراتيژيکو چارو کې د خپلواک فکر او عمل نه لرلو په وجه دا متضادي او متناقضي گټې نسي پوځلا کولای؛ ځکه نو په دولتي دستگاه کې ټولي شاملې مزدوري ډلې ټپلي تروسه و سه کوښښ کيږي د خپلو بهرنيو بادارانو گټې خوندي کړي، چې دا کار هرومرو زموږ په کورنيو چارو کې د نورو لاسوهنکو لوبغاړو د سختو غبرگونو سبب گرزي؛ د مثال په توگه له هند سره دوستي د پاکستان پوځيانو دوښمني را پاربي يا په هيواد کې د چين، روسيې او ايران اقتصادي تشبثات د امريکا د متحدو ايالاتو او د هغه د لوېديځو متحدينو و پټو او ښکاره مخالفتو ته لمن وهي يا د سعودي عربستان او نورو عربي هيوادو سياسي، اقتصادي، فرهنگي او مذهبي هڅې سمدلاسه د ايران د شيعه اخوندانو پر سر اور بليي؛ او داسې نورې چپه او راسته لوبې، چې د يوه په رضایت کې د بل د دوښمنۍ او خپگان موجبات برابرېږي.

د همدې استدلال له مخې، يوازي يو پياوړی ملي او اولسي حکومت کولای سي د يوه فعال او مثبت ناپېيلي ملي دريځ په غوره کولو سره کولای سي د گاونډيانو، سيمه ييزو لوبغاړو او د نړۍ والي ټولني د ټولو غړو د مشروع گټو ساتنه وکړي؛ او د نامشروع گټو او ناروا لاسوهنو يې په کلکه مخه ونيسي.

يو ځل بيا بايد تکرار کړو، چي په افغانستان کي بهرنۍ لاسوهني، جگړې او نارامۍ ټول له بهرنيو لښکرو او گوداگي رژيم سره نه شلېدونکې اړېکي لري. که امريکايان او ايتلافي دولتونه ريشتيا هم له تروريزم او افراطيت سره د مبارزې په خاطر افغانستان ته تللي دي، بايد د افغاني شخړو او لانجود اساسي حل د پاره د هغو په اصلي علت او سوب پسي وگرځي. کله چي د بهرنيو لاسوهنو، جگړو، وينو تويولو او ورانکاريو اصلي علت له منځه ولاړ سي، بيا نو د هغو معلولونه ياني تروريزم، نارامۍ، زورياتي، افراطيت، لوږه، بېکاري، وروسته پاته والی او نوري ناخوالي په خپله له منځه ځي.

که امريکا په افغانستان او شاوخوا سيمه کي د خپلو سياسي، اقتصادي او ستراتيژيکو گټو د تحقق د پاره نه، بلکي په ريشتيا سره د سوله ييز، سوکاله او متمدن افغانستان د جوړولو د پاره تللي يي، بيا نو تر هر څه وړاندي بايد د اوسني مزدور رژيم له سياسي، عسکري او مالي ملاتړ څخه، چي په هيواد کي د سولي او امنيت تر ټولو لوی او اساسي خنډ دی، ژر تر ژره لاس واخلي؛ او د يوې بين الافغاني جرگې له لاري د هيواد د مشرتابه چاري د افغانانو يوه ريښتيني موقت ملي حکومت ته وسپاري؛ او د هغه له لارښوونو سره سم د وتلو پر ستراتيژۍ غور وکړي.

که امريکايان د جنايتکارو، ورانکارو، جاسوسانو او غلواوسني بې کفايته حکومت ملاتړ ته دوام ورکړي، د دې خبري مانا دا ده، چي په لوی لاس غواړي يو ځل بيا د مظلومو او بې اوازه افغانانو د چارو واگي د پخوانيو دورو په خبرو سله والو ډلو ټپلو ته په لاس ورکړي؛ او په دې توگه نورو جگړو، وينو تويولو او افراطي جريانو ته لار هواره کړي؛ ځکه ټولو افغانانو ته مالومه ده، چي د کرزي فاسد او بې کفايته حکومت هيڅکله په يوازي سرد وسله والو مخالفينو په وړاندي د مقابلې او مقاومت وس نه لري.

که د مزدور رژيم ځيني عناصر د خدای، وجدان او افغانيت په نامه څه پېژني، نور بايد له دې شرمناک، خونړي او خاينانه واک څخه لاس واخلي؛ او يوه موقت ملي حکومت ته د واک په سپارلو کي مرسته وکړي، چي په دې توگه هيواد د تنظيمي جگړو او ډول ډول استعماري فتنو له شامته وژغورل سي.

دا خبره هيڅ بحث او مشاجره ته اړتيا نه لري، چي په افغانستان کي د امريکايي عسکرو دايمي حضور زموږ د هيواد د سياسي خپلواکۍ او ملي واکمنۍ د محدودولو او زيانمن کولو په لار کي، ډېر خطرناک گام دۍ. له دې امله يې هيڅ خپلواک، سرلوري او باغوره افغان ومنلو ته غاړه نه اړېدي. امريکايي ستراتيژيستان بايد د تاريخ په اوږدو کي د افغانانو له خپلواکۍ غوښتونکو مبارزو او حماسو څخه د عبرت درس واخلي؛ او پرېنږدي د زرگونو پوځيانو په قرباني کولو او ميليارډو ډالرو په ضايع کولو سره، کټ مټ هغه نتيجه ترلاسه کړي، چي تر دوی مخکي نوري يرغلگري امپراتوري ور سره مخامخ سوي وې. تاريخونه شاهدي ورکوي، چي د دې خپلواک او سرلوري هيواد په غرو او رغو کي د ډېرو فاتحانو پزي په خاورو لږل سوي دي؛ ځينو يې پښې او لاسونه، ځينو يې سرونه او ځينو يې ان درست لښکرونه بایللي دي. امريکايان بايد په دې حقيقت هم سر خلاص کړي، چي د نړۍ مؤرخانو او محققانو په ناحقه افغانستان ته د امپراتوريو د هديرې لقب نه دۍ ورکړۍ!

که امريکا د تعقل او منطق پر ځای د زور او گواښ لار ټينگه کړي، بيا نو په دې حقيقت هم بايد ښه سر خلاص کړي، چي افغانانو ته په خپل پلرني هيواد کي د پردو دايمي لښکرکوټونه، د دايمي اشغال په مانا دي؛ او د دايمي اشغال په عواقبو ياني دايمي جگړو او دايمي تراژيديو هم هر څوک ډېر ښه پوهېږي؛ ځکه نو ټوله په يوه وجود او يوه اواز له هغو سره د مبارزې او مقابلي په مورچل کي درېږي. له بله پلوه، زموږ په هيواد کي د امريکايي عسکرو دايمي استوگه، چي په هيڅ ښه او هيڅ ډول د افغانستان د مسألې د منطقي او اصولي حل لار نه ده، ټولي نړۍ ته په ډاگه ښيي، چي امريکايي واکمنان په افغانستان او سيمه کي د هغو استعماري نخشو د عملي کولو په لټه کي دي، چي پر جنگ ځپلو افغانانو سربېره د سيمي د نورو ملتو له روا او انساني گټو سره هم څرگند تضاد لري. دغه راز نامعقولي او مستکبرانه ماجرا غوښتونکي، زموږ کړېدلي ملت او د سيمي نورو ملتو ته له تراژيديو او بدمرغيو پرته، هيڅ گټه او نتيجه نسي لرلای.

د امريکا سياسي او پوځي ستراتيژيستان بايد خپل تېر لښکرکاريو پلا بيا له سره وگوري. دا خوږۍ ريكارډ له ورايه ښيي، چي له پردو لښکرو څخه د افغانانو کرکه او نفرت د هري ورځي په تېرېدو سره ډېر سوۍ او لا ډېرېږي. د امريکايي عسکرو دايمي استوگه به بېله شکه دا کرکه او انزجار د عمومي پاڅون گچي ته لوړ کړي.

که يو نيم لک منظم پوځ او لسگونو زرو په اصطلاح استخباراتي، امنيتي او اکملاتي قواوو په تېرو لسو کالو کي د خلگو خپلواکۍ غوښتونکي ارادې ماتي نکړای سوې، تر دې وروسته هم هيڅ دليل او ثبوت نسته، چي په عسکري چوڼيو کي ځای پر ځای سوي دېرش - څلوېښت زره عسکر به د خپلواکۍ مينو او سرسپارو افغانانو د پر شانه تلونکي ملي پاڅون مخه ونيسي؟!

په پای کې د دې مهمې خبرې یادونه ضروري ګڼو، چې د جنگ او تباهي لېونۍ لمبې به هرومرو زموږ د اسکرېلو هیوادوالو ویرجنه او ویجاړه کوډغاله نوره هم وړانه او لولپه کړي؛ خو له هغو سره جوخت به امریکايي لښکرکوټونه او د هغو مزدور رژیم هم هیڅکله پر ارامه پرې نږدي؛ دا اوروڼه او لوګي، دا ویني او اوبښکي، دا ساندې او کرږي به هرومرو د فرعونانو تر جګو مانښو او ارګو هم رسیږي.

انګرېزي «بېس» ته په پښتو او دري کې څه وایو؟

اډه، پوځي اډه، لشکرگاه/لښکرگاه، لښکرکوټ، پایگاه، چوڼۍ/چونۍ؟
د لغتپوهنې او ایتیمولوژۍ په روڼا کې څو لنډې خبرې

څو ورځې مخکې د هیواد خوږ ژبي، مبتکر او متفکر لیکوال - ښاغلي ډیپلوم انجنیر خلیل الله معرفي، په «افغانستان آزاد - آزاد افغانستان» ویبپاڼه کې، د امریکايي چوڼیو په اړه، د یوې په زړه پورې مقالې په ترڅ کې، د معقولو دلایلو په وړاندې کولو سره، د هیواد د لیکوالو او ژورنالیستانو پام د ایراني «پایگاه» پر ځای د خپلې ژبې د یوې خوږې تاریخي کلیمې (لشکرگاه) کارولو او رواجولو ته اړولئ و، چې ماته یې هم په ریښتیا سره ډېر خوند را کړ. د «لشکرگاه» او «پایگاه» د کلیمو پر څېړنه او شننه سربېره د امریکايي چوڼیو په ردولو او کرلو کې، د ښاغلي معرفي علمي مقاله، دلته کتلاى سئ:

<http://afgazad.com/Siasi/042511-KM-Ejaaza-ye-Lashkargaah-e-Begaana-Botlaan-e-Afghaniat%5B2%5D.pdf>

غواړم په دې لنډ بیان کې، درنو لوستونکو ته د ایتیمولوژۍ او لیکسیکالوژۍ په روڼا کې، د ښاغلي معرفي پر علمي استدلال، څو نور ټکي هم ورزیات کړم.

«اډه» یا «اډا» د ایتیمولوژۍ یا ریښه پېژندنې له نظره د هندي ژبې ټکی دی، چې له اوږدو زمانو څخه په زیاترو هندي الاصله ژبو او پښتو کې، په پراخه توګه استعمالیږي (پلاټس ۳۷). په پښتو کې د موټروانو اډه، د ټکیسیانو اډه، د ګاډیو اډه او داسې نور عبارتونه له پخوا څخه باب دي، چې په عمومي ډول د تم ځای/تمځی، درېد ځای/دریدځی، ایستگاه، توقفگاه او داسې نورو په مانا دي. دا ټکی پخوا په افغاني پښتو کې د عسکري قشلي، عسکري قطعې، عسکري قرارگاه، ګارنېزیون او داسې نورو په مانا نه کارېدئ؛ خو په کښته پښتنو کې د اوږدو ژبې د پراخي اغېزې له کبله «فوجي اډه»، «هوايي اډه»، «د پولیسو اډه» او داسې نور عبارتونه، له پخوا څخه استعمالیږي.

«پوخ» کليمه د عربي «فوج» مفغنه يا پښتو سوي بڼه ده، چي نن سبا په افغاني پښتو کي خورا ډېره کارېږي؛ او د پخوانيو مروجو کليمو لکه لښکر، اردو يا عسکري قوې ځای يې نيولې دي؛ خو لښکر، سپاه، عسکر، اردو هغه کليمې دي، چي له پېړيو پېړيو راهيسي زموږ په ژبه او ادب کي پراخ مقبوليت او تابعيت لري؛ او له همدې کبله يې بايد ځای په بشپړه توگه د «پوخ» مفغني کليمې ته ور نکړل سي؛ ځکه دا کار هيڅ منطق نه لري، چي خپلي زړې او اشنا عربي، پارسي، هندي، تورکي او داسي نوري کليمې د پرديتوب په گونا تر خاورو لاندې کو؛ او پر ځای يې نوري بې خونده او زموخته پردی، خو نا اشنا کليمې ودروو؛ د مثال په ډول «سبب» داسي عربي ټکي دي، چي د پښتو تر څنگ په عربي، پارسي، اردو او زموږ د فرهنگي حوزې په نورو ژبو کي هم پراخ استعمال لري. دا اسانه، ساده او مروج ټکي د کندهار په پښتني چاپېر کي افغاني رنگ اخيستی دي؛ او له پېړيو پېړيو راهيسي د «سَوَب» په بڼه په عامو او خاصو کي دود دي؛ په ډېري خواشینی سره، نن سبا د ژبي د سوچه کولو متعصب او بې خبره محتسبين د عربي توب په گونا د دې اشنا او اسانه مفغني کليمې له کارولو مخ اړي؛ او پر ځای يې د پښتو او عربي ژبي د يوه لغوون ترکیب (لامل) و بېدرېغه استعمال ته ملا تړلې ده، چي په حقيقت کي له دوو برخو ياني «له» او «عمل» څخه ترکیب سوی دي. ځيني کسان يې د جمعي په بڼه (لاملان) هم کاري، چي تر مفرد حالت لا ډېر بې خونده او خندنی ايسي.

پر «سَوَب» سربېره ډېري نوري کليمې هم سته، چي په پښتون مېشتو سيمو کي يې د پېړيو پېړيو په تېرېدو سره پښتني جوله اخيستی ده؛ او نن د دې لرغوني ژبي د لغوي زېرمي نه بېلېدونکې برخه گڼله کيږي، چي په هيڅ بڼه او هيڅ ډول يې بايد له لاسه و نه باسو؛ خو له بده مرغه زموږ د ژبي بې خبره او تنگ نظره واکداران يې د پرديتوب په گونا تر خاورو لاندې کيې؛ او پر ځای يې د خپلي خوښي بې خونده او نا اشنا ټکي را باسي.

ځينو مغن سوو ټکو خو حتا په پښتني سيمو کي تر پېړيو پېړيو مقبوليت او تابعيت وروسته زامن، لمسي او کړوسي هم پيدا کړي دي، چي گرده يې زموږ د ملي ژبي ارزښتناکه لغوي زېرمه بلله کيږي؛ د مثال په ډول د «خرج» عربي ټکی، چي په پښتني چاپېر کي په «خرخ» او بڼتۍ دي؛ او د اوږدو تاريخي پړاوو تر تېرولو وروسته يې له نېکه مرغه دا دۍ بچي، لمسي او کړوسي هم پيدا کړي دي: «خرخول = فروختن»، «خرخوونکی = فروشنده»، «خرخيلاو / خرخلاو = فروختن»، «خرخه = خرچه، مصرف، هزينه»، «خرخاوو = خراج، ولخرج، اسراف کننده»، خرخبښت، خرخبندنگ، خرخونگ، خرخېدل، خرخېده، خرخگير، خرخون، خرخونی يا خرخبندونکی او داسي نور، چي هريو يې بېله مانا او بېل مفهوم لري؛ او گرده له همدې مفغن سوي مادې (خرخ) څخه را ټوکېدلي دي.

اوس نو که د «سوچه کولو» تنگ نظره او متعصب پېښه گران په خپلو جاهلانه کوښښو سره د دې مفغن يا پښتو سوي ټکي ځای د «لگښت» په اصیل يا سوچه پښتو ټکي ډک کړي، بيا خو له «خرخ» کليمې څخه ټول راوتلي

مشتقات هم د خلگو له شک او تردید سره مخامخ کيږي؛ کرار کرار له استعماله لويږي؛ او په دې توگه زموږ د خوږې ژبې لغوي زېرمې ته لوی او نه جبران کېدونکې تاوان رسيږي. عجبه خو داده، چې د نړۍ پرمختللي قومونه ترگرده کوښښ کيږي، چې د پردو ژبو د بېلابېلو ټکو، ترکیبو او عبارتو په اخیستلو سره د خپلو ژبو لغوي ذخیره پراخه کړي؛ مگر موږ ناپوه او بې خبره پېښه گران په لوی لاس د خپلې ژبې د ښکلي او سمسور بڼې بڼایسته گلونه او له میوو ډکې خانگي، په تېشه غوڅوو.

هو! د «لگښت» د اصلي او سپېڅلي پښتو کلیمې کارونه او ترویج باید بېله شکه ډېر ښک او گټور کار وگڼو؛ خو نه د «خرخ» او د هغه د مشتقاتو د نښت کولو او بې رنگه کولو په بیه. د داسې مفغنا تو لمن خورا پراخه ده. گرده باید د پښتو د اصیلو یا سوچه ټکو تر څنګ، په پراخه توگه استعمال کو؛ او تل یې د خپلې ژبې د اصلي او نه بېلېدونکي برخې په توگه وگڼو.

اما د نوو ټکو د جوړولو په اړه مهمه او اساسي پوښتنه داده: که پېړۍ پېړۍ مخکې په خپله ژبه کې د یوه مفهوم او مدلول د افادې د پاره ساده، اسانه او مروجه کلیمه لرو، د بلي نا اشنا، زموختي او بې خونده کلیمې د جوړولو اړتیا په څه کې ده؟! ماته خوپه دې کار کې له بې خبرۍ او خپلسرۍ پرته بل څه نه ښکاري. دا بحث دلته پرېږدو؛ ځکه زموږ په نیولو جیزم کې د شکلي او مانوي (معنوي) کمزوریو څېړنه او سپړنه د لوی کتاب د لیکلو غوښتنه کېږي، چې دا لنډه مقاله یې ځای نه دی.

عربي «فوج» یا د هغه مفغنه بڼه (پوځ) دېرش کاله دمخه په افغاني پښتو کې رواج نه وه. یوازي یې په کښته پښتو کې د اوردو ژبې د فرهنګ نفوذ په وجه له ډېرو وختو راهیسې، په اصلي عربي بڼه (فوج) یا نیمه عربي، نیمه مفغنه بڼه (فوج) پراخ استعمال لاره (وېر ۷۳۱).

د پاړسي ژبې په زړو متنو کې د عسکري یا پوځي اډې د پاره د «لشکرگاه» ترکیبي ټکی کار سوی دی، چې یوه بولگه یې د هیلمند د اوسني اداري مرکز (لشکرگاه/لښکرگاه) په تاریخي نامه کې تر اوسه هم ژوندۍ ده. لشکر بازار/لښکري بازار، اوردو بازار او اوردوگاه (اردوگاه) د همدې مفهوم د پاره ځینې نوري مروجي کلیمې دي.

له تاریخي پلوه، بوست (بُست) د غزنویانو په لویه امپراتوري کې دوهم لوی ښار و. غزنوي پاچهانو د مجللو او شاندارو سلطنتي مانیو په جوړولو سره له بوست څخه د خپل ژمني تفریحي مرکز په توگه کار اخیست. د غزنوي دورې ځینو شاعرانو لکه فرخي سیستانی او عنصری بلخي ددې ښار د پرمختیو او با صلابته وادنیو په ستاینه کې، خورا بڼایسته شعرونه ویلي دي (و.گ. د عنصری بلخي او فرخي سیستانی دیوانونه).

بوست ښار د اسلام د لومړيو فتوحاتو په زمانه کې د لښکرو استوگنځۍ (معسكر / لښکرکوټ) يا زموږ په اوسنۍ اصطلاح قرارگاه و، ځکه يې نو د لشکرگاه يا لښکرگاه په نامه بللې دي. د لوی استاد - ارواښاد علامه حبيبي (۱۲۸۹ ش/ ۱۹۱۰ ع - ۱۳۲۳ ش/ ۱۹۸۴ ع) په عقیده د عربانو تر راتگ او د عربي ژبي تر رواجېدو دمخه، په دري ژبه کې د عسکرو د راغونډېدو او استوگنې ځای ته «لشکرگاه» ويل کېده. لوی استاد په خپل ستر شهکار «تاريخ افغانستان بعد از اسلام» کې کښلي دي، چې د عربي ژبي «عسكر» کليمه هم د دري ژبي له «لشکر» کليمې څخه معرب شوې ده؛ او په دې توگه تر «عسكر» زړه او لرغونې ده (حبيبي، تاريخ افغانستان بعد از اسلام ۵۷۴؛ وېر ۲۱۳). «لشکرگاه» د هيواد د نامتو مؤرخ - ارواښاد استاد علي احمد کهزاد (۱۲۸۲ - ۱۳۲۲ هـ ش) د هغه ارزښتناک علمي - تحقيقي اثر نوم دی، چې د همدې ښار تاريخي او ادبي پېښې پکښې خپرلي سوي دي.

له بده مرغه د لشکرگاه / لښکرگاه کليمه اوس، د پارسي او پښتو ژبو په ورځنيو محاورو او مکالمو کې، له يوه جغرافيايي نامه پرته، په خپله اصلي مانا نه استعمالېږي. د افغاني پارسي (دري) په رسمي او مطبوعاتي ژبه کې هم اوس د «لشکرگاه» ځای د ايرانيانو بې خونده او نارسا ترکيبي کليمې (پايگاه) نيولې دی.

د پايگاه (پای + گاه) ترکيبي کلمه، لکه څنگه چې زموږ پوه او سترگه ورليکوال - ښاغلي معروفې هم په دقت سره اشاره کړې ده، د بنسټ، بېخ، بنياد، اساس، قاعدې، کښته برخې او داسې نورو په مانا د انگرېزي ژبي د «بېس» يا نورو اروپايي ژبو د ورته کليمو هو به هو ژباړه ده، چې په پيل کې له يوناني ژبي څخه لاتيني ژبي ته ننوتې ده؛ په دولسمه مېلادي پېړۍ کې له لاتيني څخه زړې فرانسوي؛ او بيا په څورلسمه مېلادي پېړۍ کې له فرانسوي ژبي څخه انگرېزي ژبي ته ننوتلې ده؛ خو د هغې عسکري يا پوځي مانا په انگرېزي ژبه کې تر (۱۸۲۰ ع) کلو وروسته دود شوې ده. د زيات تفصيل دپاره، د ريښه پېژندنې د آن لاین فرهنگ، دغه لينک وگورئ:

<http://www.etymonline.com/index.php?search=base&searchmode=or>

د «لښکرگاه» قسماً مفغن شوې کليمه له پخوانو زمانو څخه په پښتو کې باب وه؛ او پښتانه يې په کارولو کې هيڅ ستونزه او پېچومه نه لري. د دې ترکيبي ټکي اوله برخه (لښکر) په پښتو ژبه، په تېره بيا د هغې په لوېديځه لهجه کې پراخ استعمال لري؛ او اوس د دې ژبي نه بېلېدونکې برخه بلله کېږي؛ خو د هغې دوهمه برخه يانې د «گاه» ظرفي وروستاړی يا شاووندي د ځينو ځايو له نومو لکه «لښکرگاه»، «قرارگاه» او نورو پرته، د پرزيات استعمال نه لري. که په پښتو کې د «گاه» د ظرفي وروستاړي د نه لرلو له کبله د بلي کليمې جوړولو ته اړتيا ومومو، بيا نو کولای سو د «لښکرگاه» د مفهوم او مانا بيانولو دپاره د «لښکرکوټ» له ترکيبي ټکي څخه هم کار واخلو.

د ايتيمولوژۍ له پلوه «لښکرکوټ» له دوو بېلو ټکو «لښکر» او «کوټ» څخه جوړ شوی دی. «لښکر» د پارسي «لشکر» مفغنه بڼه او «کوټ» د کلا (قلعه)، جنگي کلا، لوړه کلا، لو (لويه) کلا يا بالا حصار، ټينگ او مزبوت مورچل په مانا په هندي، پارسي او پښتو کې مشترک ټکی دی، چي ريښه يې له هندي ژبي سره پيوند لري (پلاټس ۸۵۹). د «کوټ/کوټ» ټکی د پارسي په زړو متنو کې د «کوټوال» په ترکيبي کليمه کې ډېر ليدل کېږي، خو اوس يې ځای د عربي ژبي «قلعه»، «حصار»، «بالا حصار» او د پهلوي/پارسي ژبي «دژ» کليمې نيولی دی. په پښتو کې د «کوټ» ټکی په ډېرو ترکيبي کليمو او عبارتو لکه «برېښناکوټ»، «سلاح کوټ»، «شاولي کوټ»، «نادرشاه کوټ» او داسې نورو کې تر اوسه ژوندی دی.

په لشکرگاه (لشکر + گاه) کې لکه څنگه چي گورو د کليمې مانا او مفهوم له ورايه ښکاره دی؛ کوچنی او لوی، لوستی او نالوستی گرده په پوهېږي؛ هيڅ اضافي تشرېح او توضيح ته اړتيا نه لري؛ خو «پايگاه» له بلي تکميلي يا وصفي کليمې پرته قطعاً د لښکرگاه يا لښکرکوټ مانا نه رسيي. په پښتو او انگرېزي کې هم د عسکري قشلي يا لښکرکوټ په مانا د «اډې» يا «بېس» کليمه همدا ستونزه پېښوي. هرومرو يې بايد د مانا د وضاحت او تفسير د پاره يوه بله تکميلي يا وصفي کليمه هم راوړل سي. که څوک په پښتو کې بې وصفي کليمې يوازي «اډه» ووايي، نو د اروپدونکي په ذهن کې سمدلاسه د موټرانو اډه، د بگيو اډه او داسې نور مفاهيم ورگرزي. په پارسي کې هم د بلي تکميلي يا وصفي کليمې له يو ځای کولو پرته د «پايگاه» په کارولو سره د اروپدونکي يا لوستونکي په ذهن کې د «پايگاه سياسي»، «پايگاه مردمی»، «پايگاه اجتماعی»، «پايگاه اقتصادی» او داسې نورو ماناوو او مفهومونه تېرېږي.

سربېره پردې نيمگړتيا او نا رسايي، هر صفت هم د اډې عسکري يا نظامي ځانگړتيا نسي په گوته کولای. په دې مانا چي «نوي اډه»، «زړه اډه»، «لويه اډه»، «کوچنۍ اډه»، «شمالي اډه»، «جنوبي اډه» او داسې نور عبارتونه هيڅ يو د اډې د عسکریت خصوصيت نه جوتوي. د همدې دليل له مخي بايد له اډې سره ملگري صفت خامخا د اډې لښکري يا عسکري خصوصيت ته اشاره وکړي لکه: «عسکري اډه»، «پوځي اډه»، «هوايي اډه»، «استخباراتي اډه»، «پوليسي اډه» او داسې نور، که نه نو د اډې کليمه به په يوازي توب سره اروپدونکو يا لوستونکو ته د هغې د دقيقې مانا په موندلو کې، لوی سرخوږی پيدا کړي؛ او د فصاحت او بلاغت د اصولو پر خلاف کار دی، چي په لغتپوهنه کې يې بڼه نه گڼي.

که څه هم په انگليسي ژبه کې تر (۱۸۲۰ ع) کال وروسته د «بېس» کليمې پر پخوانيو ماناوو د هغه پوځي يا عسکري مفهوم هم ورزيات سو؛ خو سره له دې هم دا کليمه د بل وصفي يا تکميلي ټکي له زياتولو پرته، د مانا په پوهېدو کې ستونزه او مشکل پېښي. د همدې التباس او سرخوږي د ليري کولو په خاطر زياتره د يوه صفت په

زياتولو سره کارېږي لکه: «ميليټري بېس»، «آرمي بېس»، «نېوي بېس» او داسي نور او يا يې د مفهوم د بڼه وضاحت او روښانولو دپاره نور مترادف او متقارب ټکي استعمالېږي، چي ځيني يې دا دي:

army base, camp, army camp, military instillation, post, barracks, headquarters, garrison, cantonment, station.

که د ايتيمولوژۍ له اړخه وگورو «پايگاه نظامی» له دوو کاملاً بېلو کليمو څخه جوړ سوې عبارت دۍ، چي اوله کليمه ياني «پايگاه» يې په خپله هم له «پای» او «گاه» څخه جوړه سوې مرکبه کليمه ده. دا دواړي کليمې په گډه يوازي د يوه واحد مفهوم او مانا ياني لښکرگاه يا لښکر کوټ د افادې دپاره استعمالېږي. د «پايگاه نظامی» پر خلاف، «لشکرگاه/لښکرگاه» داسي ترکيبي کليمه ده، چي له دوو برخو ياني «لشکر/لښکر» او «گاه» څخه جوړه سوې ده. د «لشکرگاه/لښکرگاه» ټکي پر لنډوالي، سادگۍ او اسانۍ سربېره د مانا په لحاظ هم تر «پايگاه نظامی» يا پوځي اډې ښکلۍ، اسانه او پرمخ مانا دۍ. البته «لشکرگاه» پر دې شکلي او مانوي (معنوي) فضيلت سربېره زموږ د هيواد له تاريخ او ادب سره هم نه شلېدونکې اړېکۍ لري؛ نو په دې وجه يې بايد د زړښت يا لرغونتوب ښېگڼه هم له پامه و نه غورځول سي. دا ټول دلايل د دې ښکارندوي دي، چي د «لشکرگاه/لښکرگاه» د کليمو را ژوندۍ کول ډېر گټور او پرځای کار دۍ، چي وياړ يې بايد زموږ د محقق او مدقق همکار - ښاغلي معروفې مُسلم حق و بولو.

اما په پښتو او دري کي د عسکري قشلي، عسکري قطعي، قرارگاه، لښکرگاه، لښکر کوټ يا پوځي اډې پرځای يو بله کليمه هم تر اوسه د خلگو په محاورو او مکالمو کي ژوندۍ ده، چي د نورو پخوانيو ټکو په شان يې بايد له ورکېدو او بې رنگه کېدو څخه وژغورو. دا د «چوڼۍ/چونۍ/چهاونۍ/چهاونۍ» کليمه ده، چي له خورا پخوا زمانو څخه پر هندي ژبه سربېره، په ډېرو نورو هندي الاصله ژبو، پښتو او دري کي هم استعمالېږي. که څه هم نن سبا د افغانستان په رسمياتو کي د عسکري قشلي، عسکري قرارگاه، عسکري قطعي او گارنيزيون اصطلاحات ډېر کارېږي؛ او زموږ د ملي ترمينالوژۍ بڼه يې اخيستې ده؛ خو سره له هغه هم په کندهار کي له عمرونو راهيسي د «چوڼۍ» کليمه د خلگو په ورځنيو محاورو او مکالمو کي ژوندۍ ده.

زما په قاصر نظر د «چوڼۍ/چونۍ» کليمه زموږ په پراخه سيمه او پراخو اولسو کي د عموميت، لنډوالي، سادگۍ، روانۍ او روښانه مانا يا هغه څه پر بنسټ، چي ژبپوهان او لغتپوهان يې د فصاحت او بلاغت د اصولو په نامه يادوي، تر لښکرگاه، لښکر کوټ او پوځي اډې هم په زړه پوري برېښي؛ ځکه دا کليمه هم له يوې خوا زموږ په ژبه کي تاريخي رېښې لري؛ او له بلې خوا تر اوسه د عام اولس په ورځنيو خبرو کي کارېږي. د لغتپوهني اصول او قواعد هم دا حکم کيي، که يو ټکی د دوو جلا ټکو مفهوم افاده کړای سي، بيا نو دوو ټکو ترکيب ته هيڅ حاجت

نسته. دغه راز، که له پوړي رينځي څخه راوتلې ساده يا بسيطه کليمه په دوو يا درو ټکو کې بيان سوئ مفهوم، په واضح او روښانه بڼه بيان کړای سي، بيا نو له دوو بېلو رينځو يا دوو بېلو ټکو څخه جوړې سوي ترکيبي کليمې ته هېڅ اړتيا نسته. لنډ والی، سادگي، اساني او د مانا بشپړتيا (جامعيت او مانعيت) د نيولو جيزم تر ټولو مهم او اساسي اصول دي. ما د هري بلي ليکني په څېر په دې ليکنه کې هم د پښتو د لغوي زېرمې د پراخېدو او بډاينې په هيله ټولي کليمې او ترکيبيونه کار کړي دي.

ماخذونه او سرچينې

- حبيبي، عبدالحی. تاريخ افغانستان بعد از اسلام. چاپ سوم. تهران: دنيای کتاب، ۱۳۲۷.
- . تاريخ مختصر افغانستان. کابل: نشر کرده د کتاب چاپولو مؤسسه به همکارۍ انجمن تاريخ. ۱۳۴۲.
- . جنبش مشروطيت در افغانستان. چاپ جديد. قم: کميسيون فرهنگي حزب وحدت اسلامي افغانستان، ۱۳۷۲.
- ختک، خوشحال خان. د خوشحال خان خټک گليات. د څېړنوال محمد مؤمن پتوال، څېړنمل محمد عارف غروال او څېړنيار عبدالواجد واجد په اهتمام. کابل: د افغانستان د علومو اکاډمي، د ژبو او ادبياتو انستيتوت، د ادب او فولکور خانگه، ۱۳۵۸. لومړۍ ټوک.
- شادروان، حسن. اقبال شناسي. تهران: مرکز چاپ و نشر سازمان تبليغات اسلامي، ۱۳۷۱.
- عنصری بلخي، ديوان. به کوشش دبیر سياقي. چاپ دوم. ايران: ب.ن. ۱۳۲۳.
- غبار، مير غلام محمد. افغانستان در مسیر تاريخ. چاپ چهارم. ايران: مرکز نشر انقلاب با همکارۍ جمهوري، ۱۳۲۸.
- فرخی سيستاني، ديوان. به کوشش دبیر سياقي. ايران: ب.ت.
- لاهوري، علامه محمد اقبال. کليات اقبال. به اهتمام داکتر جاويد اقبال. اشاعت ششم. کراچي: شيخ غلام علي اينډ سنز پبليشرز، ۱۹۹۰.
- (قانون اساسي افغانستان، ۱۳۸۲).
- هوتک، محمد. پټه خزانه. به تصحيح و تحشيه و تعليق عبدالحی حبيبي. کابل: پښتو ټولنه، ۱۳۲۳.

Brzezinski, Zbigniew. The Grand Chessboard : American primacy and its geostrategic imperatives. New York: BasicBooks, 1997.

Cooley, J. K. Unholy Wars, 2nd edition (London: Pluto Press, 2001).

D. I. Feldman et. al. International Law. Ed. Prof. G.I. Tunkin. English translation from the Russian edited by Muran Saifulin, Cand. Sc.(Law). Moscow: Progress Publishers, 1986.

Platts, J. T. A dictionary of Urdu, classical Hindi, and English. London: W. H. Allen & Co., 1884.

Tunkin, G.I. Law and Force in the International System. Trans. from the Russian. Moscow: Progress Publishers, 1985.

Wehr, Hans. A Dictionary of Modern Written Arabic. Ed. by J. Milton Cowman, 3rd. ed. Beirut: Librairi du Liban, 1980.

Websites:

<http://www.wsws.org/articles/2011/apr2011/afgh-a19.shtml>

<http://www.benawa.com/details.php?id=41909>

<http://www.surgar.net/-news-pg-Hot-News-1651.html>

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=24444>

www.reuters.com/article/idUSTRE70A3B620110111

<http://www.independent.co.uk/news/world/americas/us-begins-lockerbie-compensation-transfer->

http://en.wikipedia.org/wiki/Pan_Am_Flight_103

<http://www.closethebase.org/>

<http://people.sabanciuniv.edu/ficici/docs/20070710-Okinawa.pdf>

<http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/asia/japan/7795734/Japanese-PM-Yukio-Hatoyama-resigns-over-broken-Okinawa-base-promise.h>

[http://www.worldpublicopinion.org/pipa/articles/international security bt/579.php](http://www.worldpublicopinion.org/pipa/articles/international_security_bt/579.php)

[http://www.fluglaerm-kl.de/dl/American_bases_in_Germany fs.pdf](http://www.fluglaerm-kl.de/dl/American_bases_in_Germany_fs.pdf)

<http://www.wsws.org/articles/2003/apr2003/germ-a07.shtml>
<http://www.nytimes.com/1991/12/28/world/philippines-orders-us-to-leave-strategic-navy-base-at-subic-bay.html>
http://en.wikipedia.org/wiki/United_States_withdrawal_from_Saudi_Arabia
http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/middle_east/2984547.stm
<http://www.foxnews.com/politics/2009/02/19/official-confirms-using-pakistan-base-launch-attacks/>
<http://www.timesonline.co.uk/tol/news/world/asia/article5762371.ece>
http://en.wikipedia.org/wiki/Category:Military_coups_in_Turkey
<http://www.historyplace.com/worldhistory/genocide/armenians.htm>
http://en.wikipedia.org/wiki/Cyprus_dispute
http://www.worldpublicopinion.org/pipa/articles/international_security_bt/579.php
<http://icasualties.org/oef/>
<http://costofwar.com/en/>
<http://www.fas.org/sgp/crs/natsec/RL33110.pdf>
http://www.usatoday.com/news/military/2010-05-12-afghan_N.htm
<http://thehill.com/blogs/blog-briefing-room/news/63121-crs-calculates-cost-of-us-troop-presen>
<http://www.digitaljournal.com/article/282238>
http://en.wikipedia.org/wiki/Economy_of_the_People's_Republic_of_China
<http://www.tradingeconomics.com/united-states/gdp-growth>
<http://www.foreignaffairs.com/articles/67026/robert-d-blackwill/plan-b-in-afghanistan>
<http://www.blogfrommiddleeast.com/?new=69848>
[http://afgazad.com/Siasi/081810-Dr-Aziz-Formal-Support-and-Infomral-Subversion\[1\].pdf](http://afgazad.com/Siasi/081810-Dr-Aziz-Formal-Support-and-Infomral-Subversion[1].pdf)
<http://afgazad.com/Siasi/042511-KM-Ejaaza-ye-Lashkargaah-e-Begaana-Botlaan-e-Afghaniat%5B2%5D.pdf>
<http://news.bbc.co.uk/1/hi/6965115.stm>
<http://articles.latimes.com/2010/oct/01/world/la-fg-1001-afghan-opium-20101001>

<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=24697>
<http://www.bloomberg.com/news/2011-05-12/bin-laden-s-death-won-t-end-toll-on-taxpayers.html>
http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_wars_and_conflicts
http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_War_of_1965
http://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Pakistani_War_of_1971
http://en.wikipedia.org/wiki/Kargil_War
<http://www.spiegel.de/international/world/0,1518,672828,00.html>
[http://afgazad.com/Tarixi/121808-A.A. Kohzad Shair Surkh wa Pir Sabz\[1\].pdf](http://afgazad.com/Tarixi/121808-A.A. Kohzad Shair Surkh wa Pir Sabz[1].pdf)
<http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=25089>
http://en.wikipedia.org/wiki/Zbigniew_Brezinski#Afghanistan
<http://www.davidappleyard.com/japan/jp22.htm>
http://nihon.awardspace.com/okinawa_sofa_crime.html
<http://okinawa-island.blogspot.com/2010/01/list-of-main-crimes-committed-and.html>
<http://thesop.org/story/world/2010/02/03/crime-and-the-us-military-in-okinawa.php>
http://en.wikipedia.org/wiki/Headscarf_controversy_in_Turkey
<http://www.geopoliticalmonitor.com/opinion-us-wont-leave-afghanistan-4414/>

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library